

Bazı yollar büyüye çıkar; bazılarıysa tehlikenin tam ortasına.

ARLO FINCH

ALEVLER VADİSİ

JOHN AUGUST

ARLO etrafına bakınırken odasının duvarları kaybolmaya başladı ve yerini mehtaplı bir orman aldı. Geriye kalan tek şey yatağı ve kızı gördüğü pencereydi. Kızın tarafındaki dünya, sanki sonbaharda düşen yapraklarla yapılmış bir saray gibi gümüş, kırmızı ve altın renkleriyle ıslıl ıslıl parlıyordu.

Kız telaşla fısıldadı:

**“Ben seni görebiliyorsam onlar da görebilir.
Tehlikedesin. Dikkatli ol, Arlo Finch.”**

“Büyü ve merak uyandırıcı unsurlarla dolu etkileyici bir macera.
John August usta bir hikâye anlatıcısı.”

— **RANSOM RIGGS,**

Bayan Peregrine’in Tuhaf Çocukları adlı çoksatan romanın yazarı

“Hızlı, eğlenceli ve korkusuzca ilerleyen bir hikâye. Arlo’nun maceraları tamamen gerçekmiş gibi hissettirirken aynı zamanda büyüleyici geliyor. Bayıldım!”

— **ALLY CONDIE,**

Eşleşme ve Summerlost adlı çoksatan romanların yazarı

“Gizem ve maceranın doğaüstü bir keşifle ustaca birleşimi.”

— **GEOFF RODKEY,**

Tapper Twins serisinin yazarı

Çeviren:
Ayşe Nur Buğalı

ISBN: 978-625-6372-17-7

9 786256 372177

indigo

f /indigokitap
indigokitap
indigokitap

**SADIK, CESUR, KIBAR VE DOĞRU...
ESKİLERİN VE YENİLERİN
KORUYUCUSU...
YABANILLARI GÖZETİR,
GÜÇSÜZLERİ KORURUM,
YOLUMU ÇİZER,
ERDEM PEŞİNDEN GİDERİM.
ORMAN RUHLARI DUY BENİ
ŞİMDİ İZCI YEMİNİ'Mİ EDERKEN.**

On iki yaşındaki Arlo Finch, izci olmanın kamp yapmak ve düğüm atmak gibi vahşi doğada hayatta kalma becerilerini öğrenmek anlamına geldiğini düşünmektedir. Ancak Colorado'nun küçük kasabası Çam Dağı'na vardığında kısa zaman içinde çok daha fazlası olduğu gerçeğiyle yüz yüze gelir.

Arkadaşları ona gizemli Gür Ormanlar'dan sızan vahşi büyüü nasıl kullanacağını öğretecektir. Öncelikle parmak ışığı, el gürlemesi ve doğaüstü yaratıkları tanıma da dahil temel konularda uzman olması gerekmektedir. Ancak Arlo sıradan bir izci olmamasının yanında, sıradan bir zamanda da yaşamamaktadır. Karanlık ve kadim bir güç, gerçek dünyaya... *bizim* dünyamıza tehditler göndermektedir ve bir sebeple hedefinde Arlo vardır.

Kahramanımız tehlikeli maceralar ve çekişmeli yarışlar yoluyla benzersiz kaderini fark eder ancak karşılaştığı engeller, İzci Yemini'nin temellerini test edecektir: sadakat, cesaret, nezaket ve doğruluk.

ARLO FINCH

ALEVLER VADİSİ

JOHN AUGUST

Çeviren: Ayşe Nur Buğalı

İ N D İ G O K İ T A P

ARLO FINCH: ALEVLER VADİSİ

John August

Baskı: Mart 2023
ISBN: 978-625-6372-17-7
Yayınevi Sertifika No: 43362

Copyright © 2018 by John August
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Libris Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Orijinal Adı: Arlo Finch in the Valley of Fire
Çeviren: Ayşe Nur Buğalı
Editör: Ayça G. Derin
Son Okuma: İdil Dammer ZM
Sayfa Tasarımı: B&S Ajans
Kapak İllüstrasyon: Vivienne To
Kapak Tasarım: Elizabeth H. Clark

Baskı
Egem Basım Yayın Sanayi ve Ticaret LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin İş Merkezi
Kat: 2 No: 436 Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 43624

Düzenleme
Ny.Ozlem

İNDİGO YAY. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.
Üniversite Mah. Civan Sok. Allure Tower No: 1 Kat: 23 / 330 Avcılar / İstanbul
Tel: 0 (212) 438 17 83 • Fax: 0 (212) 438 17 84
www.indigokitap.com • info@indigokitap.com

İNDİGO YAY Bir Indigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır.

ARLO FINCH

ALEVLER VADİSİ

JOHN AUGUST

Çeviren: Ayşe Nur Buğalı

İ N D İ G O K İ T A P

Bilgelik merakla başlar.
— Sokrates (muhtemelen)

1

ÇAM DAĞI

EVE BENZEYEN BİR TARAFI YORTU.

Doğru... Bir evde görmeyi bekleyeceğiniz türden birçok şey –çatı, pencereler, tuğlalar– içeriyordu ama bunların hiçbirisi sıradan bir ev düzeninde yerleştirilmemişti. Ağaçlarla kaplı bir tepeye yaslanmış, sanki diğer bütün sıradan evlerin enkazından kurtulan parçalarla inşa edilmiş gibi duruyordu.

Sol yanında, yerden iki metre yükseklikte bir kapısı vardı. Kapının altında herhangi bir merdiven yoktu. Evin ikinci katındaki mavi renkli plastik muşamba sonbahar esintisinde sallandıkça, terk edilmiş bir odanın ahşap iskeleti de bir görünüp bir kayboluyordu. Ön kapı, çökmeye yüz tutmuş sundurmanın gölgesinde gizlenmişti.

Annesinin arabasının arka koltuğunda oturan Arlo Finch, tüm bu tehlikeleri sessizce gözlemlemişti.

Aklından geçenleri ablası Jaycee tam o sırada kelimelere döktü: “Tam bir cinayet evi gibi durmuyor mu?”

JOHN AUGUST

Anneleri kontağı kapatıp emniyet kemerini çözdü.

Arlo, annesinin üçe kadar saydığını biliyordu. Bugünlerde sık sık üçe kadar sayıyordu. “Başımızı sokacağımız bir çatısı olduğuna şükretmemiz gerek.”

“Çatısı olduğundan pek emin değilim,” diye karşılık verdi Arlo.

Yola çıkali üç gün oluyordu ve son altı saattir arabadaydılar. Bu nedenle en azından dışarı çıkıp biraz bacaklarını esnetmek hepsine iyi geldi. Parlayan güneş ve serin rüzgâr, insanı havuza atlamış gibi ferahlatıyordu.

Havadaki koku, Arlo’ya Philadelphia’daki bir benzin istasyonunun yanındaki boş araziden aldıkları gerçek Noel ağacının kokusunu hatırlattı. Burada, Colorado dağlarının tepelerinde nereye baksa çam ağacı görebiliyordu. Bugüne kadar gördüklerinden çok çok daha büyük ağaçlar. Soluk mavi gökyüzünün altında hepsi de yavaşça sallanıyordu. Anneleri arabanın arkasındaki römorkun kilidini açtı.

“Benim tuvalete gitmem lazım,” diye bağırdı Jaycee.

“Benim de,” dedi Arlo.

“E, hadi o zaman, içeri girin,” dedi anneleri. “Dayınız bizi bekliyor.”

Arlo ablasının peşinden gitti. Paslanmış metal bir çitle yosun kaplı taş yığınının yanından geçerek gıcırdayan verandaya ulaştı.

Jaycee on beş yaşında, yapılı bir kızdı; Olimpiyatlarda gülle atan kadınları andırıyordu. Philadelphia ve Chicago’da yaşadıkları zamanlar, odasına kapanıp bütün gün bilgisayarında videolar izler, saçlarını tuhaf renklere boyar ve arada yemek yemek için oflayarak odasından çıkardı.

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

Arlo Finch daha yeni on iki yaşına basmıştı ama olduğundan küçük gösteriyordu.

Ufak tefek bir çocuktur. Koyu renk saçları her zaman dağınıktı. Sol gözü kahverengi, sağ gözü ise zümrüt yeşiliydi. Bunun tıptaki karşılığı *heterokromiydi*; bu da bir tür büyü veya hastalık ismi gibiydi. Ama aslında ikisi de değildi. “Çok da üstünde durmaya gerek yok”, demişti annesi. “Bazı insanlar yeşil, bazılarıysa kahverengi gözlüdür. Sende her ikisi de var.” Birkaç öğretmeni Arlo’nun farklı renkteki gözlerinden ötürü okumakta zorlandığını düşünüyordu. Ancak doktorlar görüşünde bir problem olmadığını söylemişti. Kelimelerle asıl sorun yaşayan, Arlo’nun beyniydi.

Yine de ön kapının orada duran tabeladaki yazıyı okuyabilmişti: Satıcılar vurulup doldurulacaktır!

Jaycee kapıyı çaldı. Kapı yavaşça açıldı. Kilitlenmemiştir.

“Wade dayı?” diye seslendi ablası usulca.

Yanıt gelmedi. “Merhaba,” dedi Arlo alçak sesle.

Kapının aralığından görüldüğü kadarıyla içerisi cinayet evine benzemiyordu. Biraz dağınıktı, hepsi bu. Verandadan içeriye dikkatle baktıklarında ikinci kata çıkan merdivenleri görebildiler. Her basamağa çeşitli kitaplar, kutular ve hurda metal parçaları yığılmıştı. Sol tarafta oturma odası vardı. İçerideyse üç tane eski püskü koltukla tepetaklak bir sallanan sandalye bulunuyordu. Sağ taraftaki yemek masasının üzerine, içleri doldurulmuş on beş tane hayvan konmuştu.

Bunlar bir çocuğa hediye edebileceğiniz türden oyuncaklar değildi. Bir zamanlar canlı olan, doğa gezilerinde veya müzelerde rastlayabileceğiniz hayvanlardı. Arlo’nun gözüne, sanki hareket esnasında donakalmış kartallar, tilkiler ve rakunlar çalındı.

Bir daha düşününce, ev aslında bir miktar cinayet evine benziyordu. Jaycee yine de içeriye doğru bir adım attı.

“Bu yaptığına haneye tecavüz diyorlar!” diye fısıltıyla uyardı Arlo.

“Bu ev annemin bir kere,” dedi Jaycee, yemek odasını geçip sallanan kapıyı itti.

Arlo, Jaycee’nin teknik olarak haklı olduğunu düşündü. Annelerine göre, anneannesiyle dedesi evi kızlarına bırakmıştı. Ama Wade dayıları hep burada yaşamıştı ve hâlâ da buradaydı. Kapıdaki tabelayla masadaki hayvanlar ona aitti. Miras ayrıntılarını tartışmak için uygun bir zaman değildi.

Ne var ki Arlo’nun acilen tuvalete gitmesi gerekiyordu. Jaycee’nin geçtiği kapıya doğru yöneldi.

Mutfak karanlık ve darmadağınktı. Tezgâhın üstünde beş tane ağzı açık mısır gevreği kutusu sıralanmıştı. Birkaç santim kadar yağlı bir suyun içinde bulaşıkların istiflendiği lavabonun üzerinde ölü bir bitki asılıydı.

Banyo mutfaktan bir adım aşağıda, bir koridordaydı, bu nedenle sanki bir zamanlar evin dışındaymış hissi veriyordu. Arlo banyo kapısında durmuş, ağırlığını bir ayağından ötekine vererek sabırsızlık içinde Jaycee’nin çıkmasını bekledi.

O anda gıcırtı seslerini duydu.

Ahşap merdivenlerden aşağı inen ağır adımların sesi. Arlo sanki birdenbire X-ışını görüşüne kavuşmuş gibi, basamaklardan inen ayakların tam olarak nereye bastığını gözünde canlandırabilirdi. Ağır adımlarla yürüyen ayaklar yavaşça yemek odasına yöneldiğinde çıkardığı sesler de değişti. Sonra, tam da Arlo’nun beklediği gibi, yemek odasının kapısı savrularak açıldı.

Ancak gördüklerini önceden tahmin etmesi mümkün değildi.

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

Ayak seslerinin sahibi bir adamdan ziyade, kürkünün çoğu dökülmüş bir ayıya benziyordu. Kalın çerçeveli gözlükleri, eşofman altı ve üzerinde Wisconsin'e benzeyen bir leke olan dev bir tişörtü vardı. (Arlo coğrafya derslerinde iyiydi.)

Arlo onunla hiç tanışmamış olmasına rağmen, bu adamın, dayısı Wade olduğundan emindi. Fotoğraf albümünde gördüğü kadarıyla, saçları hâlâ gençliğindeki gibi kıvılcıklı ve kıvrıkcıktı.

Dayısı gözlerini kıstığı için kendisini görüp görmediğinden emin olamadı. Ama sonra ayı kılıklı adam, "G'naydın," diye homurdandı.

"Saat öğleden sonra üç oldu."

Arlo bu yanıtıyla dayısına yardımcı olmayı ummuştı ama bir yandan ukalalık olarak algılanabileceğinden de endişelendi.

Wade dayı banyonun kapısını işaret etti. "İçeride kim var? Celeste mi?"

Celeste anneleriydi.

Arlo başını iki yana salladı. "Jaycee."

"Sen Arlo'sun."

Arlo başını yukarı aşağı salladı. Tuvaletin sifonunu duydu. Sonra ablasının elini yıkadığını.

"Ablanla iyi geçiniyor musun?" diye sordu dayısı.

"Çoğu zaman."

"Şanslısın. Kız kardeşim beni deli ediyor. Hem de çocukluğumuzdan beri."

Wade dayının yalnızca bir kız kardeşi vardı, bu durumda Arlo'nun annesini kastetmişti. Bu tanışmanın pek de umut vaat ettiği söylenemezdi.

JOHN AUGUST

Banyonun kapısı açıldı. Wade, Jaycee'yi kovalayıp kapıyı arkasından kapatıverdi. Arlo'nun bir süre daha dışını sıkması gerekiyordu.

Evin yalnızca bir banyosu olmakla beraber, üst katında birçok yatak odası vardı. Jaycee evin arka tarafındaki odalardan birine yerleşti. İçerisi karanlıktı ve rutubet kokuyordu ama kapısının sağlam bir kilidi vardı.

Arlo evin ön tarafındaki odaya yerleşti; burası annesinin çocukluğunda kaldığı odaydı. Duvar kâğıdı öyle eskimişti ki üzerindeki çiçek desenleri artık tozlanmış kar tanelerine benziyordu. Yatak yaylı olduğu için gıcırdıyordu ama Arlo'nun Chicago'daki yatağından, hatta Philadelphia'daki katlanır dolap yatağından bile yumuşaktı.

Pencereler çakıl kaplı garaj yoluna, ağaçlara ve uzakta dimdik duran karlı dağlara bakıyordu. Ancak Arlo, bu odayı manzarası için seçmemişti.

Evden en iyi kaçma imkânını bu pencerelerin sunacağını düşünmüştü. Eğer ev aniden yıkılsa, alevler içinde yansa veya koridorun sonundaki tamamı bitmemiş tuhaf odadan bir dağ aslanı çıkıp gelse bu pencerelerden hızla kaçabilirdi. Aşağıya inmek için radyatöre bir ip bağlaması yeterliydi. İp kopsa bile bu yükseklikten en fazla bileği kırılarak kurtulabilirdi.

Eski okulundaki psikolog, Arlo'ya niçin kafasında, Michigan Gölü'nde tsunami olması veya yerçekiminin aniden tersine dönmesi gibi olağandışı senaryolar kurduğunu sormuştu. Gerçekten bu tür şeylerden korkuyor muydu? *Hayır*, diye yanıt vermişti Arlo, *çünkü bu tür şeylere hazırlıklıyım*.

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

Yalnızca hazırlıklı olmamaktan korkuyordu.

Arlo'nun babası da aynı şekilde, beklenmedik olaylara ve sürprizlere karşı her zaman önlem alırdı: *Ona göre, B planının yoksa planın yok demektir.* Ama babası evden ayrıldığından beri –veda etmek için vakit bulamadan havaalanına koşmuştu– geceleri Arlo'yu uyanık tutan akla hayale gelmeyecek şeylerdi, asla beklemeyeceği türden korkunç tehlikelerin belli belirsiz korkuları...

Annesiyle ablasını endişelendirmek istemiyordu, bu yüzden onların yerine de endişeleniyordu. Görevini ciddiye alıyordu.

Çarşafı birbirine bağlayabilmek için en iyi düğümleri öğrenmeye karar vermişti. Ayrıca ailesini olası bir heyelana karşı uyarmak için mümkünse bir düdük veya havalı korna edinecekti. (Çam Dağı'na giden yoldan geçerken gördükleri sarı renkli heyelan tehlikesi tabelalarının sayısından ötürü, başlarına gelebilecek en olası afetin heyelan olduğunu düşünüyordu.)

Batmaya başlayan güneş, odasını uzun gölgelerle karartmıştı. Duvardaki son güneş ışınlarını yakalamayı başaran kar tanesi çiçekler, şimdi pembe bir ışıltıyla parlıyordu.

Arlo, pencerenin hemen altındaki zemini yeterince inceleyip incelemediğinden emin olamadı. Ya aşağısı paslı, sivri uçlu demir çubuklarla veya cam kırıklarıyla doluysa? Pencere pervazından dikkatle eğilerek aşağıya baktı. İyi ki de bakmıştı. Pencerenin dört beş metre altında dikenli bir çalı vardı. Carlsbad'de üstüne düştüğü kaktüs ya da Yuma'daki yuka çiçeği gibi değildi ama kesinlikle zarar verecek bir şeye benziyordu. Çalıyı yakından incelemek için aşağıya indi.

Annesi, römorku kiraladıkları yere geri götürmeye gitmişti. Ablası kendini odasına kilitlemişti; müzik dinleyerek eşyalarını yerleştiriyordu. Dayısı Wade ise atölyesindeydi.

JOHN AUGUST

Yani Arlo, penceresinin altındaki dikenli çalıyı incelerken yalnızdı. Sonra yalnız olmadığını fark etti.

On beş metre uzakta, çakıl yolun kenarında bir köpek durmuş onu izliyordu. Arlo köpek olduğunu düşündü. akal veya kurt olamazdı. Gerçi bunların ikisini de daha önce hiç görmemişti. Hayvanın boynunda en azından sahipsiz olmadığını gösteren bir tasması vardı.

Arlo yabancı köpeklerin etrafında dikkatli olması gerektiğini biliyordu ama bu köpeğin tehditkâr bir tarafı yoktu. Yalnızca meraklı görünüyordu.

Arlo ellerini köpeğin görebileceği şekilde, alçakta tutarak yavaşça yürümeye başladı. Köpek başını yana eğdi. Kuyruğunu salladı. Ama Arlo görünmez bir çizgiyi geçtiğinde köpek geri çekildi.

“Sakin ol,” dedi Arlo. “Korkmana gerek yok.” Dizlerinin üstüne çökerek köpeği yanına çağırdı.

Köpek o sırada Arlo’yu tamamen görmezden gelerek tüm dikkatini yoldaki boş bir noktaya verdi. Görünmez bir tehdide bakıyor gibiydi. Arka ayaklarının üstüne doğru iyice yaslanıp dişlerini gösterdi.

Sonra birden havladı ama havlama sesi duyulmadı. Sesi kapatılmış televizyon izlemeye benziyordu. Arlo, köpeğin havladığını göğsündeki titremeyle ağzının hareketinden anlayabiliyordu.

Bazı fıravun tazılarının havlamadığını biliyordu ama bu kadarını da beklemiyordu.

Köpek o sırada görünmez bir tehlikenin peşinden koşarak Arlo’yu çakıl yolda, dizlerinin üstünde yalnız bıraktı.

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

Arlo, dayısını atölyesine asma kilit takarken yakalayıp ona köpeğin adını sordu.

“Hangi köpek?” diye sordu Wade, kafası karışmış bir şekilde.

Arlo köpeğin özelliklerini, sessizce havlayışını ve ormana kaçışını anlattı.

“Ah, o mu? Onun adı Cooper. Onu mu gördün? Epeydir buralarda görünmüyordu.”

“Kimin köpeği?” diye sordu Arlo.

“Eskiden bizimdi ama yıllar önce tabii.”

“Evden mi kaçtı?”

“Yo... öldü, “ diye yanıtladı Wade dayı. “Oldukça yaşlıydı. Köpekler pek uzun yaşamıyor bildiğin gibi.”

Arlo, doğru duyduğundan emin olmak için uzunca bir süre bekledi. Dayısının yüzünü inceledi; hafif bir gülümseme arıyordu, şaka yaptığına dair bir ipucu...

“Yıllar önce öldüyse şimdi onu nasıl görmüş olabilirim?”

Wade dayı anahtarlarını kemerine geri taktı. “Annen sana bunlardan hiç bahsetmedi mi?” Arlo başını iki yana salladı. “Demek ki hatırlamıyor. Dağlarda işler biraz farklı. Kötü veya iyi anlamda değil; farklı işte. Buna alışman biraz zaman alacak sanırım. Ama sonunda alışacaksın.”

Çakıtaşlarının üstünden geçen tekerlerin sesini duyduklarında ikisi birden o yöne baktı. Pikap araba, bu sefer arkasında römork takılı olmadan geri dönmüştü. Farları üzerlerinde hissettiler.

Dayısı sözlerine devam etti. “Şimdilik ormandan uzak durman muhtemelen en iyisi olur. Her ihtimale karşı.”

Arlo’nun annesi arabadan indi. “Poşetleri taşımama yardım eder misiniz?” diye seslendi.

JOHN AUGUST

Arlo, dayısına ormanda ne olduğunu sordu.

“Dediğim gibi; kötü değil, iyi de değil. Yalnızca hazır değil-sen tehlikeli olabilir.”

— 2 —

MAKUL SORULAR

O AKŞAM YEMEKTE SPAGETTİ VARDI. Hem de Arlo'nun en sevdiği sosla yapmıştı annesi.

Arlo, dayısının yalnızca üç tane metal çatalı olduğu için plastik çatal kullanmak zorunda kalmıştı; ayrıca süt, karton kutu değil de kalın bir cam şişedeydi... Yine de Arlo yemeğin en azından aşına olduğu bir lezzet olmasına sevinmişti.

Sofrayı yemek masasına kurmuşlardı. Wade dayının *tahnit* edilmiş hayvanları da yerden onları seyrediyordu.

Tahnit, Arlo'nun o gece öğrendiği bir kelimeydi. Ölü bir hayvanı alıp içini talaşla doldurarak hâlâ canlıymış gibi görünmesini sağlamak anlamına geliyordu. Wade dayının geçim kaynağıydı. Aynı zamanda tutkusu ve sanatıydı. Bir de Arlo ve Jaycee'nin dayılarının atölyesine girme yasağının sebebiydi. "Atölyede tehlikeli kimyasallar var," diye açıklamıştı Wade dayı. "Ayrıca keskin bıçaklar ve elektrikli aletler var." Jaycee ve Arlo atölyeden uzak duracaklarına dair söz verdiler.

Sonra Jaycee evin kablosuz internet şifresini sordu. Dayısı evde internet olmadığını söyledi. Ev şehir merkezinden çok uzakta olduğu için bölgeye internet gelmemişti, zaten ne işe yaradığını da hiç anlamamıştı.

Arlo izlediği bir filmde tek bakışıyla insanı taşa çevirebilen Medusa adlı bir canavar görmüştü. Dayısı evde internet olmadığını söylediğinde Jaycee tam da filmdeki canavar gibi bakmıştı ona. Ancak filmdekinin aksine, dayısı taşa filan dönüşmemişti. Hatta pek umursadığı bile söylenemezdi. Jaycee'nin dondurucu bakışlarından habersiz bir şekilde tabağına biraz daha spagetti koydu.

Amacına ulaşamayan Jaycee annesine döndü.

“Üzgünüm, Jaycee,” dedi annesi. “Durum böyle. Belki telefonunu kullanabilirsin.”

“Ama telefon da çalışmıyor ki! Sinyal yok. Şu aptal dağlar yüzünden hep.”

Wade dayı, mutfak duvarında asılı duran eski tip, ahizesinden kıvrıkcık kablo sarkan telefona işaret etti. “Hemen şurada harika çalışan bir telefonumuz var. Ama beş dakikadan uzun konuşmayın lütfen. Sipariş gelebiliyor çünkü.”

Jaycee bir an ağlayacak, sinirden patlayacak ya da her ikisini birden yapacak gibi göründü.

Annesi onu sakinleştirmeye çalıştı. “Telefonun merkezde çekebilir. Marketteyken denedim, üç çizgi vardı. Ayrıca, eminim okulda araştırma yapabilmek için internetiniz olacaktır.”

“Ansiklopedilerimiz de var,” dedi Wade dayı. “Hem de en iyilerinden. Kenarları altın yaldızlı. *M* harfi iki ciltti ama bir tanesi kayıp – galiba ikincisi. Yani Montana hakkında bir rapor yapman gerekiyorsa şansına küs. Ama Mississippi, Missouri ya da Michigan filan dersin senden ballısı yok.”

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

Wade dayı konuşurken Arlo elini kaldırdı. Aklına önemli bir soru gelmişti ve unutmadan sormak istiyordu. Annesi başını sallayarak ona söz verdi.

“İnternet olmadan babamla nasıl konuşacağız?” diye sordu Arlo.

Arlo ve Jaycee'nin babaları Çin'deydi. FBI onu tutuklamak için Philadelphia'daki ofisini bastığından beri, yani tam üç yıldır oradaydı. Onu yakalamayı başaramamışlardı çünkü o sırada çoktan uçağa binmiş, ülke dışına çıkmaktaydı. Hükümete göre babaları bazı gizli kodları çözerek kanunları çiğnemişti. Birçok insan Arlo'nun babasının yaptığıнын suç olmadığına inanıyordu ama yine de babası Amerika'ya geri dönüp tutuklanma riskini göze alamamıştı.

Bu nedenle süresiz olarak Çin'deydi. Arlo, süresiz kelimesinin “aşağı yukarı sonsuza dek” anlamında kullanıldığını biliyordu.

İnsana böyle de hissettiriyordu: hem sonsuz hem geçici.

Arlo'nun ailesi sürekli taşınırdı ama babası gittiğinden beri daha da sık taşınmaya başlamışlardı. Önce Philadelphia'ya, sonra Chicago'ya taşınmışlardı. Buralarda yabancılarla paylaştıkları ufak dairelerde kalmışlardı. Okulu üçüncü kez değiştiğinde Arlo artık yeni arkadaşlar edinmeyi bıraktı. Nasıl olsa arkadaşlık kurmaya degecek kadar uzun süre aynı yerde kalma ihtimalleri düşüktü.

Ancak bütün bu keşmekeşin arasında tek değişmeyen şey babalarıyla konuşmalarıydı. Her pazar sabahı babalarıyla görüntülü sohbet ediyorlardı. Babaları dizüstü bilgisayarını Guangzhou'daki küçük dairesinin penceresinin yanına götürüp onlara şehrin ışıklarını gösteriyordu. (Onlar için sabahken Çin'de akşam oluyordu.) Sonra Arlo'ya yediği tüm

JOHN AUGUST

garip yiyecekleri anlatıp okulunun nasıl gittiğini sorardı. Ona bazı Çince sözler de öğretiyordu. Söylediğine göre küfürleri de atlamıyordu.

İnternet olmadan babalarıyla haftalık konuşmalarını nasıl yapacaklardı?

“Bir yolunu buluruz,” dedi anneleri.

Tam o sırada, ışıklar biraz titreştikten sonra tamamen söndü. Sürgülü cam kapıdan içeri giren loş ayışığını saymazsak oda karanlıktı.

“Rüzgârdandır,” dedi Wade dayı. “Elektrik gelir birazdan.”

Arlo sessizce saymaya başladı. Dayısının tabağındaki spaghettiyi çatalıyla çevirdiğini duyabiliyordu. Jaycee’nin nefes alıp verişini, annesinin sandalyesinin gıcırdamasını... Tüm bunların yanı sıra, rüzgârın pencereleri titrettiğini duyuyordu.

Arlo elliye geldiğinde saymayı bıraktı. Elektrik hâlâ gelmemişti.

“Biraz bekleyin,” dedi Wade dayı, sandalyesini masadan geri iterek. “El feneri getireyim.”

Jaycee ve Arlo, pille çalışan bir fenerin ışığıyla bulaşıkları yıkadı.

“Annem balatayı sıyırdı,” dedi Jaycee bulaşıkları durularken.

“Hiç de bile,” dedi Arlo. Bu mümkün değildi çünkü Jaycee daha sekiz gün önce annelerinin Chicago’da balatayı sıyırdığını söylemişti. Bir kere sıyırdın mı bir daha sıyırmak söz konusu olamazdı.

Arlo “balata”nın ne olduğundan bile emin değildi ama annesinin pencereden sandalye fırlatmasıyla bir ilgisi olduğu kesindi. Pencereye sandalye atmasıyla da... Sonuç olarak bu olayın bir sandalye, pencere ve pencereye gelen bir ekle ilgisi vardı.

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

Ayrıca annesinin sigorta şirketinde çalışmayı bırakmasının da yeterince kötü bir olay olduğunu biliyordu. Birkaç gün içinde internet üzerinden evdeki eşyaların çoğunu satmışlardı. Geri kalanını da römorka yükleyip Colorado'ya getirmişlerdi.

“Dinle beni, Arlo,” dedi Jaycee alçak sesle. Bu önemli bir şey söyleyeceği anlamına geliyordu. “Bundan sonra annemi-ze daha fazla yardım etmemiz gerek. Bugünlerde zaten aşırı stresli, bir de biz yormayalım onu. O yüzden, herhangi bir sorunumuz olduğunda kendi başımızın çaresine bakmamız gerekecek.”

Arlo, ablasının bu şekilde konuşmasına inanılmaz derecede şaşırdı. Özellikle internetin olmadığını duyduğundaki tepkisini düşününce çok tuhaftı. Bunu söyleyen kız, haftada en az iki kere annesine bağırان ablasıyla aynı kişi miydi? Neden birden-bire Arlo'ya öğüt vermeye başlamıştı?

“Annem tabii ki burada kalmak istemiyor,” diye devam etti Jaycee. “Burası son çare olmasaydı yıllar önce buraya gelirdik. Sonunda ya buraya gelecektik ya da evsiz kalacaktık.”

“O kadar da kötü değil,” dedi Arlo. “Babam elinden geldiğince para gönderiyor.”

“Ama yetmiyor. O yüzden okuldan sonra bir iş bakacağım.”

“Ne gibi bir iş?”

“Bilmiyorum. Markette filan çalışabilirim.”

“Ama sen insanlardan nefret ediyorsun.”

Jaycee, Arlo'nun bu sözünden rahatsız olmuşa benzemiyordu. “Artık hepimizin buraya uyum sağlaması gerek. Küçük bir sorunun olduğunda annemi rahatsız edemezsin. Okulda-ki çocuklar sana kötü davranıyorsa onlara karşı çık. Yine sesler duymaya başlarsan duymazdan gel.”

JOHN AUGUST

“Sesleri uzun zamandır duymuyorum.”

“Güzel,” dedi Jaycee. “Çünkü annemin artık bu tür sorunlarla başa çıkacak hali yok.”

Arlo, annesinin onu yatağına götürdüğü yaşları çoktan geçmişti. Yine de annesi eşyalarını nasıl yerleştirdiğine bakmak için üst kata çıktığında pek sevindi.

El fenerinin ışığıyla kıyafetlerini baştan ayağa nasıl dizdiğini gösterdi. Şapkalar ve gömlekler en üst çekmecedeydi. Pantolonlar orta kısımda yerlerini almıştı. Çoraplar ve iç çamaşırları ise elbette en alt çekmecedeydi. Mantıken iç çamaşırlarının orta çekmecedeki olması gerekiyordu ama çorap çekmecesinde daha fazla yer vardı. Ayrıca, genelde çoraplarını ve iç çamaşırlarını aynı anda giyiyordu. O yüzden de aynı çekmecedeki oldukları için zamandan tasarruf edebilirdi.

Annesi de mantıklı olduğunu kabul etti.

Sonra, “Şöyle düşündüm, Arlo,” diye söze girdi annesi. “Şehir merkezindeki restoranın pankekleri çok güzelmiş diye duydum. Hem bahse girerim internet bağlantıları da iyidir. Belki pazar günleri oraya gidip babanızla konuşabiliriz. Bizimle kahvaltı ediyormuş gibi olur.”

Arlo bunun harika bir fikir olduğunu düşündü. Harikadan da öte; annesinin eski önerilerine benziyordu: eğlenceli bir şeyle (pankek) önemli bir şeyi (babalarıyla konuşmak) birleştirmek.

Belki de annesi, sıyırdığı “balata”nın (artık her ne demekse) yerine yenisini bulmuştu.

Ona gördüğü köpeği anlatmak istedi, Wade dayının öldüğünü söylediği köpeği. Ama annesini endişelendirecek bir şey

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

söylemek de istemiyordu. Bu yüzden, neredeyse-fazla-yumuşak olan yatağına çıkarken şöyle sormaya karar verdi: “Anne, daha önce hiç köpeğin oldu mu?”

Annesi yatağın ayakucuna oturdu. Yüzünü yalnızca pencereden gelen ayışığı aydınlatıyordu. “Üniversitedeyken oda arkadaşlarımla bir köpeğimiz vardı. Adı Rosie’ydi. Sokakta bulmuştuk onu. Zamanla evimizin maskotu gibi bir şey oldu. Ne zaman parti versek fotoğraflarda o da çıkardı. Sonra mezun olunca uzağa taşındım ama o aynı evde, başka oda arkadaşlarıyla kalmaya devam etti. Oraya aitti çünkü.”

“Peki, çocukken köpeğin var mıydı? Bu evde bir köpeğe bakıyor muydunuz?” diye sordu Arlo.

“Sayılır. Ama genelde dışarıda takılıyordu. Yalnızca çok büyük bir kar fırtınası çıktığında eve gelirdi. O zaman bile sözde saklanırdı.”

“Adı neydi?”

“Cooper,” diye yanıt verdi annesi.

Arlo’nun kalbi o an bir saniyeliğine durdu sanki. Dayısı doğruyu söylüyordu. Bir zamanlar Cooper diye bir köpek vardı. Dışarıda gördüğü köpek oydu.

“Neden sordun?”

Arlo, baklayı ağzından çıkarmadan nasıl açıklama yapacağını bilemedi. Neyse ki annesi konuşmaya devam ediyordu. “Yoksa köpek mi almamızı istiyorsun? Çünkü düşündüm de... alabiliriz aslında. Evde herkese yetecek kadar yer var. Ama önce bir güzel yerleşsek iyi olur, değil mi? Çatal kaşık almamız lazım. Sonra çamaşırlarımızı yıkamak gerek, değil mi?”

Arlo annesine hak verdi.

Annesi oğlunun saçlarını düzelterek konuşmasına devam etti. “Yeni bir yere taşınmak korkutucu gelebilir, biliyorum.

Yeni okul. Yeni arkadaşlar. Ama bu konuda artık uzman sayılırız. Öyle değil mi?” Arlo gülümseyerek karşılık verdi. “Hem içimde bir his var; bence burası bize iyi gelecek. Evin biraz kü-lüstür görüldüğünü biliyorum ama sağlamdır. Burada güven-deyiz. Her şey güzel olacak.”

Sözünü bitirdiğinde feneri Arlo’ya uzattı. Arlo feneri mem-nuniyetle kabul etti; öbür türlü feneri istemekten çekinecek-ti. Annesi alnından öptükten sonra kapıya yöneldi. Arlo yeri fenerin ışığıyla aydınlattı. Annesi kapıyı kapatmak üzereyken, “Orman güvenli midir?” diye sordu.

Annesi bir an için duraksadı. Sonra, “Elbette güvenli,” diye yanıtladı. “Evi göremeyeceğin kadar uzaklaşma, yeter. Kaybol-manı istemeyiz.”

Bunu dedikten sonra eliyle öpücük yolladı ve kapıyı kapatıp gitti.

Arlo kısa bir süre sonra kalkıp pencereyi açtı.

Gökyüzünde neredeyse yusuvarlak bir dolunay vardı. Ayı-ışığı ne kadar parlak olsa da ormanın derinliklerini aydınlatmaya yetmiyordu. Orman yalnızca rüzgârın esintisiyle yaşam belirtisi gösteren karanlık bir duvardı âdeta.

Arlo rüzgârın uğultusunun ardında bazı kuşların tuhaf çığ-lıklarıyla uzakta bir yerlerden geçen bir arabanın sesini duyabi-liyordu.

El fenerinin ışığı pencerenin altındaki alanı aydınlatıyor ama köpeği gördüğü noktaya kadar ulaşamıyordu. Arlo bir an durup bu yaptığının dışarıdan nasıl gözükebileceğini hayal etti: ormanda yaşayan bir yaratık, ikinci kat penceresinden çıkıp ya-vaşça bir ileri bir geri yol çizen parlak ışık kaynağını bir davet olarak algılayabilirdi.

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

Hemen feneriyle penceresini kapatıp perdeleri iyice çekti. Yatağına geri döndükten sonra bütün gece tek bir rüya bile görmediği bir uykuya daldı.

3

OKUL

ÇAM DAĞI kasabası öyle küçüktü ki haritada bulabilmek için sürekli yakınlaşmanız gerekiyordu. İyice yaklaştıktan sonra gördüğünüz şey ise devasa bir ormanın ortasındaki minik bir noktadan ibaretti. Bu noktaya ulaşmanın tek yolu, bir çocuğun pastel boylarla çizdiği çizgiler gibi çılgın virajları olan, iki şeritli bir dağ yoluydu.

Çam Dağı günümüzde doğru yerde bile değildi. Aslında 1850'lerde bir madencilik malzemeleri tedarik kampı olan kasaba, bir sel baskınında yerle bir olmuş ve kanyonun ilerisinde, Stevens Nehri'nin çok uzaklarında bir noktada yeniden inşa edilmişti. İçinde postane ve dondurmacı bölümleri de olan bir hediyelik eşya dükkânı, kasabanın gerçek anlamda tarihi denebilecek tek binasıydı. Geri kalan binalar ise gelişigüzel bir arada duran küçük mağazalarla müstakil evlerden oluşuyordu.

Çam Dağı'nda bir otobüs durağı, bir trafik ışığı ve bir okul vardı – hepsi de aynı kavşaktaydı.

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

Okul alçak, tuğla bir binaydı; ön tarafında dev bir çapa vardı. Arlo dağlık bir bölgede yer alan bir okulun sembol olarak çapa kullanmasının tuhaf olduğunu düşündü. Annesi, kasabada büyümüş ve İkinci Dünya Savaşı'nda savaşmış olan ünlü bir amiralin onuruna bu sembolün seçildiğini açıklamıştı. O da küçük bir kızken bu okula gitmişti; hatta çapanın amirale atfedildiği özel törende onunla tanışmıştı bile.

Arlo, annesinin çocukluğunu gözünün önüne getirmeye çalıştı ama beceremedi. Çapa paslanmıştı. Annesi o paslı çapadan daha yaşlıydı.

Okuldaki sınıflar anaokulundan sekizinci sınıfa kadar uzanıyordu. Jaycee gibi dokuzuncu sınıfa giden öğrenciler, otobüsle yirmi beş kilometre uzaklıktaki Havlick'e gidiyordu. Arlo, ablasıyla aynı okula gitmediği için mutluydu ama hâlâ ilkokula gitmesi sebebiyle halinden pek memnun sayılmazdı. Chicago'da, altıncı sınıf ortaokul kabul edildiğinden ilkokul öğrencilerinden farklı bir binadaydılar.

Annesi evrakları doldururken Arlo idari ofiste oturmuş bekliyordu. Ayakları acımaya başlamıştı. Spor ayakkabıları ayaklarına biraz küçük geliyordu ama şikâyet etmek de istemiyordu.

Solunda revir odasını gördü. Üstü başı parlak mor renkli bir yapışkanla kaplı Henry Wu'yu da ilk kez burada gördü.

Arlo çok geçmeden ona yalnızca Wu dediklerini; çünkü okulda onun dışında üç Henry daha olduğunu öğrenecekti. Hem üstündeki yapışkan sayesinde Wu'yu unutmaması pek mümkün değildi.

Yapışkan her tarafındaydı; saçında, gözlerinde, kulaklarında, ağzında... Nefes alıp verdikçe burun deliklerinden baloncuk şeklinde çıkıveriyordu.

Mor yapışkan sıvıdan daha da tuhaf olanı çocuktan gelen seslerdi. Wu her hareket ettiğinde sanki çan takmış gibi ses çıkarıyordu. Bu ses Arlo'ya Noel çanlarını ve langırt oyununu hatırlattı. Ama sesler Wu'dan geliyordu... ya da daha doğrusu her tarafını kaplayan yapışkan maddeden.

Arlo bu tür sesler çıkaran başka sıvılar düşünmeye çalıştı. Dalgalar kayalara çarptığında okyanus epey gürültülü oluyordu. Bir tavada ısıttığınız yağ cızırdıyordu.

Ama hiçbir şey çan gibi çingırdamıyordu, çan haricinde tabii. Bir de bu yapışkan madde.

Turkuaz renkli, sallantılı küpeleri olan yaşlıca bir okul hemşiresi bir yandan Wu'nun üzerine bir çeşit sprej sıkıyor, bir yandan da elindeki kahverengi peçete tomarıyla mor renkli balçığı almaya çalışıyordu.

Arlo dik dik bakmanın kabalık olduğunu biliyordu ama yine de kendini alamadı. Âdeta büyülenmişti.

Hemşire elindeki spreji doğrudan Wu'nun yüzüne püskürtmeden önce, "Gözlerini sımsıkı kapa tatlım," dedi. Yapışkan madde her neyse temizlemek için epey ovmak gerekiyordu. Ve hemşire çocuğa dokundukça çingırak sesleri yükseliyordu.

Bir noktada Wu gözlerini açtı ve Arlo'nun "morsuzlaşma" işlemini izlediğini fark etti. Hemşire de nereye baktığını görmek için başını çevirdiğinde Arlo'yu fark etti ve bunun üzerine hasta mahremiyeti için revirin kapısını çekip kapattı.

Annesi müdürle –sakallı ve pantolon askıları takmış bir adam– geri dönerken Arlo başını kaldırıp onları izledi. "Hadi bakalım, Arlo Finch. Seni sınıfına götürelim."

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

Altıncı sınıf öğretmeni Bayan Mayes'di. Bayan Mayes büyük ahşap boncuklardan yapılma bir kolye takmış, önünde yüzden fazla düğmesi varmış gibi duran bir elbise giymişti.

Arlo, ilk defa sınıfa girdiğinde, diğer okullarda olduğu gibi kendisini tanıtmayı istenmeyince içi pek rahatladı. Matematik dersini işlemekte olan Bayan Mayes boş bir sıra seçip oturmasını söylemekle yetindi. Konu kesirlerin çarpımıydı, Arlo'nun zaten iyi bildiği bir konu.

Yaklaşık on dakika sonra sınıfın kapısı açıldı ve içeri Henry Wu girdi. Mor maddenin çoğu temizlenmişti ama kulaklarının etrafında izler kalmıştı. Wu'yu gören çocuklar katıla katıla gü-lüyordu.

Ama hiçbirinin şaşırmaması Arlo'nun dikkatini çekti. Çocuklar durumu tuhaf değil, komik bulmuştu, bu da oldukça tuhaftı.

Arlo'nun gittiği diğer bütün okullarda, yüzünüz mora boyalı bir şekilde sınıftan içeriye girmiş olsaydınız herkes doğal olarak, "Ne oldu sana böyle?" diye sorardı. Ama Çam Dağı'ndaki öğrencilerin tamamı olan biten her şeyin farkında gibiydi. Hepsi bu durumu gülünç buluyordu.

Bayan Mayes ise sınıfı azarladı. "Bu kadarı yeter. Yerine geç, Henry." Yine de çocukların arasındaki fısıldaşmalar bir süre dinmedi.

Wu'nun sırası sınıfın öbür ucundaydı. Sırasına yürürken belli belirsiz çingirak sesleri çıkarıyordu, kedilere takılan zilli tasmalar gibi. Çocuklar kahkahalarını dizginlemeye çalıştı ama bu, durumu daha da komik hale sokuyordu.

Wu nihayet sırasına ulaştığında mümkün olabildiğince hareket etmeden oturdu.

Arlo, Wu'nun bir sıra arkasında oturuyordu; yan sırada oturan koyu renk saçlı kızın Wu'ya doğru eğilip, "Sahiden Elkitabı'nı okumadın mı?" diye fısıldadığını duyacak kadar yakındaydı.

"Okudum," diye fısıldadı Wu, kıza. "Bir tanesini kavanoza koymak istedim, hepsi bu."

"Onları *İzlemen* gerekiyordu, *Toplaman* değil." Kız bu kelimeleri öyle vurgulu söylemişti ki Arlo büyük harfle yazıldıklarına neredeyse emindi. "Bir dahakine resmini çizmeyi dene."

"Indra!" diye bağırdı fısıldaşmalarını duyan Bayan Mayes.

"Affedersiniz, Bayan Mayes." Indra bunu sık sık söyler görünüyordu.

Sınıf kesirleri işlemeye devam ederken Arlo'nun zihni bin bir soruyla meşguldü. Wu kavanoza ne koymaya çalışmıştı? Mor yapışkan madde neydi? Teneffüs zilinin çalmasına ne kadar kalmıştı?

İlk olarak son sorunun yanıtını aldı. Sınıf teneffüse çıktığında Arlo kenarda durup Wu'yla alay eden çocukları izledi. Hepsi de ona "Çıngıraklı Şirin" ya da "Bay Üzüm" gibi isimler yakıştıyordu. Hiçbiri art niyetli gibi değildi – tek amaçları masakaralık etmekti. Hem Wu da onların bu sözlerine pek aldırmıyordu.

Hatta bir keresinde banyodan çıkan bir köpek gibi tüm vücudunu sallayarak ne kadar çıngırdadığını bile gösterdi.

Arlo kendisi dışında birisi ilgi odağı olduğu için halinden memnundu. Yeni gelen çocuk olarak genelde tüm dikkatler onun üzerinde olurdu. Ama bu sefer gizemli mor madde olayı sayesinde kimsenin dikkatini çekmemeyi...

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

“Neden buraya taşındınız?” diye pat diye soruverdi Indra. Arlo’nun yanı başında belirivermişti. “Kimse Çam Dağı’na taşınmıyor artık. Benim ailem buraya taşınan sonuncu kişilerdi; yaklaşık üç yıl önce taşınmıştık, o da kasabanın doktoru ölünce yerine yenisi gerektiği için.”

“Nasıl ölmüş?” diye sordu Arlo.

“Yabani mantar topluyormuş –bu arada çok dikkatli olmalısın çünkü zehirli olanlar tıpkı iyi olanlara benziyor– bu sırada bir dağ aslanının saldırısına uğramış. Aslandan kaçarken bir tepeden düşmüş, oradan da buzlu bir göle. Ayrıca seksen beş yaşındaymış. Yani birkaç sebep birleşmiş denebilir.” Kız bunları anlatırken saçını bir lastikle arkadan toplamıştı. “Ee, peki, siz neden buraya taşındınız?”

“Annem burada büyümüş,” diye yanıt verdi Arlo. “Yeşil Geçit Yolu’nda bir evimiz var.”

“Dikkatli olun,” diye Arlo’yu uyardı uzun bukleli saçlı, uzun boylu bir kız olan Merilee Myers. Sesinin şarkı söylemiş gibi tuhaf bir tınısı vardı. Sanki söylediği her söz bir şiir dizesiydi. “Yeşil Geçit Yolu’nda yaşayan deli bir adam var. Ölü hayvanları doldurup satıyor.”

Kız şüphesiz Wade dayıyı kastediyordu. Arlo, “Tamam,” demekle yetindi.

Wu aralarına katılırken Indra eliyle Arlo’yu işaret etti. “Onu mantarlar konusunda uyardık.”

“Yeşil Geçit’teki deliyi de söyledik,” diye ekledi Merilee.

“Atölyesini açmış yine,” dedi Wu. “Bir keresinde Russell Stokes gizlice içeri girip bakmıştı. Boynuzlu tavşan dolduruyormuş.”

“Boynuzlu tavşan nedir?” diye sordu Arlo.

JOHN AUGUST

Indra, Wu ve Merilee aynı anda tuhaf bir bakış attılar. Sanki Arlo az önce onlara, “Posta kutusu nedir?” veya “Diş fırçası nasıl çalışır?” gibi bir soru sormuştu. Arlo’nun gururu incinmişti. Okuldan okula gezerken önemli bir dersi mi kaçırmıştı acaba? Arlo Finch dışında herkes boynuzlu tavşanın ne olduğunu biliyor muydu?

Wu, “Boynuzlu bir tavşan işte,” diye yanıtladı.

Arlo’nun zihninde aşağı yukarı canlandı. Ama hayvanın boynuzlarla nasıl zıplayabileceğini hayal edemiyordu bir türlü. Yaşadığı oyuka sığıyor muydu boynuzları? Oyukta yaşıyorsa tabii... Tavşanlar oyukta mı yaşırdı? Arlo boynuzlu tavşanlar bir kenara, normal tavşanlar hakkında bile pek bilgili olmadığını fark etti o an.

“Altın boynuzlu tavşan öldürmek kötü şans getirir derler,” diye devam etti Wu. “Ayna kırılması gibi.”

“Ya da merdiven altından geçmek gibi,” dedi Indra.

“Ya da kibritle oynamak gibi,” diye ekledi Merilee.

Arlo’ya bu sonuncusu kötü şanstın ziyade kötü bir fikir gibi geldi. Yine de, “Onları öldürmüyor ki,” diye açıkladı. “Hiçbir hayvanı öldürmüyor. Zaten ölmüş olanları bulup hâlâ yaşıyorlarmış gibi gösteriyor.”

Indra’nın gözleri kısıldı. “Sen nereden biliyorsun?”

“Bu konuda bir kitap okumuştum,” dedi Arlo. (Bu bir yalandı.) “Buna tahnit deniyor.” (Bu doğrudu.) Bu cevap onları tatmin etmiş benziyordu ama Arlo, konuyu tamamen değiştirmenin akıllıca olacağını düşündü. Wu’nun kulağının altında kalan mor renkli maddeyi işaret etti. “İyi olduğuna emin misin?”

“Eve gidince duş alacağım,” dedi Wu.

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

“Normal sabun işe yaramaz,” dedi Indra. “Yağmur suyu kullanman lazım. Hatta geyik idrarı olsa daha iyi. Elkitabı’nda sayfa 96’da peri böcekleriyle ilgili koca bir paragraf var.”

Arlo tam peri böceklerinin ne olduğunu soracaktı ki kendini durdurdu. Ama Wu ona dönüp sordu. “Senin geldiğin yerde de var mıydı onlardan?”

“Tabii ki vardır.” Arlo ağzını açmaya fırsat bulamadan Indra cevabı yapıştırmıştı.

“Peri böcekleri Gür Ormanlar’dan geliyor. Gür Ormanlar da her tarafa uzanıyor.”

“Uzaya uzanamazlar ama,” diye karşılık verdi Wu.

“Herhalde. Ama uzay hariç her yere uzanıyorlar.”

Arlo Finch’in öğrendiği her yeni bilgi, yanında üç soruyla birlikte geliyordu. Elkitabı neydi? Gür Ormanlar neydi? Geyik idrarını nereden bulabilirdi?

Ne var ki o sırada çalan zil sesiyle teneffüs sona erdi. Bu soruların yanıtı için öğlen teneffüsünü beklemesi gerekiyordu.

Öğlen yemeği için Arlo o sabah bir hindili sandviç hazırlamış, yanına da bir elmayla bir kutu meyve suyu almıştı, Chicago’daki okulunda her gün yediği gibi. Yemekhanedeki uzun masaya oturduğunda kurt gibi acıkmıştı. Meyve suyu kutusuna pipetini saplamadan sandviçini bitirmişti bile.

Sağına soluna baktığında sınıf arkadaşlarının ne kadar çok yediğini fark etti. Beslenme çantaları Arlo’nunkinin iki katı büyüklüğündeydi. Birçoğunda iki tane sandviç vardı. Bazılarında ise makarna veya pilavla dolu kocaman kaplar. Merilee, bir bütün marul ve üzerine dökmek için bir şişe salata sosu getirmişti.

JOHN AUGUST

Etrafta pek konuşma sesi veya gürültü yoktu. Arlo'nun kulağına çalınan sesler yemek çiğneme ve paket açma seslerinden ibaretti.

"Aç değil misin?" diye sordu Wu, süpermarketten aldığı bütün kızarmış tavuğu parçalarına bölerken.

"Evet, açım," diye itiraf etti Arlo. "Neden bu kadar acıktım?"

"Yükseklikten," diye açıkladı Indra, koyu renkli bir ekmek dilimine içinde tohumlar olan sarı bir ezme sürerken. "Bulduğumuz yer deniz seviyesinden üç kilometre yüksekte. O yüzden daha çok enerji harcıyoruz. Kamp ateşi gibi düşün; sürekli yanması için odun eklemen gerekiyor."

Tuhaf ekmeginden bir parça koparıp Arlo'ya uzattıysa da Arlo geri çevirdi.

"Chicago'da bir ekipte miydin?" diye sordu Wu, elindeki tavuk butunun yağları akıyordu.

"Ekip derken, çete filan mı diyorsun? Çetede değildim. Geridönüşüm Kulübü'nde idim. Genelde tek yaptığımız mavi çöp kutularını karıştırıp üzerine sakız yapışmış kâğıtları ayıştırmaktan ibaretti."

Indra, Wu'nun sorusuna açıklık getirdi: "İzcileri kastediyor. İzci miydin?"

"Daha önce izcilerden söz edildiğini hiç duymadım." Arlo elmasından bir ısırık alıp cehaleti karşısında ağızlarının açık kalmasına hazırlandı.

Indra ve Wu birbirlerine bakış attılar. Ellerine yeni bir fırsat geçmiş gibi heyecanlı görünüyorlardı.

"Akşam ne yapıyorsun?" diye sordu Indra.

"Bilmem. Belki ödev..." diye yanıtladı Arlo, bir yandan ağızındaki elmayı çiğnerken.

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

“Salı günleri ödev vermiyor,” dedi Wu. “İzciler gecesi var. Sen de gelmelisin.”

“Mutlaka gelmelisin,” diye düzeltti Indra. “Akşam yedide, kilisede.”

Arlo hangi kilisede olduğunu, yanında ne getirmesi gerektiğini ve İzciler’in ne yaptığını sormak istedi. Ama aptal, korkak ya da ilgilerini hak etmeyen biri olarak algılanmak istemediği için yine kendini durdurdu. O yüzden bunların yerine...

“Olur, tabii. Gelirim,” dedi.

4

ÜNİFORMA

“ARTIK KIZLAR DA MI İZCİ OLABİLİYOR?” diye sordu Wade dayı. Arlo omuz silkti.

“Seni bir kızın davet ettiğini söyledin, değil mi? Herhalde seni Kız İzciler grubuna çağırmış olamaz. Demek ki İzciler’e çağırmış, yani Erkek İzciler grubuna... Ama tabii erkek izciler demezdik çünkü herkes gerçek izcilerin erkek olduğunu, kız izcilerin de kız olduğunu bilirdi. Böyle isimlere ihtiyacımız olmazdı çünkü her şey ortadaydı.”

“İzciler’in ne olduğunu gerçekten bilmiyorum,” diye yanıt verdi Arlo.

“İzciler dünyadaki en iyi şey olabilir. En azından eskiden öylelerdi. Muhtemelen hâlâ öylelerdir. Ben biraz inatçıyım sadece.”

Evin karanlık, tozlu bodrumunda durmuşlardı; Wade dayı elindeki anahtarlıktaki anahtarlardan hangisinin ayağının dibinde duran koca sandığı açabileceğine bakıyordu.

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

“Yani toplantıya gidebilir miyim?” diye sordu Arlo.

“Annen ne diyor?”

“Henüz ona sormadım. Jaycee acil olmayan şeyler için anne-mi rahatsız etmememi söyledi.”

“İyi düşünmüş. Ama annenin bir şey diyeceğini sanmıyorum,” dedi Wade dayı. “İzci olmayan bir çocuğun hiç arkadaşı yok demektir.”

Bu arada kilide uyan anahtarı buldu. Anahtar kilitte dönerken tiz bir gıcırtı çıkardı. İki taraftaki mandalı da açarak nihayet kapağı kaldırdığında korkunç bir şeytan suratıyla karşılaştılar.

“Cadılar Bayramı maskesi,” dedi Wade dayı, maskeyi alıp bir kenara atarken. Sandığın içi çocukluk yıllarından kalma oyuncaklardan kalem setlerine birbirinden alakasız ıvır zıvırla doluydu. Sandığın dibine yaklaştığında Wade dayı aradığını buldu.

Önce pantolonu ortaya çıkardı. Koyu kahverengi bir kargo pantolonuydu. Arlo bir bakışta kendisine çok uzun olacağını anladı.

“Paçaları biraz dikeriz merak etme, bu kadar uzun olmaz,” dedi Wade dayı, Arlo’nun itiraz edeceğini tahmin ederek. “Bel kısmı da ayarlanabilir, yani kilo alırsan sorun olmaz.”

Pantolonu Arlo’ya atıp sandığı karıştırmaya devam etti. Bir sonraki parça, üçgen şeklinde kesilmiş büyük bir sarı bez parçasıydı. *İkizkenar üçgen*, diye hatırladı Arlo, matematik dersinden. Üzerinde koyu renk bir leke vardı.

“Kan lekesi mi o?” diye sordu.

“Büyük ihtimalle, evet,” diye yanıtladı dayısı. “İzci dediğinin ara sıra kanı akar. Dağda yaşam böyle bir şey. Fular her zaman bandaj, sapan veya sargı bezi görevi görebilir. Ama bir çakıl

yılanı tarafından ısırılmadıysan yani taşa dönüşme tehlikesi altında değilsen turnike yapmaman gerektiğini öğreneceksin.”

Arlo *fular* teriminden sarı üçgenin boyna takılması gerektiğini çıkardı. Turnikenin ne olduğunu bilmiyordu ama çakıl yılanı her neyse ondan uzak durmaya, böylece asla ısırılmamaya yemin etti.

Sandıktaki son eşya içlerinde açık arayla en önemlisiydi: üzerlerinde farklı semboller bulunan rozetlerle kaplı bir gömlek. Rozetler tek tek, büyük bir özenle dikilmişti. Gömleğin iki kolunun da alt kısmında küçük, beş kenarlı rozetler sıralanmıştı. Ceplerin üzerinde daha büyükçe rozetler vardı. Ceplerin kapakçıklarında bile rozet vardı.

Gömleğin kendisi çok koyu bir yeşildi – en koyu yeşil pastel boyadan bile daha koyuydu. Arlo’ya askerlerin geçit törenlerinde giydiği üniformaları hatırlattı. Sandıkta beklemekten küf kokmuştu ama kumaşın hiç eskimemiş olması Arlo’yu şaşkına çevirmişti. Otuz yıllık bir gömlek olduğunu asla tahmin edemezdi.

“Rozetleri sökmen gerek,” dedi Wade dayı. “En azından onları hak edene kadar.”

Arlo yemek masasında oturmuş, rozetlerin iplerini makasla, özenle kesiyordu.

Önce kollardaki küçük rozetlerle işe koyulmuştu. Her biri iki buçuk santimden biraz büyüktü ve beşgen şeklindeydiler. Her rozetin ortasında farklı bir sembol vardı. Arlo büyük kırmızı haçlı olanın muhtemelen ilkyardım ya da buna benzer bir şeyi temsil ettiğini düşündü. Bir başkasında çadır vardı yani kamp yapmayı temsil ediyordu.

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

Ardından yılan, örümcek ve şimşek rozetleri gözüne çarptı. Bir cebin üzerine dikilmiş rozette ise büyükçe bir baykuş vardı. Dayısına her rozetin ne anlama geldiğini sormak istedi ama o çoktan atölyesine geri dönmüştü.

Arlo soru sorma işini sonraya bıraktı.

Gömleğin sağ cebinde, üstünde “Kızıltüy Kampı” yazılı, büyükçe, yuvarlak bir rozet dikiliydi. Bu rozet diğer küçük rozetlerden biraz daha özenli yapılmıştı; büyük mor bir dağı, yeşil bir ormanı ve koyu mavi bir gölü resmeden çeşit çeşit iplerle işlenmişti. Arlo, gölün üzerinde minik kanolar bile seçebiliyordu – aynı zamanda suyun içinden bir şeyin uzandığını fark etti. Bunun bir dokunaç mı yoksa boyun mu olduğundan emin değildi ama hangi yaratığa ait olursa olsun, kanoları yerle bir edip kürekçileri yiyebilecek kadar büyük görünüyordu.

Nihayet bütün rozetleri söktüğünde gömleği üzerine dene- di. Çok büyük olmasını bekliyordu ama tam olmuştu.

Sırada pantolon vardı. En az on santim kadar uzundu. Arlo paçaları kıvrımayı denedi ama yemek odasında dolaşırken bile paçalar açılıp yerleri süpürdü.

Dayısı paçaları dikmek gerektiğini söylemişti ama Arlo dikiş dikmeyi bilmiyordu. Rozetleri sökmek kolaydı; dikişin tam tersi. Dikiş dikmek ise bambaşka bir şeydi.

Sonra birden Arlo’nun aklına bir fikir geldi. Uzun paçalarına takılıp düşmemeye dikkat ederek merdivenlerden yukarı çıktı.

Geçen kış Chicago’dayken ablası ceketine çengelli iğne takmaya başlamıştı. Bir iki tane de değil; onlarca, belki de yüzlercesini özenle birbirine geçirip ceketine takıyordu. Saatlerce uğraşıp iğnelerin modelini düzeltiyor, başucunda tuttuğu karton kutudan yenilerini alarak biraz daha ekliyordu.

Arlo ablasının bir akımı mı takip ettiğini, yoksa kendi akımını mı başlatmaya çalıştığını asla öğrenemedi –arkadaşlarını hiç görmemişti– ancak birkaç hafta boyunca ceketindeki iğnelerle kafayı bozduğu bir gerçektir. Besbelli sanat eseriyle gurur duyuyordu.

Sonra bir gün ceket ortadan kayboldu.

Jaycee annesine ceketini otobüste unuttuğunu söyledi. Kışın bitmesine hâlâ iki ay olduğu için onun yerine yün bir ceket alındı. Jaycee bu ceketini ne iğneledi ne de süsledi.

Ama çengelli iğneler muhtemelen odasında bir yerlerde olmalıydı. Arlo iğne kutusunun neye benzediğini gayet iyi hatırlıyordu. Böylece ablası okuldan eve dönmeden önce odasını çabucak aramaya koyuldu.

Öğleden sonra geç saatlerdi. Oda şimdiden kararmıştı. Masa lambasını açıp şifonyeye doğrultup çekmeceleri teker teker aradı. Ama bulamadı.

Sonra gardırobu denedi.

Jaycee henüz eşyalarını yerleştirmeye başlamamıştı bile. Kolileri hâlâ bantlıydı. *Belki de burada uzun süre kalacağımızı düşünmüyor,* diye düşündü Arlo. *Neden yerleşmeyle uğraşsın ki?* Arlo kutuları açarsa ablası odasını karıştırdığını bilecekti. Ama çengelli iğneleri başka türlü nasıl bulacaktı?

Kolileri ters çevirip altından açmayı düşündü. Böylelikle ablası odasında ne yaptığını öğrenmeyebilirdi. Kolilerden birinin kenarını hafifçe açıp içine baktı.

Oradaydı işte: Ceketini bulmuştu.

Ablasının geçen kış giydiği, otobüste unuttuğunu iddia ettiği ceket. Neden burada, kolinin en altındaydı? Neden giymeyi bırakmıştı? Neden saklamıştı?

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

Ve neden bu konuda yalan söylemişti?

Arlo ablasını hiç ama hiç anlamadığına kanaat getirdi.

Ne olursa olsun, artık çengelli iğne kutusunu bulmasına gerek kalmamıştı. Ceketin üzerinden birkaç tane alması yeterliydi. Jaycee farkına bile varmazdı.

Arlo odasına geri döndüğünde yatağına oturup İzci pantolonunun paçalarını iğnelemeye koyuldu. Kumaş inanılmaz sertti, kot pantolonundan bile daha kalındı, bu yüzden iğneleri kumaşa geçirmek geçirmek onu bir hayli uğraştırdı. İş bittiğinde parmakları iğne izleri içinde kalmıştı.

O sırada garaj yoluna giren bir arabanın tekerlek seslerini duydu. Arabanın farları odanın içini süzüp geçti. Birkaç saniye sonra arabanın iki kapısının açılıp kapanma sesini duydu. Annesi Jaycee'yi otobüs durağından almış olmalıydı.

Son iğne de epey inatçı çıkmıştı. Arlo iğnenin yönünü biraz değiştirip tüm gücüyle bastırdı. Nihayet batırmayı başardı ama parmağına batırmıştı.

Arlo'nun nefesi kesildi ama canının acımasından ziyade şaşkınlıktan. Parmak izine ve tam ortasındaki minik deliğe bakakaldı. Koyu kırmızı renkte, inci tanesi gibi bir kan damlası belirmişti.

İşte tam o sırada işler tuhaflaşmaya başladı.

Arlo hâlâ yatağında oturuyordu ama artık odasında değildi. Ya da en azından yalnızca odasında değildi. Aynı anda başka bir yerdeydi, kendisini izliyordu. Sanki bilgisayarda babasıyla sohbet ederken ekranın köşesindeki küçük dikdörtgenden kendisini izliyor gibiydi.

Arlo başparmağındaki kan damlasını görebiliyordu görebilmesine ama aynı zamanda yatağında iç çamaşırıyla oturmuş,

başparmağına bakan bir çocuğu da görebiliyordu. Derken yalnız olmadığını hissetti. Birisi onu izliyordu.

Pencereye baktı. Camdaki yansımada kendisini görmeyi beklerken, onun yerine bir kız çocuğu gördü. Arlo, sarı saçları omuzlarına düşen kızın aşağı yukarı kendisiyle aynı yaşlarda olduğunu tahmin etti. Elinde gümüş bir saç fırçası tutuyordu ve doğrudan ona bakıyordu. *Aynaya bakıyor*, dedi Arlo fark ettiğinde. *Saçlarını tarıyordu. Sonra aniden beni gördü.*

En az Arlo kadar şaşkın görünüyordu.

Kız, “Kimsin sen?” diye sordu. Arlo kızın konuşup konuşmadığından bile emin değildi. Sözcükleri kafasında duymuş olabilirdi.

“Arlo Finch,” diye yanıtladı. Belki de yalnızca düşünmüştü. Ne olursa olsun kız ne dediğini anlamış gibi görünüyordu.

“Ormanda mısın?”

“Çam Dağı’ndayım,” dedi Arlo. “Neresi olduğunu biliyor musun?”

Gözlerinde bildiğini gösteren kuşku dolu bir kıvılcım belirdi. İsmi biliyordu.

Arlo etrafına bakınırken odasının duvarları kaybolmaya başladı ve yerini mehtaplı bir orman aldı. Geriye kalan tek şey yatağı ve kızı gördüğü pencereydi. Kızın tarafındaki dünya, sanki sonbaharda düşen yapraklarla yapılmış bir saray gibi gümüş, kırmızı ve altın renkleriyle ıslıl ıslıl parlıyordu.

Kız o sırada sağ tarafına baktı. Biri geliyordu. Telaşla fısıldadı: “Ben seni görebiliyorsam onlar da görebilir. Tehlikededir. Dikkatli ol, Arlo Finch.”

“*Onlar kim?*” diye sordu Arlo. “*Sen kimsin?*”

Kız aniden ayağa kalktı ve cama sırtını döndü. Görünmeyen biriyle konuşuyordu. Ve sonra...

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

“Arlo!”

Bir sarsıntıyla yatak odasına geri dönmüştü. Arlo’nun arkasındaki kapıda, ışığın önünde yeni bir şekil belirdiğinde kız ortadan kayboldu.

Jaycee’ydi.

“Odama mı girdin sen?” diye sordu.

Arlo şaşkınlık içinde oturuyordu. Bir rüyadan uyanmış gibiydi – ama gerçekten uyanık olduğundan emin değildi. Oda-
nın duvarları geri gelmişti ama Arlo kendisini iki dünyanın ara-
sında sıkışmış gibi hissediyordu.

“Odama mı girdin?” diye tekrarladı ablası, daha yüksek sesle.

“Hayır,” diye yalan söyledi Arlo.

Ablasının ona inanmadığından emindi ama yüzündeki ifade değişmişti. “Bir sorun mu var?” diye sordu Jaycee.

Beş saniye boyunca birbirlerine baktılar. Arlo neredeyse hayalet köpek Cooper’ı, Gür Ormanlar’ı ve camın yansımasında konuştuğu kızı anlatıyordu. Ona neredeyse büyülü böcekler, boynuzlu tavşanlar ve uğursuz alametlerle dolu garip bir yere taşındıklarını söyleyecekti. Jaycee’ye neredeyse her şeyi anlatıyordu.

Ama sonra Jaycee’nin annelerini üzmemekle ilgili uyarısını hatırladı. İçinde bulundukları durumun ne kadar belirsiz olduğunu... Artık sesler duymadığına dair ettiği yemini... Bu nedenle şöyle demekle yetindi:

“Her şey yolunda.”

İkisi de bunun doğru olmadığını biliyordu ama sessizce konuyu kapatmaya karar verdiler. “Odamdan uzak dur,” diye uyarısını yaptı ablası giderken.

Arlo başparmağına baktı. Kan çoktan kurumuştı.

5

TOPLANTI

ARLO mutfağa girdiğinde annesi ocağı yakmaya çalışıyordu. Annesi dönüp baktığında bariz bir şekilde üniformasını fark ettiğine göre, Arlo da soruyu sorabileceğini düşündü: “İzgilere katılabilir miyim? Bu akşam toplantıları var.”

“Olur,” dedi annesi.

“Gerçekten mi?” diye sordu Arlo.

“Gerçekten... Pantolonunu kısaltmamı ister misin?”

“Nasıl yapılır biliyor musun?” diye sordu. Sanki annesi az önce yarı zamanlı bir nükleer fizikçi olduğunu açıklamıştı.

“Senin yaşındayken sürekli dikiş dikerdim. Çok da iyiydim. Kendi elbiselerimi kendim dikerdim.” Ocağın üçüncü gözü nihayet yanmıştı.

“Neden bıraktın?”

Annesi musluğu açıp elindeki tencereyi suyla doldurmaya koyuldu. “Bilmiyorum. Dikiş dikmeyi bırakmaya karar vermedim. Bir dönem sürekli yaptığım bir şeydi, sonra bıraktım.

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

Buna büyümenin bir parçası diyebiliriz sanırım: Eskiden sevdiğin şeyleri unutmak.”

Çam Dağı'nın ilk kilisesi aynı zamanda Çam Dağı'ndaki tek kiliseydi. Bina, ince tahtalarla kaplı iki çatı ile alçak tuğla duvarlardan oluşuyordu.

Annesi arabayı park ederken Arlo'ya onunla gelmesini isteyip istemediğini sordu.

Arlo emniyet kemerini çözdü. “Gerek yok.” Yine de kapıyı açacakken tereddüt etti. Nefes alışverişinin farkına vardı.

“Form falan imzalamamı isterlerse eve getirirsin.”

Form imzalanmasını isteyebilecekleri ihtimali Arlo'nun aklının ucundan bile geçmemişti. Peki ya katılım ücretliyse? Fazla paraları yoktu. Ya Wade dayının üniforması doğru üniforma değilse veya üniformalar değişmişse ve yeni bir tane alması gerekiyorsa? Ya İzcilere katılmak için bile bir testten geçmek gerekiyorsa? Konu test olduğunda Arlo işi eline yüzüne bulaştırırdı. Bir keresinde, ikinci sınıfta bir heceleme testinde kendi adını yanlış yazmıştı. Peki ya...

“Arlo?” dedi annesi.

“Efendim?”

“Korkulacak bir şey olmasa bile korkmanın yanlış bir tarafı yok.”

“Biliyorum.” Bu lafı eskiden çok sık duyardı, özellikle kâbus görüp annesiyle babasının yatağına gittiğinde. Sonra annesi daha önce duymadığı bir şey söyledi:

“Bak ne diyeceğim... Görmüş geçirmiş biri olarak şunu söyleyebilirim ki hayatta en büyük pişmanlıklarım yapmadığım şeyler oldu. Almadığım riskler. Hayır demek için sebep bulmak kolay. Evet demek için sebep bulmak ise çok daha iyi.”

JOHN AUGUST

Arlo kilisenin kapısına baktığında binaya giren çocukları gördü. Kilisenin girişi, kim olduklarını veya onları okuldan tanıyıp tanımadığını anlayamayacağı kadar karanlık ve uzaktı.

O yüzden bunun yerine kendisini diğer çocuklarla birlikte yürüyüp kapıdan geçerken hayal etti. Ters gidebilecek şeyler konusunda kaygılanmayan, bilinmeze doğru öylece adım atan, daha cesur bir Arlo Finch hayal etti. Bu hayali Arlo Finch, hayır cevabı alma umuduyla izin istemiyordu. Daha yetişkin, daha özgüvenli, daha kendine yeten biriydi...

Ve o kapıların ardında bekliyordu.

Hayalindeki Arlo'yu eleştirmeye başlamadan arabadan fırladı. Kiliseye giden karanlık yolu yürüdüktan sonra kapıyı çekip açtı. Girişte kimse yoktu ama sağ taraftaki merdiven boşluğundan yükselen çocuk seslerini duyabiliyordu. Merdivenleri inerken o kafasında canlandırdığı Arlo'ya dönüştüğünü hissetti.

Ama öncelikle öğrenmesi gereken çok şey vardı.

Çam Dağı Oymağı*, dört obaya** bölünmüş yirmi yedi izciden oluşuyordu. Arlo, Wu ve Indra'yla birlikte ve belli ki onların isteği üzerine Mavi Oba'ya atanmıştı. Atanır atanmaz oymaktaki ve muhtemelen dünyadaki en iyi oba olduğuna karar verdi.

Mavi Oba yalnızca altı izci üyesiyle en küçük obaydı. Sekizinci sınıfa giden ama onların bebek bakıcısı veya onlardan daha iyiymiş gibi davranmayan obabaşı Connor Cunningham dışında hepsi altıncı sınıfa gidiyordu. Arlo'nun gözlerinin içine bakarak elini sıktı. (Sonrasında Arlo daha önce yetişkin olmayan kimsenin elini sıkmadığını fark etti.)

* Oymak: 16-32 izciden oluşan grup.

** Oba: 6-8 izciden oluşan grup.

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

Son iki üye ise evde eğitim gören ikiz kardeşler Jonas ve Julie'ydi. Julie neredeyse hiç konuşmuyordu ama Jonas, tanık olduğu her küçük adaletsizlik hakkında görüşünü belirterek kız kardeşinin suskunluğunu fazlasıyla telafi ediyordu. "Diğer tüm obaların üç çadırı var. Sırf en küçük obayız diye bize yalnızca iki çadır vermeleri haksızlık. Üçüncü çadıra ihtiyacımız olmasa bile vermeleri gerekiyor."

Diğer oba üyeleri çadırların dikişlerinin su yalıtımını yaparken Jonas bağıra bağıra şikâyet etmekle meşguldü. Connor, Arlo'ya plastik şişelerden birini alıp ona katılmasını önerdi. Arlo çalışırken odayı gözlemledi. Her obanın kendi köşesi ve kendi karakteristik özelliği vardı.

Yeşil ve Kırmızı obalar daha çok yedinci ve sekizinci sınıf öğrencilerinden oluşuyor gibi görünüyordu. Kırmızı Oba'nın tamamı erkekti, çoğu da sebepsiz yere birbirine vuran sporcu tiplerdendi. "Geçen yaz içlerinden biri kampa bira getirdiği için hepsi altı hafta boyunca uzaklaştırma almıştı," diye açıkladı Wu. "Kum Tepeleri gezisini kaçırdılar ki en iyi gezilerden biridir."

Kız erkek dağılımı eşit olan tek grup, Yeşil Oba ise daire şeklinde oturmuş, sırayla haritalara bakıyorlardı. Saçları kuş tüyle-riyle süslenmiş olan kız, yani liderleri, bir karatahtaya üyelerin önerilerini yazıyordu. "Diana Velasquez," diye açıkladı Indra. "Onuncu sınıfta ama bir yıl atladığı için."

Arlo bazı izcilerin liseye gittiğini fark etmemişti. Bu demek oluyor ki Jaycee de teknik olarak izci olabilirdi. Bu düşünceyle tüyleri ürperdi.

Odanın dördüncü köşesi, obalardan yükselen büyük çocukların oluşturduğu kıdemli izcilere ayrılmıştı. Arlo hepsinin liseye gittiğini tahmin ediyordu. Wu içlerinden birini işaret etti.

“Şuradaki Christian, Connor’ın kardeşi. Kendisi oymakbaşı oluyor.” Christian sahiden de neredeyse Connor’ın aynısıydı. Aralarında yalnızca on santimlik bir boy ve kas kütlesi farkı vardı. “Oymakbaşı tüm oymağın lideri. Bu büyük bir sorumluluktur.”

Arlo tam o sırada içlerinde hiç yetişkin olmadığını fark etti. Indra’ya kimin yetkili olduğunu sordu.

“Oymağı izciler yönetiyor,” diye açıklama yaptı Indra. “Yetişkinler de var –onlara gözetmen deniyor– ama tek yaptıkları izcileri kamp yerine götürmek ve kimsenin parmağını falan kesmediğinden emin olmak – ki bu neredeyse hiç olmuyor.”

“Leo McCubbin hariç,” diye ekledi Wu.

“Neredeyse hiç dedim.”

Arlo, Leo McCubbin ve kesilen parmağı hakkında soru sormak istedi ama tam o sırada Christian üç kez düdük çaldı. Herkes işini bırakıp yavaşça odanın merkezinde büyük bir daire oluşturdu. Arlo, Wu ve Indra’yı takip etti.

“Bu gece aramıza yeni bir izci katıldı,” dedi Christian. “Arlo Finch, lütfen renklerini almak için öne çık.”

Arlo kelimeleri işitti ama ayağı gitmiyordu. Wu ile Indra onu dürttüğünde nihayet hareket edebildi.

“Arlo *Utangaç*,” diye fısıldadı mağrur görünümlü, çilli bir Kırmızı İzci ve Christian’ın ona attığı bakışla susuverdi.

“Mavi Oba lideri, bu izciyi gözetimin altına alıyor musun?” diye sordu Christian.

“Alıyorum,” diye karşılık verdi Connor.

“Öyleyse renklerini teslim et. İzci, selam dur!”

Tüm İzci, sağ yumruklarını göğüslerine götürdü. Arlo da aynısını yaptı.

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

“Benden sonra tekrar et,” dedi Christian. Arlo başını salladı.

Sadık, cesur, kibar ve doğrucu...

Eskilerin ve Yenilerin Koruyucusu...

Connor, Arlo'nun önünde durup obanın geri kalanıyla aynı renkte, yeni bir mavi fuların katlarını açtı. Arlo, oba renkleriyle fular renklerinin aynı olduğunu fark etmediği için kendisini aptal gibi hissetti. Daha çok kan lekesinden, aynı zamanda nasıl bağlaması gerektiğinden emin olmadığı için Wade dayının fularını takmamıştı. Hâlâ cebinde tıktırılmış bir vaziyette duruyordu.

Connor, Arlo'nun boynuna taktığı mavi fuları metal bir halkayla sabitledi.

Yabanılları gözetir,

Güçsüzleri korurum,

Yolumu çizer,

Erdem peşinden giderim.

Orman ruhları duy beni,

Şimdi İzci Yemini'mi ederken.

Yemin bittiğinde herkes rahata geçti. Arlo elini indirdi. Avuçları terlemişti.

Christian seremoniyi sonlandırdı: “Arlo Finch İzci Yemini'ni etti. Yolu açık olsun.”

Diğer tüm izciler hep bir ağızdan: “Doğru hedeften şaşmasın.”

6

İZCİ ELKİTABI

İZCİ ELKİTABI iki buçuk santim kalınlığında, epey ağır, ciltsiz bir kitaptı. Sayfaları gıcır gıcırdı ve yeni kitap kokuyordu ama metinlerle resimler eskiye benziyordu, sanki yıllardır güncellenmemiş gibiydi.

Arlo elkitabını toplantıdan sonra teslim aldı. Kıdemli izcilerden bir kız olan oymakbaşı yardımcısı, tedarik odasındaki kilitli dolaptan bir tane alıp getirmişti. Siyah keçeli kalemle kitabın üst köşesine *FINCH* yazdı.

“Yalnızca bir kitap hakkın var,” dedi. “O yüzden kaybetme.”

Arlo kitabı gözünün önünden ayırdığını hayal bile edemedi. Eve dönerken arabanın içi kitap okumak için çok karanlıktı ama resimler gizemli ve fantastik görünüyordu: tuzaklar, yararıklar ve kano teknikleri. Kitabın arkasında üniformaya dikilen çeşitli rozetler gösteriliyordu. Dayısının rozetlerinden bazılarını gördü ama burada çok daha fazlası vardı; hayvan izleri, alevli oklar ve gözetleme kuleleri gibi.

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

Bütün gece oturup kitabı okumak istedi – ne var ki aynı zamanda sindire sindire okumak istiyordu. Birkaç çadır resmini geçtiği sırada aniden anımsadı, “Bu hafta sonu kamp yapılacak. Gidebilirim, değil mi?”

“Tabii ki,” dedi annesi.

Garaj yoluna saptıklarında Arlo ayışığının altında nöbet bekleyen Cooper’ı fark etti. Elkitabında hayalet köpeklerle dair bir şeyler yazıp yazmadığını merak etti.

Yazmak zorundaydı.

O gece yatağına girdikten sonra el fenerinin pilleri bitene kadar kitabı inceledi.

Elkitabı; takımyıldızları, topoğrafik haritalar, bayrak katlama, ateş yakma, bot bakımı, yılan ısırtığı, çığ, su arıtma, düğüm atma, keneler, totemler, ayılar, zehirli bitkiler, tuzak kurma, dağcılık, iz sürme, bıçak bileme, ilkyardım, şok, çanta hazırlama, çubuk kraker, duman sinyalleri, iz sürme, iple bağlama, ormanda yaşam, yenilebilir bitkiler, sapanlar, atel, açık kırık, sedye, yemek koruma ve hortumlar hakkında bilgiler içeriyordu.

Ne var ki hayalet köpeklerle dair herhangi bir şey anlatmıyordu.

Hatta dizin bölümünde *hayalet* kelimesine dair görebildiği tek referans, mezarlıkta kamp yapmanın tehlikeleri konusunda geçiyordu. *Ruh* kelimesi ise otuz dört yerde geçiyordu ama çoğu da “bedenden ayrılmış, olağanüstü yaşam formları”ndan ziyade “takım ruhu”nu kastediyordu.

Kitabın son kısımları rütbelere ve rozetlere ayrılmıştı. Arlo el fenerinin ışığında bunlardan pek bir anlam çıkaramadı ama ertesi gün okulda Indra ve Wu onu bilgilendirdi.

İzcilerde beş rütbe vardı: Sincap, Baykuş, Kurt, Koç ve Ayı.

Gömleğin sol cebindeki ambleme bakmadan bile bir izcinin rütbesini tahmin etmek kolaydı. En genç izciler Sincap'tı. Sekizinci ve dokuzuncu sınıfların çoğu Baykuş'tu. Daha büyükler Kurt ve Koç.

Kimse Bozayı rütbeli değildi çünkü Bozayı rütbeli olan kimse yoktu.

Wu, Indra ve ikizler Sincap'tı. Rütbe armalarında iki elinde meşe palamudu tutan bir sincabın yandan görünüşü resmedilmişti. En genç üyeler olan Sincaplar, kibar ve kibar olmayan şekillerde yoğun miktarda alaya maruz kalıyordu. Wu, yakın bir zamanda yaptıkları kampta Kırmızı Oba'nın nasıl, "Sincapları besleyin!" diye bağırarak Mavi'nin tepesine çam kozalakları yağdırdığını anlattı. Connor bir Baykuş'tu, oba liderlerinin çoğu da aynı şekilde. Rütbe armasında kanatlarını germiş, pençelerini aşağıya doğru sarkıtarak avına doğru uçan bir baykuş vardı. Baykuş rütbesini kazanmak yedi özel beceri rozeti kazanmayı gerektiriyordu – ki bunların çoğu Indra'da vardı. (Wu, Nöbet görevini tamamlamaya çalışırken bir peri böceğinin yapışkanına maruz kalmıştı.)

Kıdemli izciler neredeyse tamamen Kurtlardan oluşuyordu. Rütbe armalarında başını göğe çevirmiş, uluyan bir kurt vardı. Kurt rütbesini kazanmak çoğu izcinin dört yılını alıyordu ama Indra'nın hesaplamalarına göre, doğru bir program ve geçerli bir pasaportla iki buçuk yıl kadar kısa bir sürede de kazanmak mümkündü. "Noel tatilinde Avustralya ya da Yeni Zelanda'ya gitmen gerekiyor, burada kışken orada yaz tabii, sonra orada kamp kurmaya giden bir oymağa katılıp obabaşı seçilmen gerek. Böylece Liderlik ve İz Sürme rozetlerini normalden yarım

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

yıl kadar erken alabilirsin.” Indra, Auckland’de bir izci oymağını araştırmıştı bile ama bu fikri ailesiyle paylaşmak için bir sonraki doğum gününü bekliyordu.

Uzun kafası ve kıvrımlı, devasa boynuzlarıyla Koç daha çok ejderhaya benziyordu. Christian Cunningham ve onun dışında iki liseli izci oymaktaki tek Koçlardı. “Çoğu çocuk o rütbeye ulaşamıyor,” dedi Wu. “Taş işçiliği ve hava koşullarına karşı korunma gibi bir sürü görevleri var, hepsi de çok zor. Taşlar ve bulutlarla matematik işlemleri yapmak gibi bir şey.”

Ayı arması içlerinde en sıradışı olandı; çünkü bir ayıyı tasvir etmiyordu. Onun yerine yaprakları dökülmüş bir ağaç vardı. Arlo bunu yalnızca Elkitabı’nda görmüştü çünkü yıllardır Çam Dağı Oymağı’ndan bu rütbeye ulaşabilen bir izci çıkmamıştı. Christian’ın çok yaklaştığı söyleniyordu ama kendisi ne zaman bu soru sorulsa cevap vermeyi geçiştiriyordu. Wu, nöbet eğitimi için haftalarca Colorado’dan uzaklaşmak ve ayrıca eğitimde ne öğretildiğini tamamen gizli tutmak gerektiğini söyledi. “Acayip Jedi ninja işleri.”

Yeni bir üye olarak, Arlo’nun henüz rütbesi yoktu, dolayısıyla cebinde de arması yoktu.

Tüm oymakta rütbesi olmayan tek izci oydu ama bu tamamen zamanlamadan kaynaklanıyordu. Her yazın başında beş altı çocuk tıpkı Arlo gibi izcilere katılarak sıfırdan başlıyordu. Eylül ayına kadar da mutlaka Sincap rütbesine erişiyorlardı.

Sonbaharın bitimine doğru izcilere katılması Arlo’yu diğerlerine göre geride bırakmıştı; yine de onlara yetişmeye kararlıydı. Sincap rütbesine erişmek için, Elkitabı’nda belirtilen rütbe gereksinimlerini karşılaması gerekecekti:

İzci Andı'nı ezberden okuyun. Bu konuda kötü bir başlangıç yapmıştı. Ant sadece otuz beş kelime içeriyordu ama Arlo bunları bir türlü ezberleyemiyordu. “Güçsüzleri Korurum” kısmına geldiğinde zihni çoktan dağılmış oluyordu.

Ne zaman bir şeyleri ezberlemeye çalışsa böyle zorlanıyordu. Altı yıl boyunca çeşitli ilkokullarda her gün tekrar etmesine rağmen hâlâ Bağlılık Yemini'ni ezberden okuyamayıp bocalıyordu. Beyzbol maçlarında milli marş okunurken tamamen şaşkına dönüyordu.

İzci selamı verin. Bu kolaydı. Selam vermek için sağ yumruğunuzu kalbinizin üzerine, parmak eklemleri göğse değecek şekilde yerleştirmeniz gerekiyordu. Başparmağınızın diğer kıvrılmış parmaklarınızın yanında düz durması gerekiyordu; kolunuzla paralel, asla “kabul” işareti gibi değil veya daha da kötüsü, yumruğun içine sıkışarak hiç değil.

Obanızla üç gece kamp yapın. Bu hafta sonu da dahil olmak üzere her ay bir kamp düzenleniyordu.

On İzci düğümünün nasıl atıldığını gösterin. Her birinin nasıl kullanıldığını açıklayın. Arlo, Elkitabı'ndaki illüstrasyonları inceledi. Oklarla bile herhangi birini anlamakta zorluk çekti ama sadece pratik gerektiren şeylerden biri olduğunu düşündü.

İzci pusulasını kullanma konusunda yeterliliğinizi gösterin. Arlo'nun İzci pusulası henüz eline geçmemişti ama Wu test sürecini şöyle anlattı: “Sana bir şekil veriyorlar; üçgen veya haç gibi bir şekil. Bu şekli takip ederek başladığın yere dönmen gerekiyor. En zor kısmı da adımlarını eşit tutmak.” Wu ilk denemesinde başarmıştı, Indra ise ancak üçüncüde geçebilmişti.

Rütbe Sınavını başarıyla tamamlayın. Diğer tüm gereksinimleri tamamladıktan sonra, Arlo'nun izcilerden oluşan bir

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

jürinin karşısına çıkıp öğrendiklerini sergilemesi ve jüri üyelerinin sorularını cevaplaması gerekecekti. “Sınav yerine gide ne kadar jüride kimlerin yer aldığını bilmiyorsun,” diye ekledi Wu. “Ve herhangi bir şey sorabiliyorlar, dışkını ne kadar derine gömmen gerektiği ya da kinnikinnick’ ile ayüzümü arasındaki fark gibi. Sonunda oy kullanıyorlar. Sınavı geçemediysen üç ay bir sonrakini bekliyorsun.”

“Her şeye hazırlıklı olmalısın,” diye söze girdi Indra.

Elkitabı’nı tutan Arlo, bu kitapla sınava hazır olabileceğini düşündü. Rozetlerden çam kozalaklarına, güneş yanığından uyarı ateşine, bu kitap İzci evrenini gayet düzenli bir şekilde açıklıyordu.

Arlo o cuma günü öğleden sonra sırt çantasını kitabın listelerine ve illüstrasyonlarına göre doldururken, bir şey unuttuğundan endişe etmedi. Talimatlara uyduğu sürece her şey yolunda gidebilirdi. Konu izciler olduğunda Elkitabı tüm sorularının yanıtlarını içeriyordu.

Sormayı düşünemediği sorular hariç.

Düzenleme
Ny.Ozlem

• Kuzey Amerika yerlileri tarafından yaprakları kurutularak içilen bir bitki.

— 7 —

MUCİZE

ARLO BU KADAR UZUN YÜRÜDÜKLERİNE İNANAMIYORDU. Ne zaman dağın tepesine ulaştıklarını düşünse yol devam ediyordu ve ileride bir başka tepe daha belirliyordu.

Mesafe sorun değildi. Arlo yürümeye alışkındı. Chicago'da yaşarken, kışın hava nefes almayı zorlaştıracak ve kulaklarını cınlatacak kadar soğuk olduğunda bile müzeye gitmek için yaklaşık bir buçuk kilometre kadar yürürlerdi. Ama Chicago dümdüzdü. Colorado'daki her şey ise yokuşlar üzerine kuruluydu. Ayrıca karşılarına sürekli olarak aşmaları gereken kayalar çıkıyordu. Kayanın üstüne çıkmak mı yoksa etrafından dolaşmak mı daha çok enerji gerektirir? Bunu sormak istemişti ama konuşamayacak kadar yorulmuştu.

Yürüyüşün tek teselli bulduğu kısmı, Wu ve Indra'nın da aşırı yorgun görünüyor olmasıydı. Çantalarını arabaya yerleştirirken hamakların yataktan sayılıp sayılmadığını tartışıyorlardı. Wu yatak sayıldıklarından emindi. Sonuçta hamakta uyuyabi-

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

lirdin. Indra ise Wu'nun mantığıyla insanın üzerinde uykuya dalabildiği –kanepe, araba ya da uçak– her şeyin yatak sayılabileceğini söylüyordu. Her ikisi de Arlo'yu kendi tarafına çekmeye çalıştı ama sonunda tartışmaları çözümsüz olarak son buldu.

Oymağın tamamı Koç Bayırı'na doğru yürüyordu; burası sık sık kamp yaptıkları noktalardan biriydi. Aylık kamp gezilerini planlama sorumluluğu obalar arasında bölüştürülürdü. Bu ay sorumluluk Yeşil Oba'daydı. Uzun bir tartışma ve üç tur döndükleri gizli oylamanın sonucunda Koç Bayırı'nı seçmişlerdi. Wu, Mavi Oba'nın en iyi balık tutma imkânı için sürekli Üç Dere'yi seçtiğini söylemişti. Arlo hayatında hiç balık tutmamıştı ve balık yemeyi de sevmiyordu ama obasının en doğru kararı verdiğinden emindi.

“Bekleyin,” diye fısıldadı Connor. Onları durdurduktan sonra ormanın derinliklerinde bir noktayı işaret etti.

“Vay,” diye fısıldadı Wu, etkilenmiş benziyordu.

Indra da onunla aynı fikirdeydi. “Bu kadar yakın olduğuna inanamıyorum.”

“Süper,” diye fısıldadı Arlo. Ama ne kadar dikkatle baksa da hiçbir şey görememişti. Tek görebildiği ağaçlardı. Tek duyabildiği ise kulaklarındaki nabız atışı. Yine de obadaki herkes olağanüstü bir şey izliyor gibiydi. Arlo onların bakışlarını takip etmeye çalıştı. Connor hayal kırıklığını fark etmiş olmalıydı çünkü daha yakına gelmesini işaret etti. Biraz sola kaydığında nihayet görebildi.

Bir çeşit geyikti. Arlo yalnızca resimli kitaplarda gördüğü bu yaratığın adını bilmiyordu. Yolun biraz dışında durmuş onları izliyordu. Yaratık o kadar yakındı ki Arlo siyah gözlerindeki parıltıyı ve kürkünün dokusunu ayırt edebiliyor, nefes alıp

verişini görebiliyordu. Arlo, vahşi doğada karşılaştığı hayvanların arasında daha önce hiç hissetmediği kadar, bu hayvanın bir adı, bir ailesi, bir hikâyesi olduğunu hissetti.

Ve sonra, BOM!

Arkalarından âdeta bir top atışı duyuldu. Geyik koşarak kaçtı, dehşete kapılmıştı. Arlo geriye dönüp baktığında Kırmızı Oba'nın yaklaştığını gördü. Çocuklardan biri ellerini birbirine vurmuştu. Ortaya çıkan ses beklenmedik şekilde yüksekti, gerçek bir patlama gibiydi. Arlo kalbinin bir an durduğunu hissetti.

“Hiç hoş değil, Russell,” dedi Connor.

“Altı üstü bir geyik. Boş versene.” Çocuğun adı Russell Stokes'du. Arlo onun toplantıda kendisine *Arlo Utangaç* diyen çocuk olduğunu fark etti.

Kırmızı Oba dar yolda yanlarından geçip gitti. Buz gibi bakışlar ve homurdanmalar oldu ama kimse kimseye laf atmadı.

Duyulma mesafesinden çıkar çıkmaz Arlo, “O neydi öyle?” diye sordu. “Nasıl yaptı?”

“El gürlemesi deniyor,” dedi Wu. “Baykuş olana kadar öğrenemezsin.”

“Ama nedir tam olarak?” diye sordu Arlo, yürüyüşe devam ederlerken. “Yani... şimdi şöyle...” Wu, deli olduğunu düşündürmeyecek bir açıklama bulabilmek için bir süre düşündü ama bulamadı: “Sihir.”

“Sihir değil,” dedi Indra.

Wu kabul etti. “Sihir dediğin büyülerden falan ibaret. İzciler büyü yapmaz.” Indra'nın bakışını fark edince hemen ekledi, “Yani, yapmamamız gerekiyor.”

“Ama Russell'ın yaptığı şey imkânsız,” dedi Arlo. “Doğal değil. İnsanlar bunu yapamaz.”

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

Üçlü özel olarak konuşabilmek için grubun biraz gerisinde kaldı.

“İp üzerinde yürümeyi biliyor musun?” diye sordu Indra.

“Hayır,” dedi Arlo.

“Ama insanların ip üzerinde yürüdüğünü gördün, televizyonda falan. İnsanların yapabileceği bir şey olduğunu biliyorsun.”

“Evet.”

“Peki, sence nasıl yapıyorlar?”

“Öğreniyorlar. Çalışarak.”

“Aynen öyle. El gürlemesi bir beceridir, tıpkı ip üzerinde yürüyebilmek gibi. Sırf birçok insan yapamıyor diye buna sihir diyemeyiz.”

“Ama nasıl oluyor da daha önce hiç görmedim?” diye sordu Arlo.

“Çünkü sadece belirli yerlerde yapılabiliyor,” dedi Wu.

Indra sol elini uzattı. “Bunun bildiğimiz dünya olduğunu düşün. Gittiğin her yer. Her şehir. Her kasaba.” Sonra sağ elini uzattı. “Bunun da Gür Ormanlar olduğunu hayal et. Bu bizim dünyamız değil ama hemen yanımızda. Normalde asla göremezsin, orada olduğunu asla bilemezsin. Ama iki dünyanın birbirleriyle kesiştiği bazı yerler vardır.” Bir elini diğerinin çok yakınından, temassız bir şekilde geçirdi. “Böyle olduğunda sürünme meydana geliyor ve enerji.”

“Statik elektrik gibi mi?” diye sordu Arlo.

Indra ve Wu birbirlerine bakış attılar, etkilenmişlerdi. Arlo anlamaya başlamıştı. “Bu dağlar çok fazla miktarda enerji barındırıyor. Bu enerjiyi nasıl kullanacağını, nasıl odaklayacağını ve şekillendirileceğini bilersen onunla birçok şey yapabilirsin.”

“Ne zaman öğrenebilirim?” diye sordu Arlo.

“Öğrenmeye başladın bile,” dedi Wu. “Artık bir izcisin.”

Koç Bayırı yürümeye değerci.

Yolun üçte ikisi dağda yokuş yukarı bir yürüyüşten ibaretti; düzlük alanlarda geniş yabani çiçek tarlalarıyla devlerin ayak parmaklarına benzeyen devasa kayalar vardı. Pika adı verilen tavşan benzeri minik hayvancıklar liken kaplı kayaların ardından onları izliyordu.

Kamp bölgesi üzerine Kırmızı Oba’yla biraz tartıştıktan sonra, Maviler yerlerini seçip çadırlarını kurmaya başladılar. Akşam yemeğinde ateşte pişmiş sosisli sandviç ve fasulye vardı. İki de dumana maruz kalarak piştiği için inanılmaz lezzetliydi.

Arlo daha önce hiç kamp ateşi görmemişti. Garip bir şekilde hipnotik bir etkisi vardı ve yalnızca tek kanal gösteren bir televizyon izlemek gibiydi. Odunlar ağır ağır, parıldayan köz parçalarına dönüşüyor, beyaz kül parçacıkları havada uçuşuyordu.

Bu sırada bir ışık parlaması Arlo’nun dikkatini çekti. Uzakta kıdemli izcilerden birkaçı sıra olmuştu. Sırayla parmaklarını havaya kaldırıyorlar, parmak uçlarından karanlık gökyüzüne doğru yay gibi beyaz bir ışık yükselip sonra yavaşça sönerek yere düşüyordu.

“Bunlar havai fişek mi?” diye sordu Arlo.

“Parmak ışıkları,” dedi Indra.

“Parmak şaklatmak gibi,” diye açıkladı Connor. “Ama ses yerine ışık çıkarıyorsun.” Parmaklarını şaklatarak gösterdi. Minik bir kuyrukluyıldıza benzeyen, parlak bir ışık fırladı parmaklarından. “Sadece ışıktan ibaret, ısı yok, bu yüzden hiçbir şeyi

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

ateşe veremezsin. İzçiler bunu sürekli kullanır. El fenerinden çok daha iyi.”

Arlo yapmayı denedi ama hiçbir şey olmadı. Sanki birinin dikkatini çekmeye çalışıyordu da her seferinde başarısız oluyordu.

“Havanın bir kâğıt parçası olduğunu hayal et,” dedi Connor. “Keskin bir katlama çizgisi yapmaya çalış. Işık o çizgiyi takip ediyor.”

“Tamamen zamanlamayla ilgili,” dedi Wu. O da gösterdi ama ışık parmak uçlarının ötesine geçmedi. Daha yanmadan vızıldayıp söndü gitti.

Indra’nın parmak ışığı daha çok ateşböceğini andırıyordu, hızlıca sönen soluk bir parıltı gibi.

Julie ve Jonas ikizlerinin parmak ışıkları biraz daha iyiydi, her ikisinininki de yaklaşık üç saniye kadar sürdü. Ablaları eskiden izciydi, bunu ondan öğrenmişlerdi.

Hiçbirinin parmak ışığı Connor’inkiyile kıyaslanamazdı. Connor art arda üç kere ışık çıkarabiliyordu, hatta gölde taş sektirir gibi sekmesini bile sağlayabiliyordu.

Arlo denemeye devam etti ama parmaklarını ağrıtmaktan öteye geçemedi.

“Eninde sonunda yapacaksın,” dedi Connor. “Öğrenmek birkaç ay sürüyor.”

Bayırın karşısında yanıp sönen ışıkları gördükçe Arlo’nun kendisine bunun sihir olmadığını hatırlatması gerekti. Ne var ki sihre benziyordu işte. “Neden kimse bu konu hakkında konuşmuyor?” diye sordu. “Parmak ışığı, el gürlemesi... Chicago veya Philadelphia’daki insanlar bunları görseler çıldırırlardı! Neden internette hiç video yok?”

“Buna *Mucize* deniyor,” dedi Connor. “Fotoğrafını çekemezsin, videocaya alamazsın. Yalnızca gözlemleyebilirsin.”

Wu kızartmak için bir marşmelovu daha şışten geçirdi. “Dolunayın devasa görünmesi gibi. Ama fotoğrafını çektiğinde küçücük çıkar.”

“Alakası yok,” dedi Indra. “Sen illüzyondan bahsediyorsun. Parmak ışığı ve el gürlemesi gerçek olaylar. Sadece fotoğrafını çekemiyorsun.”

“Dev bir ay gibi!”

“İyi de ayın fotoğrafını çekebiliyorsun! Ama gözünle gördüğün kadar büyük görünmüyor. Parmak ışığı veya peri böceğinin fotoğrafını çekmeye kalkıştığında fotoğrafta hiçbir şey çıkmıyor.”

“Ama birilerine bahsedebilirsin,” dedi Arlo. “Onları tarif edebilir, neye benzediklerini anlatabilirsin.”

“Kimse sana inanmaz,” dedi Wu, alev alan marşmelova üfleterek. “Mucize böyle bir şey. Bunları yalnızca burada yapabildiğin gibi, yalnızca burada anlamlı geliyor.”

“Ve buna benzer yerlerde,” diye ekledi Connor. “Tüm dünyada izciler var.”

“Gür ormanlar her yere uzandığı için mi?” diye tahminde bulundu Arlo.

“Aynen öyle,” dedi Connor. “Ama Gür Ormanlar’ın sınırından uzaklaştıkça *Mucize* de zayıflıyor. Sadece parmak ışığı ve el gürlemesi için demiyorum – bunların fikri bile zayıflıyor. Rüya gibi sönüp gidiyorlar.”

Arlo, Çam Dağı’nda büyüyen annesini düşündü. Bu tür şeyleri çocukken görmüş olmalıydı. Ama zamanla anıları kaybolmuştu.

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

Annesi için üzüldü. Çocukluğu Mucize'yle geçmiş olmalıydı ama hiçbir şey hatırlamıyordu.

“Kasabada bile Mucize burada olduğu kadar güçlü değil,” dedi Jonas. “Parmak ışığı falan yapamıyorsun. Annelerimizin bunlardan haberi bile yok. Burada neler yapabildiğimizi bilmiyorlar.”

“Ama şehirdeki yetişkinler Gür Ormanları biliyorlar, değil mi?” diye sordu Arlo. Wu'ya döndü. “Okuldaki hemşire gibi: mor renkli balçığı temizlemene yardım ediyordu. Yani peri böceklerini biliyor olmalı.”

“Tam olarak değil,” dedi Wu. “Biraz tuhaf. Çoğu yetişkin aslında biliyor ama bilmezden geliyor. Her zaman başka bir açıklama buluyorlar.”

Connor da aynı fikirdeydi. “Babam da çocukken izciydi. Ama kendisine sorsan hiçbir şeyi doğru düzgün hatırlamadığını anlarsın. Sanki anıları renkli değil de siyah-beyaz gibi.”

“Bir teoriye göre Mucize doğal bir savunma şekli,” dedi Indra. “Gür Ormanlar'ın bir sır olarak kalmasını sağlıyor; var olduğunu bile unutturarak.”

O sırada Connor, yarınki planları konuşmak üzere oba liderleri toplantısına çağrıldı. Kamp ateşinin etrafında otururlarken Wu, Connor'ın parmak ışığı ve el gürlemesinde ne kadar ilerlediğini söyledi.

“Şaşırtıcı değil, başından geçenleri düşününce,” dedi Indra. “Hayatta kalmak için daha iyi olması gerekiyor.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Arlo.

Indra'nın bu soruyu duymayı beklediği apaçık ortadaydı. “Bütün bunlar biz çok küçükken oldu. Üç yaşında falandık. “Yani hatırlamıyoruz.”

“Ama herkes biliyor,” dedi Wu. “Bize ailelerimiz anlattı.”

“Ablamız oradaydı,” diye ekledi Jonas, marshmelov kızartırken. “Onlarla aynı anaokuluna gidiyordu.”

“Kimlerle?” diye sordu Arlo.

“Connor arada sırada bu konuyu açıyor,” dedi Indra, “ama sen açmak istemezsin.” Herkes Connor’ın yeterince uzakta olup olmadığını kontrol etmek için başını çevirip baktı. “Connor beş altı yaşlarındayken ailecek İnce Boğaz’a kampa gitmişler. Çok güzel bir yer ama artık oraya gitmiyoruz.”

“Haliyle,” dedi Wu.

Indra devam etti. “Connor, ağabeyi Christian ve kuzeni Katie saklambaç oynuyorlarmış. Christian ebeymiş, onları aramış ama hiçbir yerde bulamamış. Seslenip durmuş. Cevap veren olmamış. Sonunda hava kararmaya başlayınca ailesine haber vermiş. Connor’la Katie’yi kimse bulamamış. O gece bütün kasaba onları aramış. Arama ekipleri ve köpekler de katılmış. Denver’dan helikopterler bile gelmiş.”

“Medyumlar, şamanlar bile getirmişler,” dedi Wu.

“Onları nasıl bulmuşlar?” diye sordu Arlo.

“Bulamamışlar...” dedi Indra dramatik bir etki yaratmak için duraklayarak. “Arama üç hafta boyunca devam etmiş. Sonunda pes etmişler çünkü o kadar zaman sonra kimsenin hayatta kalması mümkün olamaz.”

Arlo’nun kafası karışmıştı. “Ama Connor yaşıyor.”

“Kaybolmalarından bir ay sonra Connor, binlerce kilometre ötede, Kanada’da bir yerden çıkmış . Oraya nasıl gittiğini kimse açıklayamadı. Connor saklambaç oyununa dair hiçbir şey hatırlamıyormuş ve Katie’nin nerede olduğuna dair hiçbir fikri yokmuş.”

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

“Onu hiç bulamadılar mı?” diye sordu Arlo.

“Hayır,” dedi Wu. “Hiçbir iz bulunamadı.”

“Annemiz onu trollerin aldığını söylüyor,” dedi Julie. Bir saatir ilk defa konuşmuştu.

“Troller mi var?” diye sordu Arlo.

“Gür Ormanlar’da mı? Tabii ki. Elkitabı Gür Ormanlar’da bulunan yaratıkların yarısını bile içermiyor,” dedi Indra. “Polis, resmi açıklamada, ikisinin de kaçırılmış olduğunu ve Connor’ın kaçmayı başardığını söylüyor. Ama buradaki herkes biliyor ki muhtemelen bir şekilde Gür Ormanlar’a geçtiler. Bu yüzden kimse onları bulamadı çünkü artık bizim dünyamızda bile değillerdi. Connor bir şekilde çıkış yolunu buldu ama Colorado’dan ziyade Kanada’da.”

“Gür Ormanlar her yere uzandığı için...” dedi Arlo.

“Aynen öyle,” dedi Wu, “ve orada, mesafeler buradaki gibi değil. Gür Ormanlar’da on kilometre yürürsen kendini Brezilya’da bulabilirsin.”

“En zor kısmı da hayatta kalmak,” dedi Indra. “Çoğu yetişkin, hatta Gözetmenler bile Gür Ormanlar’da bir gece geçiremez. Beş yaşındaki bir çocuğun, bir ayı bırak, bir hafta boyunca orada hayatta kalması duyulmamış bir şey.”

Toplantısı biten Connor kamp ateşine geri dönüyordu. Konuyu hemen kapatmaları gerekiyordu ama önce Arlo’nun önemli bir sorusu vardı. “Connor’ın kuzeni... Eğer hâlâ Gür Ormanlar’daysa şu an bizim yaşımızda olması gerekir, değil mi?”

“Sanırım. Ama hâlâ hayatta olması mümkün değil,” dedi Wu.

Arlo topaklanmış sıcak çikolatasını içerken odasındaki yansımada gördüğü kızı hayal etti ve “Çam Dağı” dediğinde verdiği tepkiyi hatırladı. Düşünceler bir bir akın ediyordu zihnine.

JOHN AUGUST

Belki de am Dağı ismini eskiden yaşadığı yer olduğu için biliyordu.

Çünkü Connor'ın kayıp kuzeniydi.

Eğer öyleyse hayatta olduğunu bilen tek kişi Arlo'ydu.

— 8 —

KARANLIKTAKİ IŞIKLAR

ARLO UYANDIĞINDA NEREDE OLDUĞUNU KAVRAYAMADI.

Loş ışıktaki, üstünde ileri geri sallanan parmak gibi gölgeler gördü. Sağ tarafında görünmez bir hayvan hırıldıyordu.

Daha da kötüsü, iki yanında sabitlenmiş kollarını kıpırdatamıyordu. Panik yapmaya başladı.

Sonra kamp yaptığını hatırladı.

İlk kurduklarında geniş görünen çadırları, içinde uyku tulumlarıyla çok daha küçük hale gelmişti. Ceketleri fermuarlı kapının önündeki botların üzerine yığılıydı.

Hırıldıyan hayvan Wu'ydu. İmkânsız denebilecek bir horlamaydı; hem nefes alırken hem de verirken ses çıkarıyordu. Belki o kadar gürültülü değildi ama etraf inanılmaz sessizdi. Arlo, çimlerin arasından esen rüzgârı ve uzaklarda bir yerde köpürerek akan suyu duyabiliyordu. Radyonun parazit sesini açıp bunu müzik gibi algılamaya benziyordu.

Arlo'nun kolları bedenine yapışık duruyordu ama bunun sebebi uyku tulumunun çok dar olmasıydı. Connor bunlara

“mumya torbaları” diyordu ama daha çok kelebek kozasını ya da vücudu saran pofidik parkaları andırıyordu. Aşağı doğru, ayaklar için ancak yeterli alan kalana kadar daralıyordu.

Connor’ın tulumu yepyenydi ve en iyi markaydı. Everest Dağı’nı tırmanan dağcılar için tasarlanmış bir modeldi. Katlanabilir kanolar ve küçük ocakların da yer aldığı bir katalogdan alınmıştı.

Arlo’nun uyku tulumu ise Oymakbaşı Yardımcısı’nın malzeme dolabının derinliklerinden çıkarılmıştı. Yıllar içinde muhtemelen elli farklı izci tarafından kullanılmıştı. Naylon, tükürük, duman ve güneş kremi karışımı bir kokusu vardı ama itiraf etmeliydi ki onu sıcacık tutuyordu. Gece soğuğu yanaklarını ısıırıyordu ama vücudu sıcacıktı.

Diğer yanına dönüp yeniden uyumaya çalıştı.

Kapüşonlu ceketini katlayıp kapüşonun içine sıkıştırarak yastık haline getirmişti, tıpkı Wu’nun ona gösterdiği gibi. Yeterince rahattı. Ama kalçasının altında bir yerde bir taş vardı. Taşın onu rahatsız etmediği bir pozisyon bulmak için epey bir süre kıpırdanması gerekti.

Sonra tuvalete gitmesi gerektiğini fark etti.

Gitmek zorunda mıydı?

Bekleyebilir miydi?

Sonuçta yakında sabah olacaktı, varsayımı bu yöndeydi, saatin kaç olduğuna dair bir fikri yoktu, kolunda saati de yoktu ama uyandığına göre sabahın gecedden daha yakın olduğundan emindi.

Arlo bekleyebileceğine karar verdi. Beklemesi daha kolay olurdu.

Sonra tek bir bip sesi duydu. Düşük tonlu, dijital bir sestti. Ses arkasından gelmişti.

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

Arlo, Wu'ya bakmak için diğerk yanma döndü. Homurdanarak uyuyan Wu'nun kolu uyku tulumunun dışına sarkmıştı. Bileğinde de dijital saati takılıydı.

Arlo elini tulumundan yılan misali çıkarıp, ışığını bulana dek dikkatlice Wu'nun saatinin ekranına dokundu.

Gece yarısıydı. Gece yarısı. Yalnızca iki saattir uyuyordu. Şafak vaktine daha altı saat vardı. Sabaha kadar tuvaletini tutmasına imkân yoktu.

Arlo, Connor veya Wu'yu uyandırmamaya dikkat ederek tulumunun fermuarını olabildiğince sessiz açtı.

Botlarını kolaylıkla buldu. Bağcıklarını sıkıca bağlamaya zahmet etmedi.

Connor'ın paltosu yığının en tepesindeydi. Bu palto hiç şüphesiz Connor'ın uyku tulumuyla aynı katalogdan geliyordu; deniz gözlüğü gibi yüze yapışan aynalı güneş gözlükleri takan sakallı adamların Alpler'deki maceraları için tasarlanmıştı. Parkanın üzerinde on yedi cebi ve aksesuar asmak için özel kancaları vardı. O kadar çok çeşit patentli kumaştan üretilmişti ki muhtemelen kurşun geçirmezdi.

Arlo'nun paltosu ise yığının en altındaydı. Yalnızca iki cebi olan –üstelik fermuarlı değil çıtçıtli– ve kapüşon lastiğinin yarısı dışarı sarkmış bir ceketti. Akşam, üzerine sıcak çikolata döktüğü sağ kolun manşeti hâlâ ıslaktı.

O anda Arlo'nun aklına bir fikir geldi: Connor'ın parkasını giy gitsin.

Connor'ın haberi olamazdı, olsa da umursamazdı. Hatta uyanık olsaydı muhtemelen, “Sormana gerek yok. Tabii ki giyebilirsin,” derdi. Çünkü izciler kibardı – Yemin'de böyle söyleniyordu. Connor'ın, Arlo'nun kendi çıtçıtli cepli ve manşeti

çikolata lekeli işe yaramaz ceketindense bu muhteşem parkayı giymesine izin vermesi inanılmaz kibar bir davranış olurdu.

Bu teklifin üzerine Arlo'nun evet demesi de aynı şekilde kibar bir davranış olurdu. *Kibar*, *nazik* kelimesiyle neredeyse aynı anlama geliyordu; *nazik* kelimesinin tersi *kabaydı* ve kaba davranmak için asla iyi bir sebep olamazdı.

Böylece Arlo nezaket kuralları adına Connor'ın parkasını üzerine geçirdi. İnanılmaz bir histi; kollarını bir hayalin içinden kaydırıp geçirmek gibiydi. Bu parkayı bir daha üzerinden çıkarmak istemiyordu.

Çadırın fermuarını dışarıya çıkmasına müsaade edecek kadar açtı.

Gece havasının canlandırıcı bir soğuğu vardı; Arlo'yu yarı uykulu halinden anında uyandırdı. Ne var ki Connor'ın inanılmaz parkası vücudunu sıcak tutuyordu. Cepleri bile mikrofiber polar kumaşla kaplıydı.

Çadırlar kamp ateşinin turuncu parıltısı olmadan karanlık ve terk edilmiş görünüyordu; bir arada uyuyan gergedanlar gibi kümelenmişlerdi. Arlo, muhtemelen tek uyanık olan izci olduğunu fark etti. Yetişkinler bile uyuyordu.

Belki de tüm vadide uyanık olan tek kişiydi.

Arlo tepeye baktığında, hayranlıkla, çok sayıda minik ışık gördü. Aysız bir geceydi. Parlak yıldızların arasındaki tüm boşluklarda daha da küçük, sönük yıldızlar görülebiliyordu. Ağaçların hemen üstünde, genişçe bir ışık kümesi seçiliyordu: Samanyolu ya da en azından Samanyolu'nun bir koluydu bu. Daha önce Chicago'daki planetariumda görmüştü ama gerçek hayatta ilk defa görüyordu.

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

Ormanda, binlerce parıldayan yıldızın altında tek başına duran Arlo Finch kendisini küçücük hissetti – ama kötü anlamda değil. Aksine, evrenin enginliğine dair bir gizeme şahit olmuş, okyanusa salınan bir akvaryum balığı gibi hissediyordu şimdi.

Nefesi gece soğukunda buharlaşıırken, birkaç dakika boyunca böyle düşüncelere daldı. Babasının Çin’de aynı yıldızları görüp görmediğini merak etti. Bu yıldızların kaçının ismi olduğunu, bu isimleri kimin verdiğini, ayrıca bunların arasında *Sırtanpopo* gibi –çünkü neden olmasın?– aptalca isimler olup olmadığını merak etti.

Arlo, bu yıldızlardan birinin etrafında dönen bir gezegende ki bir başka çocuğun da aynı şeyleri düşünerek Dünya’ya bakıp bakmadığını merak etti. Evrendeki milyarlarca yıldızı düşününce, bunun gibi başka bir gezegen olduğu fikri neredeyse –belki de kaçınılmaz şekilde– olası hale geliyordu. Arlo’nun kafasında bin bir düşünce dönüyordu. Ve mesanesi doluydu. Bir an önce tuvalete gitmesi gerekiyordu.

Ağaçlara yöneldi. İşemek için çadırlardan ne kadar uzaklaşması gerektiğinden emin değildi. Ertesi gün Elkitabı’nda bu konuyu araştırabilirdi. Bu gece ise içgüdülerine güvenecekti.

Açıklığın kenarında, amacına uygun bir ağaç buldu. İş bitmek üzereyken gözüne bir şey çarptı.

Bir ışık.

Ormanın derinliklerinden geliyordu. El feneri ışığı büyüklüğündeydi ama kesinlikle el feneri ışığı değildi. Arlo, ışığın ağaçların arasında sallanıp zikzak çizmesini izledi. Havada süzülüyordu ya da uçuyordu.

Belki de dans ediyordu. Etrafta müzik sesi yoktu ama Arlo ışığın bir ritme göre hareket ettiğini hissetti; sabit bir tempoda parlayıp sönüyordu.

Derken birdenbire başka bir ışık belirdi. İlkiyle aynı boyut-
taydı ama biraz daha pembeydi. İki ışık parktaki kuşlar gibi
birbirlerini kovalayarak dönüp durdu. Ne kadar hızlı hareket
ederlerse o kadar bulanıklaşıyor; geride dumansı, parıltılı izler
bırakıyorlardı.

Arlo onları korkutmamaya özen göstererek yavaşça yakınla-
rına doğru gitti.

En iyi tahminiyle parlayan ışık kürelerinden ibaretlerdi. Her
ikisi de beyzbol topu büyüklüğündeydi ve görebildiği kadarı-
la kanatları yoktu. Bu da uçamayacakları anlamına geliyordu.
Ancak hayalet köpekler ve peri böcekleri de benzer şekilde im-
kânsızdı ve her ikisi de gerçek gibi görünüyordu; bu yüzden
Arlo'nun şüpheciliği bu günlerde baskınlığını yitirmişti.

Arlo, bunların bir şekilde canlanan parmak ışıkları olup ol-
madığını merak etti. Daha büyükçe izcilerin, yirmi saniye ha-
vada asılı kalan parmak ışıkları çaktığını görmüştü. Acaba bazı
parmak ışıkları düşüp sönmek yerine hayatta mı kalıyordu?

Sonra şöyle düşündü: *Mucize dedikleri bu mu?* İmkânsız
olan her şeyi aniden mümkün kılan şey.

Arlo'nun ayağının altında bir dal çıtırdayarak kırıldı. Dans
eden ışıklar bunu duymuşa benziyordu çünkü bir an havada
süzülmeyi bıraktılar. Arlo donakaldı.

Onu görebiliyorlar mıydı? Gözleri var mıydı ki?

Işıklar sonunda tekrar dönmeye başlayarak ormanın derin-
liklerine doğru süzüldüler. Arlo bu sefer daha iyi gizlenmekte
kararlıydı; fark edilmemek için bir ağaçtan öbürüne dikkatlice
ilerledi.

Ayaklarının altındaki toprak gitgide çamurlaşıyordu. Botla-
rını bağlamadığına pişman oldu – bağcıkları vicık vicık çamur

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

içinde kalmıştı. Ama durup onları düzeltemezdi çünkü ışıklar daha da hızlı hareket ediyordu. Gizli kalmaya çalışırken onları gözden kaçırmamakta biraz zorlanıyordu.

Işıklardan biri o sırada uzun bir ağacın etrafında dönerek yukarı doğru uçmaya başladı. Arlo ışığın dalların arasına saklanışını izledi; diğer ışık onu ararken loşlaşmıştı. Hareketleri siniceydi, ağacın gövdesinin en uzak tarafında duruyordu. Arlo gözlerini onlardan ayırmadan, sürünerek yaklaştı.

O sırada ikinci ışık aniden Arlo'nun yanından geçiverdi; o kadar yakınından geçmişti ki Arlo vınlamasını hissetti. Demek ki bu şeyler belli bir maddeden oluşuyordu.

Parlayan küre Arlo'nun tam önünde, havada asılı kaldı. Ve sonra göz kırptı. Ya da yalnızca gözünü kapatıp açmıştı. Sadece bir saniyelğine ışığı sönmüştü ama Arlo bunun kasıtlı olduğuna yemin edebilirdi. *Seni görüyorum*, diyordu böylelikle. Ve korkmuyordu.

Arlo bir şey söylemesi gerektiğini düşündü. "Merhaba?"

Işık yine göz kırptı.

"Nesin sen? Birisi mi yaptı..."

Daha Arlo sorusunu bitiremeden, ışık aniden uçarak ormanın derinliklerindeki arkadaşının yanına gitti. Arlo onları takip etti. Bu sefer gizlenmek umurunda değildi. Onları yakalamak için koşuyordu.

Işıklar yavaşladı, sonra durdu, görünüşe göre Arlo'nun onlara yetişmesini bekliyorlardı. Yavaş yavaş daha yükseğe çıktılar. Arlo onları kaybetmemek için acele ediyordu ki...

BOOOOOOOM!

Muazzam bir el gürlemesi ormanı inletti. Bu gürültüyle Arlo'nun yüreği ağzına geldi.

JOHN AUGUST

Bir çocuk, “Dur!” diye bağırdı.

Arlo karanlık ağaçların arasında sesin sahibini aradı. Aniden çıkan bir parmak ışığıyla kendisinden yüz metre ötede durduğunu fark etti. Connor’ın üzerinde parkası yoktu ve Arlo anında nedenini anladı.

“Özür dilerim!” diye bağırdı Arlo. “Uyanmazsın diye düşündüm...”

“Kımıldama!” Connor bir iki tane daha parmak ışığı gönderdikten sonra yavaşça yanına yaklaştı.

Arlo, takip ettiği parlayan ışıklara baktı. Birbirlerinin etrafında dolaşıyor, izliyordlardı. Connor’ın parmak ışıklarının aydınlığında sadece parıldayan ışıklardan ibaret olmadıklarını görebildi. Dönen gölgeler dumandan kemikler gibi etraflarını kuşatmıştı.

“Ne onlar?”

“Orman cinleri,” dedi Connor. “Seni öldürmeye çalışıyorlar.”

Connor, Arlo’nun ayaklarının hemen önüne doğru bir başka parmak ışığı çaktı; ışığın aydınlığında bir çukurun kenarında olduğu ortaya çıktı. İki metre aşağıda keskin uçlu tahta çubuklar mızrak gibi dikilmişti. Basit ama ölümcül bir tuzaktı ve Arlo tam sınırına kadar koşmuştu.

Bir adım daha atmış olsa Arlo Finch şişe geçmişti. Dikkatle geri çekildi.

Connor yanına geldi. “Kulaklarını kapat.”

Arlo kulaklarını sıkıca tıkadı. Connor özel bir hareketle ellerini ovuşturduktan sonra birbirine vurarak orman cinlerine doğru bir el gürlemesi daha gönderdi.

Canlı ışıklar şimdi dört dönüyordu. Arlo kızgın olduklarını hissetti ya da kafaları karışmıştı. Onu tuzığa düşürme planları neredeyse çalışacaktı.

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

Işıklar havada sallandı, daireler çizdi, sonra ormanın derinliklerine doğru uçarak gözden kayboldular.

Arlo arkasına dönüp baktığında, Connor'ın el şimşeklerinin nedenini araştırmaya gelen diğer izcilerle gözetmenlerin parmak ışıkları ve fenerlerini gördü.

Connor nerede olduklarını göstermek için bir parmak ışığı çaktı.

“İyi misiniz çocuklar?” diye sordu gözetmenlerden biri.

Connor, “İyiyiz,” diye bağırarak yanıt verdi. Sonra Arlo'ya dönüp, “Orman cinlerinden söz etme,” diye fısıldadı. “Yoksa bu gece bizi eve gönderirler.”

Connor, Arlo'nun ormanda kaybolduğuna dair bir hikâye uydurmuştu. Gözetmenler bu hikâyeye inansa da Indra inanmadı. Yetişkinler gider gitmez çadırlarına gelip işin aslını öğrenmek istedi.

Connor'ın rızası üzerine Arlo, ona ve Wu'ya neler olup bittiğini anlattı.

“Orman cinleri Gür Ormanlar'ın bu kadar uzağına neden gelsin ki?” diye sordu Indra.

“Bilmiyorum,” dedi Connor.

“Belki de karınları açtı,” diye söze girdi Wu. “Elkitabı'nda dediğine göre, yaratıkların ruhlarını yiyebilmek için onları ölümlerine doğru çekiyorlarmış.”

“O zaman tuzağı kim kurdu?” diye sordu Arlo. “Elleri yok ki... Birilerinin tuzağı kurmuş olması gerek.”

“Eski bir tuzak da değildi,” dedi Connor. “Burada sık sık kamp yapıyoruz. Daha önce burada olsa görürdük.”

JOHN AUGUST

Indra cevabı bulduğundan emindi. “Birisi tuzağı kurdu, sonra sizi içine çekmek için orman cinlerini gönderdi. Kaza ya da tesadüf değildi. Planlanmıştı.”

Arlo’nun kafası karışmıştı. “Birin benı öldürmeye çalıştığını mı söylüyorsun?”

“Hayır, tabii ki,” dedi Indra. “Connor’ı öldürmeye çalışıyorlardı. Sen sadece onun parkasını giyyordun.”

— 9 —

ALTIN TAVA

ÇAM DAĞI'NIN tek restoranıydı – benzin istasyonundaki sosislileri saymazsak tabii.

Küçük restoran, uzun yıllardır burada hizmet veriyordu. Duvarlarında asılı duran çerçeveli fotoğraflarda kasabanın her döneminden, restoranın önünde park etmiş arabaları görebirdiniz – bazılarında atlı arabalar bile vardı. Bir başka fotoğrafta, ellerindeki küreklerle kapının önüne yığılmış büyük bir kar kütlesini temizleyen iki adam vardı. Yalnızca çatıdaki Altın Tava tabelası görülebiliyordu.

“Şuradaki senin büyükbabandı,” dedi Arlo’nun annesi, adamlardan birini işaret ederek.

Arlo gözlerini kısıp baktı ama adamın yüzünün detaylarını seçemedi. Siyah beyaz fotoğraf lekelenmişti ve çerçevenin camı toz ve yağ tabakasıyla kaplıydı.

“Büyükbabam burada mı çalışıyordu?” diye sordu Jaycee, dizüstü bilgisayarını köşedeki bir masaya kurarken.

“Hayır ama o yıl kar yağışı o kadar kötüydü ki herkes yardım etmek durumundaydı. Kasabanın yolları haftalarca kapalı kalmıştı.”

Jaycee'nin bilgisayarı tanıdık bir dizi bipleme sesi çıkarıyordu. “Bağlanıyoruz,” dedi. Arlo koltukta ablasının yanına kayarak bilgisayar ekranında akan anlamsız sözcükleri izlemeye koyuldu. FBI ile olan bitenlerden dolayı Çin'de yaşayan babalarıyla konuşmak için özel bir yazılım kullanmak zorundaydılar.

“Ter ve kamp ateşi gibi kokuyorsun,” dedi Jaycee. Arlo kol manşetini kokladı ama koku alamadı. Ablası muhtemelen haklıydı. Arlo doğrudan kamptan gelmişti.

Derken babaları ekranda beliriverdi. “Merhaba çocuklar. Dağda hayat nasıl gidiyor?” Görüntü biraz donduktan sonra nihayet düzeldi. Arlo'nun babası zayıf ve sakallıydı, ayrıca yüzünün önemli bir parçası gibi görünen gözlükler takıyordu. Arlo, kendi hayatı ne kadar tuhaf bir hal alsa da babasının her zamanki gibi görüldüğüne sevindi.

Arlo ve Jaycee bir yandan krep ve patates kızartması yerken –kahvaltıdan ziyade öğlen yemeği– diğer yandan babalarına Çam Dağı'na geldiklerinden beri olanları anlatıyorlardı. Arlo özellikle Gür Ormanlar'dan gelen cinler tarafından keskin mızraklarla dolu bir çukurda öldürülmekten kıl payı kurtulması gibi birkaç detayı atlamayı tercih etti.

El güremleri, parmak ışıkları ve sessizce evi gözleyen hayalet köpek Cooper gibi başka detaylara da değinmedi.

Genellikle okuldan (“İyi gidiyor.”) ve izcilerden (“Eğlence-
li.”) bahsetti.

Zaten konuşmanın büyük kısmını Jaycee yaptı; derslerini, kilitli dolabını ve bando takımında neden klarnetten

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

ıllavula geçmeyi düşündüğünü detaylıca anlattı. Trampetçilerden birinin mononükleozu çıktığını, bu yüzden yeni bir davulcu için yer açıldığını söyledi. Süper kahraman filmlerinden çıkmış bir isme benziyordu ama aslında oldukça yaygın bir hastalıktı. Arlo, Jaycee'nin, babasıyla konuşurken ne kadar değiştiğine hayret etti.

Normalde huysuz ve suratsız olurdu ama babalarıyla birlikteyken hep gülümsüyor ve gülüyordu.

Anneleri muhabbete pek katılmıyordu. Arlo annesiyle babasının özellikle para konusunda ve babasının Amerika'ya sağ salim dönmesi için uğraşan Kaliforniya'daki avukat hakkında e-posta yoluyla, bazen de telefonda konuştuğunu biliyordu. Görüntülü aramalar sırf Arlo ve Jaycee babalarının çok uzakta olduğunu hissetmesin diyeydi.

Yaklaşık on beş dakika sonra, ekranın köşesinde tanıdık bir uyarı belirdi. “Bağlantıyı kaybetmek üzere” olduklarını söylüyordu; yani arama düşmeden yaklaşık on saniyeleri kalmıştı. Her ikisi de ekrana sığmak için birbirini sıkıştırarak hızlıca, “Seni seviyorum,” ve “Görüşürüz,” dedi. Sonrasında bağlantı koptu.

Abla kardeş birbirine sarılmış vaziyette, babalarının donuk, piksellenmiş görüntüsüne bakakaldılar. Jaycee ekran görüntüsü alıp bir klasöre ekledi.

Arlo kreplerini bitirirken annesi hesabı ödemek için kasaya gitti.

Jaycee sesini alçalttı – ki bu asla iyi bir işaret olamazdı. “Bir işe başlıyorum.”

“Nerede?” diye sordu Arlo.

“Burada, restoranda. Pencerede ilan var. Yarı zamanlı bir garson arıyorlar.”

JOHN AUGUST

“Ama sen hiç garsonluk yapmadın.” Arlo, ablasının bir tepsi yemek taşıdığını gözünde canlandıramadı. Yeterince güçlüydü, ona şüphe yok. Yaşıtı çoğu kızdan daha güçlüydü. Gelgelelim sakardı. Eskiden parkta elim sende oynarlarken sürekli takılıp düşerdi. Bunun için ayakkabılarını suçluyordu ama Arlo ablasının ayaklarıyla beyninin birlikte çalışmadığından son derece emindi.

“Yapabilirim, “ dedi Jaycee. “Ayrıca paraya ihtiyacımız var. O yüzden eğer konusu açılırsa anneme sana bakıcılık yapmama gerek olmadığını söylersin.”

“Gerek yok zaten!” diye haykırdı Arlo.

“Aynen öyle.”

Anneleri kasadan geri döndüğünde yüzünde Arlo’nun bir süredir görmediği bir gülümseme vardı. “İyi haber!” diye müjdeledi anneleri. “Anneniz az önce garson olarak işe alındı. Yarın başlıyorum.”

Arlo ablasına bakmamaya dikkat etti. Bakmasına gerek yoktu. Gözlerindeki ifadeyi biliyordu.

Eve döndüklerinde Arlo bir posta çamaşır yıkamaya koyuldu, çamaşır makinesini suyu taşırmayacak şekilde doldurmayaya özen gösterdi. “Yirmi dakikada bir kontrol et,” diye uyardı Wade dayı. “Sonra halı haftalarca sabunlu kalır.”

Su kapağın üç santim altına kadar ulaştı ve kapak kilitlendiğinde makine nihayet çalışmaya başladı. Arlo, pervanenin çamaşırları ileri geri çalkalamasını seyretti. Derken son kumaş tepesi de dalgaların altına batıverdi.

Arlo’nun beyni tıpkı makinedeki üniforması gibiydi; sürekli ileri geri gidiyor, asla dinlenmiyordu. Bir sürü soru dikkatini

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

çetkiler için birbiriyle yarışıyor. Ormandaki tuzağı kim kurmuştu? Gerçekten Connor'a mı kurulmuştu? Orman cinlerini birileri mi göndermişti? Öyleyse kim? Ve neden? Bütün bunların yansımada gördüğü kızla ne ilgisi vardı? Gerçekten Connor'ın kayıp kuzeni olabilir miydi? Hem sonra neden Arlo'yu tehlikede olduğuna dair uyarmıştı?

Ne zaman bir soruya odaklanmaya çalışsa bir diğeri öne çıkıyordu. Hepsi ümitsiz bir şekilde birbirine dolanmıştı.

Arlo, babasının da aynı sorunla karşı karşıya olduğunu hayal etti. Şimdi yanında olsa, *"Her büyük sorun, bir araya gelmiş küçük sorunlardır aslında,"* derdi. *"Konu ister yemek pişirmek olsun ister aya çıkmak. Çözebilmek için adım adım gitmelisin."*

Babasının çalışırken yazı tahtası, not kâğıtları ve listeler tuttuğu küçük siyah defterler kullandığını hatırladı. Arlo, babasının ne iş yaptığını tam olarak bilmiyordu –birisinin özel bir sohbeti gizlice dinleyip dinlemediğini bulmakla ilgiliydi– ama sürecin nasıl ilerlediğini anlamıştı. Babası karmaşık işlerle başlayıp sonra onları küçültüp kolaylaştırmanın yollarını arıyordu.

Belki Arlo da aynısını yapabilirdi.

Beyaz tahtası yoktu, bu yüzden parmağıyla pencerenin tozuna şunları yazdı:

Orman Cinleri?

Kuzen?

Sonra son bir öge daha ekledi:

Neden ben?

—10—

YARATIK ANSİKLOPEDİSİ

ARLO İŞE ORMAN CİNLERİYLE BAŞLAMAYA KARAR VERDİ.

Elkitabı pek yardımcı değildi çünkü bu konuya dair yalnızca iki kısa cümle sunuyordu: “Uzaktan bakıldığında, orman cinleri sıklıkla fener veya meşaleyle karıştırılır. Dikkatsiz gezginleri ölümcül tuzaklara çekmeye çalışabilirler.”

Onlarla karşılaşmasını düşününce, Arlo bu açıklamayı doğru ama yetersiz buldu. Bu tıpkı, kayaların sert ve ağır, başınıza isabet ettiğinde ise tehlikeli olduğunu söylemeye benziyordu.

Arlo, orman cinlerinin kendisini ormana çekerken ne yaptıklarının farkında olup olmadıklarını bilmek istiyordu. Olanlar planlı mı yoksa içgüdüsel miydi? Belki de ağlarına ne konarsa konsun hızla gelip kapan örümcekler gibilerdi. Belki de daha zekilerdi; avını takip edip saldırmak için doğru anı bekleyen aslanlar gibilerdi.

Eğer sadece uçan aptal örümcekler olsalardı Arlo özellikle kendisini öldürmeye çalışmadıklarından emin olabilirdi.

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

Sadece yanlış yerde, yanlış zamanda bulunduğunu düşünüp geçebilirdi.

Öte yandan, eğer aslanlar gibilerse –ya da aslanlardan daha zekilerse– onu hâlâ takip ediyor olabilirlerdi. Bir dahaki sefere tuzağa düşmemek için onları takip etmemesi gerektiğini biliyordu ama yine de ormanda bir yerlerde kendisini izleyen birilerinin olma ihtimali sinirini bozuyordu. Bekleyen birileri.

Elkitabından umudu kesen Arlo, dayısının ansiklopedilerini araştırmaya koyuldu. O harfinin bulunduğu cildin, oturma odasındaki kanepenin bir köşesini kapladığını gördü. Kenarları altın yaldızlı, incecik sayfalar yer yer birbirine yapışmıştı. Arlo sonunda doğru sayfayı açtı.

Ne var ki *Orman cinlerine* dair bir madde yoktu. *Ormandan* sonra hemen *Orman tavuğuna* atlıyordu.

“Yaratık ansiklopedisine bakmamız gerekiyor,” dedi Indra ertesi sabah derste. “Orman cinlerine dair bir bilgi varsa ancak onda bulabiliriz.”

Bu sırada sınıfın ön tarafında duran Bayan Mayes imalı bir şekildi öksürüp duruyordu. Matematik alıştırmalarını bitirmeleri gerekiyordu.

“Affedersiniz Bayan Mayes,” dedi Indra tatlı bir gülümsemeyle.

Arlo kesir problemlerine odaklanmaya çalıştı; ne var ki merakı ona bir türlü izin vermedi. Öğretmeninin masasının üzerinde yaşam mücadelesi veren afrikamenekşesinin toprağına kalan kahvesini döküşünü izledi. Kahve kupasını sınıfın lavabosunda duruladığı sırada Arlo, “Yaratık ansiklopedisi nedir?” diye fısıldadı Indra’ya.

“Bir kitap,” diye yanıtladı Indra ve Wu bir ağızdan. Wu, Arlo’nun önünde oturuyordu.

Üçü, sessizlik içinde kupasına bakıp daha fazla kahve alıp almayacağına karar vermeye çalışan Bayan Mayes’i izledi. Saate bakıp suspus olan sınıfı gözledikten sonra nihayet bir karara vardı.

Sınıftan çıktı.

Bunun üzerine Wu hemen arkasına döndü. “Öğle yemeğinden sonra, ikinci sınıfların kütüphane vaktinde gidebiliriz.”

Indra aynı fikirdeydi. “Mükemmel plan.”

“Fitzrandolph’un dikkati dağınık olur, böylece bankonun arkasından gizlice girebiliriz. Kitabı kilitli bir çekmecedeki saklıyor ama bir süredir kilit açma üzerine çalışıyorum, sanırım açabilirim. Asıl soru şu: Kitabı yanımıza mı alacağımıza yoksa ihtiyacımız olan sayfaların fotoğrafını çekip onun haberi olmadan yerine mi koyacağımıza karar vermeliyiz. Her halükârda ikinizden birinin gözcülük yapması gerekecek.”

Arlo hemen gönüllü oldu.

“Ya da kitabı görmek için izin de isteyebiliriz,” dedi Indra.

Wu bu öneriyi düşündü; o esnada sanki bir dizi adım ve sonuçlarını planlar gibi havada parmaklarıyla bir şeyler çiziyordu. Nihayet, “Bu yöntem de işe yarar herhalde,” dedi.

Bayan Mayes sınıfa geri döndüğünde Wu’yu arkasına dönmüş, Arlo ve Indra’yla konuşurken buldu. Kesirler üzerine çalışmadıkları oldukça barizdi.

İkinci sınıf öğrencilerinden önce içeri girme umuduyla öğle yemeğini hızlıca bitirip koşar adımlarla kütüphanenin yolunu tuttular.

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

Okulun kütüphanecisi Bayan Fitzrandolph, el örgüsü kazak ve ekose etek koleksiyonu olan, iyi kalpli bir kadındı. Masasının üzerinde, gayda çalan bir İskoç teriyeri figürü ile fokurdayan bir hava nemlendiricisi vardı.

“Finch... Sen Celeste Bellman’ın oğlusun herhalde,” dedi. Arlo başını evet anlamında salladı. “Küçükken annene bakıcılık yapmıştım, gerçi bakıcıya pek ihtiyacı yoktu. Dayına gelince...” Düşüncelere dalıp öyle şiddetle omuz silkti ki tepeden tırnağa sarsıldı sanki.

Arlo, Indra ya da Wu’ya dayısından söz etmemişti, Yeşil Geçit’te tam olarak hangi evde yaşadığı konusunda da özellikle belirsiz cevaplar vermişti.

“Arlo’ya *Yaratıklar Kitabı*’nı göstermek istemiştik,” dedi Indra. “Daha önce hiç görmemiş.”

“Maalesef, biraz sonra ikinci sınıflar gelecek.”

“Çok çabuk bakar çıkarız,” diye söz verdi Indra. “Daha önce hiç peri böceği görmemiş, o yüzden neye dikkat etmesi gerektiğini ona göstermek istedik.”

“İyi düşünmüşsünüz,” dedi Bayan Fitzrandolph. Sonra Arlo’ya bakarak, “Dayının peri böcekleriyle birkaç vukuatı olduğunu hatırlıyorum,” dedi. “Ve pis kokulu ustura böcekleriyle.”

Anahtarlığından seçtiği bir anahtarla görünmez bir çekmececin kilidini açmak için masanın altına eğildi. Sonra eski püskü bir kitabı masanın üzerine bıraktı.

Culman’ın Kayda Değer Yaratıklar Kitabı eski bir ders kitabına benziyordu. Her gün kullandıkları matematik kitabından pek farklı değildi. “Bunu burada tutmam gerekiyor,” diye açıkladı Bayan Fitzrandolph, “çünkü rafa koyarsam çocuklar başka bir şey okumuyor. Etrafımız yüzyılların edebiyat eserleriyle, her

konudan ve her ülkeden eserlerle çevrili; yine de insanlar gelip bu küçük, korkunç kataloğu okumak istiyor.”

Tam o sırada birkaç ikinci sınıf öğrencisi kapıda sıra oldu. Arlo onları görünce ne kadar küçük ve kıpır kıpır olduklarını hatırladı.

“İki dakikanız var,” dedi Bayan Fitzrandolph, ikinci sınıf öğrencilerini okuma masalarına yerleştirmek için yerinden kalkarken.

Indra hızlıca kitabı karıştırıp her türlü garip yaratığın çeşitli çizimleriyle dolu sayfaları geçti. O harfine geldiğinde yavaşladı ve sonunda *Orman Cini* yazan sayfaya ulaştı.

Çizimi gördüğünde Arlo’nun kalbi duracakmış gibi oldu. Basit bir eskizdi ama tüm doğru detayları içeriyordu: gölgemsi bir iskelet, merkezindeki parıltı ve etrafına yaydığı parıldayan külün zayıf izleri. Bu resmi kim çizdiyse tıpkı Arlo gibi, bir orman cinini yakından görmüştü.

Hafızasının canlanmasıyla elleri terlemeye başladı.

Wu sesini düşük tutmaya özen göstererek metni okumaya koyuldu: “Kökenleri belirsiz, kötü niyetli ruhlar olan orman cinleri –aynı zamanda Ahmak Alevi olarak da bilinirler– ölmekte olan yaratıkların, genellikle bataklık gibi doğal tehlikelere çektikleri kurbanlarının, ruhlarıyla beslenirler.

“Ya da tuzaklara,” dedi Indra. “Neredeyse içine düştüğün tuzak gibi.”

Wu okumaya devam etti: “Koruma kalkanları genellikle etkili ancak gereksizdir çünkü orman cinlerinin doğrudan etkileşime girme olasılığı düşüktür. Bazen Ötedünya’dan büyücüler tarafından çağrılıp kontrol edilirler.”

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

Arlo istemsizce başını salladığını hissetti ama sonrasında farkına vardı: “Çoğunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.”

Indra, anahtar kelimeleri işaret ederek açıklama yapma görevini üstlendi. “*Ruhlar*, yani orman cinlerinin hayaletler veya hortlaklar gibi olduğunu söylüyor.”

“Canlı değiller,” dedi Wu.

“Eh, yani bir bakıma canlılar ama insanlar ya da hayvanlar gibi canlı değiller,” dedi Indra. Konuyu iyice açıklığa kavuşturmak için durdu. “Hayaletler olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Biliyorum,” dedi Arlo, en azından bir şeyi anladığı için mutluydu. Arlo, orman cinlerinin tıpkı köpek Cooper gibi kısmen bu dünyada, kısmen başka bir dünyada var olabileceğini düşündü. “Orman cinlerinin ölmekte olan yaratıkların enerjisiyle beslendiğini söylüyor. Yani vampir gibiler.”

“Vampirler gerçek değil,” dedi Wu.

“Gerçekten mi?”

“Evet. Yalnızca hayal ürünü.”

Çam Dağı’nda hayalet olup da vampir olmaması tuhafına gitmişti; yine de kendisini biraz rahatlamış hissetti.

Indra kitaba döndü. “*Koruma kalkanı* bir tür önlem,” diye açıkladı. “Koruma kalkanı, ruhların geçemeyeceği bir dairedir. Bunları Baykuş olup da ilk Koruma Kalkanı rozetini alana kadar öğrenmiyorsun. Ayrıca İleri Seviye Koruma Kalkanları ve Koruma Büyüleri de var ama bu seçmeli bir ders.”

“Kampın etrafında herhalde bir kalkanımız olmalıydı, değil mi?” diye sordu Arlo.

“Vardı,” diye yanıtladı Wu. “Çadırları kurarken Connor ‘ın etrafta dolaşıp belli noktalara taşlar yığdığını hatırlamıyor musun? Kalkanı inşa ediyordu.”

Arlo hatırlıyordu ama o zaman bunun ne olduğunu sormamıştı. “Peki, o zaman neden işe yaramadı?”

“Çünkü kalkanın sınırlarının dışına çıktın,” dedi Wu.

Arlo çadırda kalmış olsaydı ya da Connor’ın neden taşları istiflediğini sorsaydı ya da genel olarak daha fazla soru sorsaydı bunların hiçbirinin olmayacağını fark ederek kendisini aptal gibi hissetti. Aptal gibi görünmekten öyle korkar olmuştu ki neredeyse ölecekti.

Indra metnin son cümlesine geri döndü. “‘Bazen Ötedünya’da büyücüler tarafından çağrılıp kontrol edilirler.’ Çadırda bunu demiştim işte. Bana kalırsa, birileri o mızraklı tuzağı kurup seni oraya çekmeleri için orman cinlerini gönderdi.”

“Yani Connor’ı çekmeleri için, değil mi?” diye sordu Wu.

“Sanırım öyle. Belki de gerçekten Arlo’yu hedef almışlardır. Düşünsenize, Connor sürekli kamp yapıp duruyor. Daha önce hiç böyle bir şey başına gelmedi. Ama bu Arlo’nun ilk kampıydı.” Indra ona döndü. “Seni öldürmek isteyebilecek biri geliyor mu aklına?”

“Hayır,” dedi Arlo. “Yani kasabaya daha yeni geldim.”

Wu da ona katıldı. “Connor olmalı. Onu hedef almalarının bir sebebi var. Kuzeniyle ilgili olabilir.”

Arlo başını sallamakla yetindi. Onlara yansımadaki kızıdan bahsetmek için henüz kendisini hazır hissetmiyordu. Konuya nasıl gireceğini bile bilmiyordu.

Kitapta anlamadığı son birkaç kelimeyi işaret etti. “*Ötedünya’da büyücüler* ne anlama geliyor?”

“*Ötedünya*; yani başka bir dünyaya ait, tekinsiz anlamında kullanılıyor,” diye açıkladı Indra. “Gür Ormanlar’daki şeyler *Ötedünya*’ya aittir.”

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

“Büyücü de büyü yapan şeylere veya kişilere deniyor,” dedi Wu. “Mesela cadılar.”

“Cadılar mı var?” diye sordu Arlo.

Indra, ikinci sınıf öğrencileri duymasın diye sesini alçalttı. “Cadılardan çok daha kötü şeyler var.”

Öğle arası bittiğinde Bayan Mayes’in elinde bir oturma planı gördüler. Öğrencileri tek tek yeni sıralarına yerleştirdi.

Arlo bundan hiç hoşlanmamıştı. Kendilerini nasıl bir sonucun beklediğini hissedebiliyordu.

Indra ilk sıraya yerleştirilmişti, öğretmenin masasına yakındı. Wu iki sıra geride, sınıfın sol tarafındaki pencerelerin yanındaydı.

Arlo ise sınıfın sağ tarafına, dolapların yanındaki bir sıraya gönderilmişti. Yanında Merilee Myers oturuyordu. Pembe silgisiyle yeni sırasındaki kalem izlerini silip ara sıra silgisini burnuna tutuyordu.

“Silgi kokusuna bayılıyorum.” Sonra Arlo’ya uzattı. Arlo teklifi geri çevirdi. “Her şeyin bir kokusu var. Burnunun içinin bile,” dedi. “Ama artık kokusunu alamazsın çünkü alışkınsın.”

Indra sırasında geri dönerek Arlo ve Wu’ya hüzünle baktı. Hemen hemen her öğrencinin yeni bir sırası vardı; ama öğretmenleri üçünü özellikle birbirlerinden en uzak köşelere yerleştirmişti. Büyük bir adaletsizliğe uğradığını hissediyordu, arkadaşlarından zorla ayrılmıştı.

Arkadaşlarım var, diye düşündü Arlo. Bunu aniden fark etmesiyle acısı biraz olsun gölgede kaldı.

Çam Dağı’nda geçirdiği kısacık sürede fantastik yaratıklarla ve mistik güçlerle karşılaşmıştı. Neredeyse ölüyordu. Ama farkına bile varmadan iki yakın arkadaş edinmişti.

Bu da diğerleri kadar beklenmedik bir şeydi.

11

HIZAR

ARLO O GÜN ÖĞLEDEN SONRA çamaşırhanedeki pencerenin tozlu camında yazılı olan *Orman cinleri?* maddesinin üstünü çizdi. Aldığı yanıtlar daha fazla soru ortaya çıkarsa bile, bir şey başarmak kendisini iyi hissettirmişti.

Listedeki diğer madde “*Kuzen?*” di. Kulağına tanıdık bir motor uğultusu gelince, Arlo nereden başlayacağına karar verdi.

“Evet, kaybolduğunu hatırlıyorum,” dedi Wade dayı, hızara başka bir ağaç kütüğü yerleştirirken. “Katie Cunningham. Ailesi epey zengin. Dağın yarısı onların.”

Kolu çekince makine gıcırdayarak harekete geçti. Hidrolik kol, kütüğü kamaya itti; burada kütük ikiye bölündü, tıpkı bir geminin suyu kolaylıkla ikiye yardığı gibi. Wade sonra bu parçaları da alıp işlemi tekrarlayarak çeyrek parçalar elde etti.

“Ailesi İnce Boğaz’da kamp yapıyordu,” dedi. “Akşam saatlerinde çocuklardan ikisi kayboldu. Katie ve galiba ağabeyi.”

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

“Kuzeni. Connor.”

“Doğru.” Wade konuşurken kütükleri bölmeye devam ediyordu. “İlk bir iki hafta arama ekiplerine ben de katıldım. Dört-lü gruplara ayrılmıştık; her grup farklı bir bölgeye atanmıştı. Bazen fazladan varsa yanımıza köpek de alıyorduk. Aramaya katılan uçaklar ve helikopterler de vardı. Ama bir çocuk uçağa işaret vermeyi nereden bilecek? Bir hafta sonra, muhtemelen öldüklerini düşünüyordum. Belki bir dağ aslanının saldırısına uğramışlardır diye düşünmüştüm. Çocuğu Kanada’da canlı bulduklarında şaşırdım. Ama çok da şaşırmadım.”

“Neden?”

“Eh, sonuçta ya kaçırılmışlardı –bu mantıklı bir ihtimaldi çünkü dediğim gibi çok zengin bir aile– ya da bir şekilde bizim ormanımızın dışına çıkmışlardı.”

“Gür Ormanlar’a.” Arlo, dayısının ne tepki vereceğini bilmediğinden bu iki sözcüğü dikkatlice söylemişti.

“Gür Ormanlar’ı biliyor musun?” Arlo başını salladı. Wade ise omuz silkip hızara bir kütük daha koydu. “Şeriflerin ya da eyalet arama kurtarma ekiplerinin bu konuda konuştuğunu hiç duymadım ama kasabadaki herkes bunun olabileceğinden şüpheleniyordu, çocukların bir şekilde Gür Ormanlar’a geçmiş olabileceğinden yani. Cunninghamlar’ın yardım almak için şamanları ve diğer mistik grupları çağırarak ciddi miktarda para harcadığını da biliyorum. Ama tek bildiğim, ne olduğunu kanıtlayabilecek hiçbir şey bulamadılar.”

Kütüklerle işi biten Wade dayı, hızarın motorunu durdurdu. Arlo ancak o zaman birkaç dakikadır bağırdığını fark etti. Sessizlik kulaklarını çınlatıyordu.

“Hiç Gür Ormanlar’a gittin mi?”

JOHN AUGUST

Wade iş eldivenlerini çıkarırken duraksadı. “Emin değilim. Kendimi beklenmedik yerlerde bulduğum kesinlikle oldu. Ama Gür Ormanlar olup olmadığını tam olarak bilmiyorum. Duyduğum kadarıyla, oraya gidiş tek yönlü bir yolculuk. Kendini Gür Ormanlar’da bulursan bir daha geri dönüşün yok.”

Arlo, dayısının yakacak odunları evin dışına yığmasına yardım etti. Kabuklarındaki reçine ellerini yapış yapış yapmıştı. İşleri bitmeye yakınken dayısı ilk defa yeniden konuştu.

“Cunningham çocukları... seninle birlikte izcilerde mi?”

“Connor benim obamın lideri. Christian da oymakbaşı.”

“Cunninghamlar’ın etrafında dikkatli olmalısın,” diye uyardı Wade dayı. “Çok zengin olduklarını söylemiştim, değil mi?”

Arlo başını salladı.

“Zengin olmanın yanlış bir tarafı yok ama nasıl o kadar zengin oldukları konusu meçhul. Yaklaşık yirmi yıl öncesine kadar Cunninghamlar’ın diğerlerinden farkı yoktu; ne daha iyi ne daha kötülerdi. Sonra birden servete kondular. Ama ne servet. Daha fazla arazi satın alıp yepyeni bir ev inşa ettiler. Kimse bunları nasıl karşıladıklarını ya da neden burada kaldıklarını anlamadı. O kadar paran varsa Çam Dağı’ndan çok daha güzel yerlerde yaşayabilirsin.”

“Parayı nereden bulduklarını düşünüyorsun?” diye sordu Arlo.

Wade dayı elini duvara yasladı. “Çam Dağı’nın eskiden bir maden kasabası olduğunu biliyor muydun? Her tarafta altın madenleri varmış, tabii sonra hepsi kurumuş. Eh, o eski madenlerin bir kısmı Cunninghamlar’ın arazisindeydi.”

“Sence altın mı buldular?”

“Bazıları buna inanıyor. Ne var ki altın madenciliği sessiz bir iş değildir. Madencilik yapsalar herkesin haberi olurdu. Her

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

yerde kamyon ve ekipman olurdu, nehir cürufu dolardı. Bunların hiçbirisi olmadı.”

“Peki, ne olduğunu düşünüyorsun?”

Wade’in sesi daha da alçaldı. Arlo, dayısının bu teorisini ilk defa yüksek sesle paylaştığını düşündü. “Gür Ormanlar her tarafa uzanıyor, biliyorsun. Eh, bana öyle geliyor ki muhtemelen yeraltına da uzanıyor. Aşağıya, madenlere. Cunningham’lar bizim tarafımızdan olmayan birileriyle iş yapıyor olabilir.”

“Ötedünya’dan birileriyle,” dedi Arlo, *Yaratıklar Kitabı*’ndan öğrendiği kelimeyi hatırlayarak.

Wade, yeğenine, şaşırmış ve etkilenmiş bir şekilde baktı. “Çabuk öğreniyorsun.” Arlo gülümsedi. “Diyelim ki Ötedünya’dan birileriyle iş yapıyorlar. Eğer Cunningham’lar onlarla anlaşma yaptıysa iki çocuğun da Gür Ormanlar’ı boylaması pek şaşırtıcı olmazdı.”

“Kaçırıldıklarını düşünüyorsun.”

Wade dayı omuz silkti. “Sadece tahmin yürütüyorum. Ama yine de kendi güvenliğin için Cunninghamlar’dan uzak durmanı öneririm. Başını belaya sokmasan iyi olur.”

Arlo mutfak lavabosunda ellerini ovuşturarak reçineyi çıkarmaya çalıştı. Normal sabun işe yaramıyordu. Dayısının pencere pervazında tuttuğu, haşlanmış kurbağa ve zımpara kâğıdından yapılmışa benzeyen yeşil, pütürlü sabunu kullanması gerekti. Neredeyse hiç köpürmemişti ama elindeki yapışkanı geçirmeye yetti.

Tırnaklarıyla kazıyarak kalan son reçine izlerini de temizledi.

O sırada dışarıda duran Jaycee’yi fark etti. Evden uzaklaşıyordu; yamaçtan yukarıya, ormana doğru yürüyordu.

Arlo bunun tuhaf olduğunu düşündü çünkü ablası doğadan ve spor yapmaktan nefret ederdi. Ellerini sallayarak kuruturken onu takip etmeye karar verdi.

Öğleden sonra geç saatlerdi ve soğuk bir rüzgâr esmeye başlamıştı. Arlo rüzgârın çam dallarının arasında uğuldadığını duyabiliyordu. Ablası yokuş yukarı tırmanırken onu gözden kaçırmamaya dikkat ederek ondan epey geride yürüyordu.

Arlo'nun anladığı kadarıyla, ablası belirli bir yolu takip etmiyordu; yine de nereye gittiğini biliyor gibiydi. Arlo, macera filmlerinde olduğu gibi, ağaçların ve kayaların arkasına saklanmalı mıyım diye düşündü ama buna gerek yoktu. Jaycee onun orada olduğunu bilmiyordu.

Birkaç dakika sonra Jaycee durdu. Arlo dondu kaldı, saklanacak bir yer arıyordu. Ama ablası arkasına bakmadı. Onun yerine dikenli bir çitin altından dikkatlice geçerek yürümeye devam etti. Arlo'nun kalbi hızla atıyordu ve sebebi, sadece yokuş yukarı tırmanması değildi. Ablası birilerinin özel mülküne giriyordu. *İzinsiz* giriyordu. Kanunları çiğniyordu.

İlk aklından geçen eve geri dönüp annesine ya da Wade dayıya haber vermek oldu. Hiç şüphesiz, Jaycee'nin başı belaya girebilirdi. Ceza alabilirdi. Arlo'ya haftalarca kızgın kalabilirdi. Yine de annesi, *Bana haber vermekle doğru olanı yaptın*, diyecekti. Ailesini korumuş olacaktı.

Arlo'nun aklından ikinci geçen ise Jaycee'yi takip etmektir. Ablası her nereye gidiyorsa bir amacı vardı. Çitin diğer tarafında ilginç bir şey olmalıydı. Bu Arlo'nun öğrenmek için tek fırsatı olabilirdi. Hem yakalansa bile, Jaycee suçun çoğunu üstlenmek zorundaydı – sonuçta Arlo'nun tek yaptığı şey onu takip etmektir.

Eğer onu takip ederse... Karar vermesi gerekiyordu.

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

Annesinin ilk izci toplantısından önce söylediklerini düşündü; pişman olduğu şeylerin çoğunun yapmadığı şeyler, almadığı riskler olduğunu söylemişti. Bir başkasının arazisine izinsiz girmeyi haklı çıkarmak için annesinin tavsiyesini dinlemek Arlo'nun biraz garibine gitti ancak Çam Dağı'na geldiklerinden beri her şey biraz garip ilerlememiş miydi zaten?

Çite ulaştığında ikinci ve üçüncü telin arasından dikkatlice geçti.

Ayağa kalktığı anda arkasından bir şeyin çektiğini hissetti. Bir şey onu yakalamıştı, boğuyordu.

Panik içinde nefes nefese kalmıştı. Jaycee'nin onu duyacağını umarak yardım için bağırmak üzereydi – derken kapüşonunun dikenlerden birine takıldığını fark etti.

Başının arkasından parmaklarıyla körlemesine uğraşarak dikenlerden kurtulmaya çalıştı. Ne var ki diken, balık kancası gibi kumaşı iyice kavramıştı. Ne kadar kıvranırsa o kadar fazla sıkışıyordu.

Arlo kendisini durup düşünmeye zorladı. Sessizce üçe kadar saydı. Sonra ne yapması gerektiğini anladı.

İçinden kayarak kapüşonlusunu üzerinden çıkarıp çite takılmış vaziyette bıraktı.

Serbest kaldıktan sonra onu çitten kurtarmak kolaylaşmıştı. Kumaşta birkaç küçük delik açılmıştı ancak ciddi bir hasar yoktu.

O sırada bir sonraki tepenin ardında gözden kaybolmadan önce Jaycee'yi görebildi. Peşinden koşturmaya başladı.

Arlo tepeye ulaştığında, ablasının bir uçurumun kenarında durduğunu gördü. Rüzgâr saçlarını geriye doğru savuruyordu. Jaycee ölümüne atlamaya hazırlanıyordu.

—12—

SİNYAL TEPESİ

“JAYCEE! YAPMA!” DİYE BAĞIRDI ARLO, açıklığı koşarak geçerken.

Ablası arkasına döndü, şaşırmış ve kızmışa benziyordu. Elinde cep telefonu vardı, bir şey yazıyordu.

“Beni takip mi ettin?” diye sordu bağırarak, yanıtını bildiği halde. “Seni küçük polis bozuntusu seni!”

Yazdığı mesajı, “gönder” tuşuna basarak göndermesiyle telefonundan bir bip sesi geldi.

Arlo yakına geldiğinde, “uçurum”un aslında tepenin üstüne yığılı devasa bir kaya kümesi olduğunu fark etti. Yerden en fazla üç metre yükseklikteydi. Ne var ki olduğundan çok daha yüksekte görünüyordu çünkü dağ tam tersi yöne doğru yokuş aşağı uzanarak tüm vadiyi gözler önüne seriyordu.

Tırmanışın sonunda ablasının yanına geldiğinde, Arlo aşağıda uzanan Çam Dağı kasabasını gördü: okulun düz çatısını, kilisenin kulelerini, benzin istasyonu tabelasını. Her şey minicik görünüyordu; tıpkı maket tren setlerindeki binalar gibi.

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

“Burası telefonumun çektiği tek yer,” diye açıkladı Jaycee, yeniden telefonuna bakarken. Gelen yeni bir mesajla yeni bir bip sesi duyuldu.

“Kiminle konuşuyorsun?” diye sordu Arlo. “Chicago’dakilerle mi?”

“Hayır. Bando takımından kızlarla konuşuyorum.”

“Onları daha yeni görmedin mi? Bir saat önce falan?”

“O okuldaydı. Saat dörtten gece yarısına kadar birçok şey oluyor.”

“Ne gibi?”

“Bilmem. Bir şeyler işte. Espriler dönüyor. Planlar yapılıyor. Birçok konuşma dönüyor ve bunlara dahil olmazsan geride kalıyorsun. Ne olup bittiğine dair bir fikri olmayan bir sen oluyorsun.”

Telefonu yeniden bipledi. Arlo, gelen mesaja cevap veren Jaycee’nin omzunun üstünden baktı.

“Hardalın nesi var?” diye sordu, kafası karışmıştı.

“Hiçbir şey.”

“O zaman neden, ‘Evet, berbat’ dedin?”

“Sadece onay verdim.”

“Ama sen hardalı çok seversin.” Arlo ablasının hiç gerekli olmayan şeylerin üstüne bile hardal sıkıldığını görmüştü, mesela patates cipsi gibi.

“Mesele hardal değil! Meselenin hiçbir şeyle ilgisi yok. Sadece konuşmanın akması gerekiyor. Cevap vermezsen konu ölüyor.” Telefonu, gelen çeşitli emojilerle yeniden bipledi. “Daha on iki yaşında ve bir erkek çocuğu olduğun için anlamıyorsun.”

Tam tersine, Arlo anladığını düşünüyordu, en azından bir nebze.

Koç Bayırı'ndaki kamp ateşini düşündü. Ateş bir kere yandı mı başında beklemeye ihtiyaç duymuyordu. Arada sırada bir tane odun kütüğü eklemek yeterliydi. İşin zor kısmı, en başında ateşi yakabilmektir.

Wu'nun ateş yakmaya çalışırken ne kadar dikkatli olduğunu hatırladı, alevler büyürken çıraları birer birer ekleyişini. Wu'nun belli bir yöntemi vardı ve sabırlıydı; asla acele etmeden, başını başka yöne çevirmeden işini yapıyordu.

Jaycee'nin yeni arkadaşlıkları da henüz yeni yakılmış kamp ateşine benziyordu. Sürekli olarak özen istiyordu, yoksa sönüp gidebilirdi.

“Buraya Sinyal Tepesi ismini verelim,” dedi Arlo. Önemli ve resmi bir isim gibiydi.

“İyi,” dedi ablası. “Ama anneme buraya geldiğimi söylemeyeceksin. Asla.”

“Tamam.”

Arlo samimiydi. Hatta ablasıyla bir sır, yalnızca ikisinin bildiği bir şey paylaşmak oldukça hoşuna gitmişti. Neden sonra sessizce ekledi: “Ama sanırım izinsiz giriş yaptık.”

“Sorun değil. Bando takımından bir çocuk, ‘Sizin evin yanındaki arazi bize ait,’ demişti. Ama burada yaşamıyorlar. Ailesi vadinin neredeyse yarısına sahip.”

Arlo'nun içini huzursuz bir his kapladı. “Soyadı Cunningham mı?”

Jaycee kardeşinin bu adı bildiğine şaşırdı. “Evet, Christian. Baştrompetçi.”

Arlo bu ismi nereden bildiğini açıklamadı. Onun yerine, “Telefonunu kullanabilir miyim?” diye sordu. “Bir şeye bakmak istiyorum.”

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

Jaycee onu yan gözlerle süzdü – şu ana dek Arlo'nun telefonuna dokunmasına asla izin vermemişti. Ama sonra yumuşadı, belki de Sinyal Tepesi'nin sırrını saklamak için ona ihtiyacı olduğunu fark etmişti. Telefonunu uzattı. “İki dakika. Ve mesajlarımın hiçbirini okuma.”

Arlo arama çubuğunu bulup *Katie Cunningham Çam Dağı* yazdı.

Sonuçlar listesinde sekiz yüzden fazla haber yer alıyordu. En tepedeki başlığa tıkladı: “4 ve 6 Yaşlarında, Kasabalı İki Çocuk, İnce Boğaz Yakınlarında Kayboldu.” Önce metin yüklendi. Arlo elinden geldiğince hızlı bir şekilde yazıyı gözden geçirdi.

Çam Dağı Gazetesi'nin haberi sekiz yıl önce yayımlanmıştı. Kamptakilerden ve dayısından duyduklarıyla okudukları birbiriyle eşleşiyordu: “Connor ve küçük kuzeni Katie bir aile pikniği günü, dolaşırken uzaklaştılar. Çam Dağı ve eyaletten gelen kurtarma ekipleri ormanı arıyor”.

Arlo başka bir başlığa tıkladı: “Colorado’da Kaybolan Çocuk Kanada’da Canlı Bulundu.” *Denver Postası*'nın bu haberi, Connor'ın kaybolduktan bir ay sonra Alberta ormanlarında nasıl bulunduğunu anlatıyordu. Connor'ın babası olayı, “bir mucize,” olarak nitelendirirken, Katie'nin hâlâ bulunabileceğini umduklarını belirtmişti.

Arlo yazıyı okurken son görüntü yüklendi. Katie Cunningham'ın dört yaşında çekilmiş bir fotoğrafıydı. Tombul yanaklı, saçları kurdelayla toplanmış bir anaokulu çocuğuydu. Arlo fotoğrafa bakarken, pencere camının yansımasında gördüğü kızın bu kız olup olmadığına karar vermeye çalışıyordu. Gördüğü kız on iki yaşındaydı – *tam da Katie Cunningham'ın şimdi olması gereken yaş*, diye düşündü.

“O kim?” diye sordu Jaycee, omzunun üstünden bakarak.

“Connor’ın kuzeni,” diye yanıtladı. “Christian’ın da kuzeni olmalı. Kaybolmuş.”

Jaycee telefonu elinden aldı, bu olay aniden merakını uyardırmıştı. Yazıyı hızlıca gözden geçirdi, sonra arama sonuçları listesine geri dönerek diğer başlıklara göz attı. Arlo okumaya devam etmek istiyordu ama şansını zorlamaması gerektiğini de iyi biliyordu.

Jaycee’nin gözlerini kısığını gördü. Sonra sessizce, “Aah!” dedi.

“Ne oldu?” diye sordu Arlo.

Jaycee önündeki haberi yüksek sesle okumaya başladı. “Connor ve Katie Cunningham’ın ortadan kaybolmasıyla ilgili soruşturmayı yürüten dedektifler, Çam Dağı’ndan Wade Bellman’ı tutukladı...”

“Wade dayı mı o?”

Jaycee başını yukarı aşağı sallayarak okumaya devam etti. “Tutuklama gerekçesi olarak kanıtları kurcaladığı ileri sürüldü.”

“O ne demek?”

“Bilmiyorum.”

“Neyi kurcalamış?”

“Burada yazmıyor.” Okumaya devam etti. “Yetkililere göre Bellman, Cunningham kuzenlerinin yedi gün önce İnce Boğaz yakınlarındaki bir aile pikniğindeyken kaybolması olayında şüpheliler arasında yer almıyor.”

“Yani bu haber Connor Kanada’da bulunmadan önce yayınlanmış,” dedi Arlo.

“Sanırım. Ne olduğunu anlatmıyor ama. Genelde insanlar yanlışlıkla tutuklanıyorlar. Bu onların suçlu olduğu anlamına gelmiyor.”

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

“Babam gibi.”

“Aynen öyle.”

Arlo, sanki görebilecekmiş gibi dağın evlerini kapsayan tarafa baktı.

“Sence annem biliyor mudur?”

“Bilmesi lazım, değil mi? Yani... bilir elbette. Sonuçta ağabeyi.” Jaycee kendisini ikna etmeye çalışıyormuş gibi konuşuyordu. “Annem güvenli olduğunu düşünmeseydi bizi buraya getirmezdi.”

Arlo güvenli olmadığını biliyordu. Ormanda garip yaratıklar ve mızraklarla kaplı çukurlar vardı. Ne var ki bu konuyu açmak için doğru zaman değildi.

“Ne yapacağız?” diye sordu.

“Bilmiyorum.” Arlo ve Jaycee sessizce tepede durmaya devam etti. Güneş artık sadece ağaçların tepelerine dokunuyordu. Yakında hava kararacaktı.

Nihayet Jaycee konuştu. “Hiçbir şey söylememeliyiz. Her ne olursa yıllar önce oldu. Şu an endişelenmemizi gerektiren bir şey yok.”

Arlo başım salladı. Ablası haklıydı.

Tabii yanılmıyorsa.

“Telefonundan son bir şeye daha bakabilir miyim,” diye sordu. “Sadece otuz saniye.”

Jaycee telefonu uzattı.

Arlo ilk haber sayfasına geri döndü. Katie Cunningham'ın en iyi fotoğrafı buradaydı. Arlo fotoğrafa dikkatle bakarak zihninde kızın suratını sekiz yıl yaşlandırmaya çalıştı, kayıp ilanlarındaki çocuklar gibi.

İşte o zaman bir şey fark etti.

Telefonu yana çevirip kızın gözleri ekranı doldurana kadar fotoğrafı yakınlaştırdı.

Tıpkı Arlo gibi, genç Katie Cunningham'ın da gözlerinden biri yeşil, biri kahverengiydi. *Bu gayet normal*, derdi annesi hep. *Bazı insanlar yeşil, bazılarıysa kahverengi gözlüdür. Sende her ikisi de var.*

Katie Cunningham'da da öyleydi.

Bu bir tesadüf olamazdı.

Arlo birçok imkânsız şeyden haberdardı.

Orman cinleri ve hayalet köpekleri biliyordu. Bunlarla birebir karşılaşmıştı.

Ayrıca koruma kalkanlarını ve Gür Ormanlar'da cadıların - ve cadılardan daha beterlerinin- yaşadığını biliyordu. Yine de bu aynı şey değildi. Bunlar ikinci el bilgiydi, başkasından edinilmişti. Bunları bilmesinin tek sebebi Indra ve Wu'nun ona anlatmış olmasıydı. Kalkanların ve cadıların gerçek olduğuna inanıyordu çünkü doğruyu söyleme konusunda arkadaşlarına güveniyordu. Yine de bu, onları görmekle aynı şey değildi.

Çamaşır makinesinin üstünde bağdaş kurup oturan Arlo, bildiği tüm gerçekleri sıralayarak bunları zihninde iki kovadan birine fırlattı: *Gördüm ya da Biri Bana Anlattı.*

Gördüm kovasına, şimdiki yaşına gelene kadar hatırladığı her şeyi koydu: paten kayarken el bileğini kırışı, Chicago'daki dev fırtına, annesiyle bin parçalık yapbozu tamamlayışı. Bir bardağın üçte birini portakallı gazoz, üçte ikisini kök birasıyla doldurunca leziz bir içecek elde edildiği gibi kendi keşfettiği

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

şeyleri de dahil etti. Sinyal Tepesi'ni, parmak ışıklarını, el gürlemelerini ve Wu'nun suratındaki mor balçığı da unutmadı. Bütün bunların varlığından şüphe duymuyordu çünkü hepsini kendisi deneyimlemişti.

Biri Bana Anlattı kovalarına ise çoğunlukla okulda öğrendiği şeyleri koydu: eyaletlerin başkentleri, kalanlı bölme işlemi ve *domatesin* yazılışı. Boise'nin Idaho'nun başkenti olduğundan şüphe etmiyordu tabii ama bunun doğruluğunu oraya gidip kontrol etmemişti.

Ablasının ceketinin ortadan kaybolmasını, annesinin işini kaybetmesini ve babasını Çin'e gönderen olayları düşündü. Üç olayda da gerçekte ne olup bittiğini kesin olarak bilmenin bir yolu yoktu. Zamanda geriye gidemiyordu ki kendi gözleriyle görebilsin. Cevaplar –eğer cevaplar varsa– o kadar kolay açığa çıkmayacaktı.

Tozlu pencerede yazılı listeye baktı. Yalnızca birkaç saat önce ilk maddenin üstünü çizmişti (*Orman cinleri?*) ama bu gizemi gerçekten çözmüş müydü? *Culman'ın Yaratıklar Kitabı* orman cinleri hakkında bilinenleri sıralıyordu ama neden Arlo'nun peşinden geldiklerini açıklamıyordu.

Listedeki ikinci madde (*Kuzen?*) ise yakında çözülecek gibi değildi. Katie Cunningham'm adını ve neye benzediğini biliyordu ama o, pencerede yansımasını gördüğü kızla aynı kız mıydı? Kızın uyarısı ("Dikkatli ol, Arlo Finch."), "Elektrik prizlerine ataş sokmayın," gibi genelgeçer bir tavsiye miydi? Yoksa Arlo'ya özel miydi? Bir kere ikisi nasıl konuşabiliyordu ki? Aralarındaki bağlantı neydi? Neden tıpkı onun gibi birbirinden farklı renkli gözlere sahipti? Listedeki son madde şuydu: *Neden ben?* Arlo, asıl sorunun bu olduğuna karar verdi. Orman cinleri, cadılar ve

JOHN AUGUST

Katie ile Connor'ın ortadan kaybolduğu gün gerçekte ne olduğunu öğrenmek için her ne kadar can atsa da asıl merak ettiği şey, bütün bunların kendisiyle ne gibi bir bağlantısı olduğuydu.

Bir haftadan az bir süredir Çam Dağı'ndaydı ama bir şeylerin değiştiğini şimdiden hissediyordu. Bundan sonra ne olacağını bilmek istiyordu.

Arlo, tozlu penceredeki kelimeleri sildi. Tam o sırada onu gördü.

Dışarıda yağan karı.

Kar taneleri büyük narin pullar halinde, birer kuştüyü gibi havada süzülerek yere düşüyordu. Yerler şimdiden yumuşak beyaz bir tabakayla kaplanmıştı.

Arlo pencere pervazına yaslanarak ayışığının altında süzülen kar tanelerini seyre koyuldu. Kafasını meşgul edip duran sorular birkaç dakikalığına sessizleşti. Orman cinlerini, cadıları ve cadılardan daha beter yaratıkları düşünmüyordu şimdi.

Kışın Çam Dağı'na gelişini izliyordu, hepsi bu.

—13—

MAVİ BERTHA

ARLO OLABİLDİĞİNCE HIZLI KOŞUYORDU. Botları çamurlu kar-
da kayıyordu.

Nabızı kulaklarında atıyordu sanki, soğuk havayı içine çek-
tikçe ciğerleri yanıyordu. Ama koşmaya devam etmek ve ayak-
ları üzerinde durmak zorundaydı. Kayıp düştüğü an ezilir gider,
çiğnenirdi.

Wu da hemen yanındaydı ve ondan daha iyi bir durumda
değildi. Sarı plastik halat, eldivenli ellerinden kayıyordu. Daha
da kötüsü, yün şapkası başından düşüyordu. Koluyla şapkasını
geriye itti.

“Devam edin!” diye bağırdı Connor peşleri sıra. Obadaki
herkesten daha iri ve kuvvetli olduğu için, ipi her iki omzuna da
halka yapıp geçirmişti. Ağırlığın çoğunu o çekiyordu.

Üç metre gerideki Indra ve ikizler hantallıkla ilerleyen mavi
kızaklarını iterek yönlendirmeye çalışıyorlardı. O sırada Indra
bir anda adımını şaşırarak yüzüstü düştü.

Arlo nefes nefese kalmış vaziyette, güneşten gözlerini kısarak ileriye baktı.

Bu Alp Derbisi kızak yarışının ilk antrenmanıydı ve diğer obalar onlardan çok daha ilerideydi, karlı kilise bahçesinin kenarına yaklaşıyorlardı. Kırmızı Oba yarı yol çizgisine; üstünde yerleri değiştirilebilir plastik harfler olan (Tanrı sabırlı, sen neden sabretmiyorsun?), tuğladan yapılma büyük tabelaya ulaşan ilk oba oldu. Tabelanın arkasından geçmek için sağa saptılar.

Bu sırada Wu şapkasıyla olan savaşını kaybetmek üzereydi. Şapka iyice kayarak gözlerini kapatmıştı. Wu körlemesine koşuyordu. Arlo, Wu'yu yönlendirmeyi amaçlayarak ceketinin ucundan yakaladı.

Ağızındaki kar ve otları tükürmekte olan Indra da kızağa yetişmeye çalışıyordu.

Kırmızı Oba tabelanın arkasından ortaya çıktı. Russell Stokes başı çekiyordu. Kan ter içinde kalmış, her nefesi havayı buharla kaplayan kızıl saçlı bir öküzü andırıyordu. Obadaki herkes yarış başlamadan önce paltolarını çıkarmış, sadece tişörtlerle yarışıyordu. Birkaç üyeleri de eksikti –çünkü basketbol sezonuydu– ama bu onları yavaşlatmamıştı.

Yeşil Oba geniş alıp tabelanın arkasından daire çizerek geçti. Beygir gücündeki eksikliklerini, teknikleriyle telafi ediyorlardı. Kızağın arkasında tek bir izci kız vardı; bu küçük kız yalnızca kızağı yönlendirmek ve ekip şarkı söylerken ritmi koruyabilmeleri için çan çalmakla görevliydi:

Yeşil Oba adımız

Kayan yıldızdan daha hızlıyız

Yeşil Oba şimdi burada

Takım ruhu, takım ruhu, çok yaşa!

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

Mavi kızağın arkasındaki Indra, Julie'ye, "Demirlerin üstünde durma!" diye bağırdı.

"Sen de düşme!" diye bağırarak cevap verdi Julie.

"Tartışmayı kesin!" diye bağırdı Jonas.

Bitiş çizgisine doğru yol alan Kırmızı Oba yanlarından geçerken, Russell Stokes öksürükle kamufle edilmiş bir şekilde, "Ezikler!" diye bağırdı.

Wu yavaşlayıp şapkasını düzeltmeye çalıştı. Bu sırada Connor onu neredeyse eziyordu. Sinirlenerek Wu'nun şapkasını yakalayıp bir kenara fırlattı. "Koşmaya devam et!" diye bağırdı.

Bunun üzerine Wu öfke ve adrenalin patlamasıyla öne atıldı. İpte hiç gevşeklik yoktu; yani kızaktan ziyade Arlo ve Connor'ı çekiyordu.

Yeşil Oba üyeleri yanlarından geçerken şarkı söyleyerek gülümsüyordu. Arlo yüzünü buruşturdu. Nasıl bu kadar mutlu olabilirlerdi? Bu kızakları çekmek işkence gibi bir şeydi.

"Dönmeye hazır olun!" diye bağırdı Connor. Tabelaya yaklaşıyorlardı.

Arlo'nun nasıl dönüleceğine dair hiçbir fikri yoktu. Daha hızlı mı gitmesi gerekiyordu? Yoksa yavaşlaması mı? Pistin iç kısmındaydı, tabelaya yakın olan tarafta. Belki de daha küçük adımlar atması gerekiyordu?

Tabelayı geçerken Arlo, Wu ve Connor sola doğru yüklendi. Ancak kızak hızını alamayıp dümdüz gitmeye devam etti. Arkadaki üçlünün kızağa yön verme konusunda en ufak bir fikri yoktu.

Arlo birdenbire kendini bir su kayakçısı gibi kazara ileriye doğru uçarken buldu. Yüzükoyun bir şekilde ıslak karlı zemine çakıldı, karlar parkasının içine kadar girdi.

Connor ve Wu topuklarının üzerinde, tüm güçleriyle fren yapmaya çalıştı. Dev mavi kızak önce yan döndü, sonra da tepetaklak devrildi. Kızak yuvarlanırken eşyaları her tarafa saçıldı, Indra ve ikizler ise kendilerini ancak kurtarabildiler.

Arlo dizlerinin üstünde oturup gözlerindeki karı sildi.

“Kızağa arka taraftan yön vermemiz gerekiyor!” diye bağırdı Indra.

“O zaman yön verin!” diye yanıt verdi Connor, düşen kızağa doğru koşarken. “Çevirmeme yardım edin.”

Oba, dev kızağı doğrulturken Arlo sendeleyerek onlara doğru yürüdü. Kızağı tekrar döndürmelerini gerektirmeyecek şekilde yerleştirdiler.

Sonra kızaktan düşen eşyaları topladılar: ateş yaktıkları varil, bir balta, bir ilk yardım çantası, iki tencere, üç konserve yahni, on beş litrelik su ve ve on beş metre uzunluğunda bir ip.

Kızağı yeniden yüklediklerinde, Kırmızı Oba neredeyse bitiş çizgisine varmak üzereydi.

“Bitti,” dedi Wu. “Onlar kazandı.”

“Yarışı bitirmeliyiz!” dedi Connor, kızağın takımlarını bağlama işini bitirirken. “Herkes çeksin. Ben ittireceğim.”

Obanın beş genç üyesi güçlükle yürüyerek sarı ip boyunca yerlerini aldı. Artık koşmaya çalışmıyorlardı bile. Sadece yarışı bitirmek istiyorlardı.

Arlo, Yeşil Oba'nın yarışı bitirişini izledi. Birbirlerine sarılıp çember oluşturarak yarış şarkılarını son bir defa söyleyip çığlıklar ve alkışlar eşliğinde bitirdiler. *İkincilik için tezahürat yapıyorlar, diye düşündü. Sonuncu gelseler bile muhtemelen tezahürat yaparlardı.*

Birkaç dakika sonra, Mavi Oba nihayet bitiş çizgisini geçtiğinde sarılma veya beşlik çakma olmadı. Her biri kendi

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

yolundan, göz teması kurmadan yürüdü. Wu şapkasını almak için piste geri döndü.

Christian herkesin bitirme sürelerini bir panoya kaydetti. “Pekâlâ. Bazı obaların epey yol katetmesi gerekiyor. Alp Derbisi’ne sekiz hafta kaldı. Hazır olmak için bir plana ihtiyacınız var.”

Alp Derbisi bölgenin dört bir yanından gelen obaların yol bulmadan çam okumaya, kurtarmadan ip bağlamaya birçok izci becerisinde yarıştığı, her yıl düzenlenen kış etkinliğiydi. Obaların kızaklarını vahşi doğada çeşitli duraklara sürerek her birinde gereken görevleri tamamlamaları gerekiyordu.

Çam Dağı Oymağı geçen yıl kötü bir performans sergilemiş, hiçbir oba ilk beşe girememişti. Mavi Oba, yirmi oba içinde sonuncu olacakmış ama, “Wyoming’den bir oba nehre düştü ve iki izcide hipotermi olması onları epey yavaşlattı,” diye açıkladı Connor. “Ama sandığın kadar değil.”

Bir başka derbi rezaletinin önüne geçmek için Oymak çalışmalarına normalden birkaç hafta önce başlamıştı.

Christian obalara kızaklarını depoya koymalarını söyledi. Russell Stokes ceketinin fermuarını kapatırken kısık sesle Arlo’ya, “Obanız berbat,” dedi.

“Sensin berbat,” diye karşılık verdi Arlo, sesini alçaltmaya hiç de özen göstermeden. Neden böyle söylediğinden emin değildi. Hiç onun yapacağı bir şey değildi ama çok yorgundu ve Russell pisliğin tekiydi.

Christian arkasından yaklaştı. Aralarında geçen konuşmayı duymuştu.

“İzci Yemini, hemen şimdi. İkiniz de söyleyeceksiniz.”

Russell bu tatbikata aşinaydı. Yumruğunu kalbinin üzerine götürüp Yemin’i âdeta alfabedeki harfleri sıralar gibi okumaya

koyuldu. “...*OrmanruhlarıduybeniŞimdilzciYeminimiederken,*” diyerek bitirdi.

Christian Arlo’ya dönüp baktı – sıra ondaydı. Arlo bir süredir Yemin’i çalışıyorsa da sözcükleri hâlâ karıştırıyordu. “Sadık, cesur, kibar ve yeni...”

“Doğru,” diye düzeltti Christian.

Doğru. Yemin’deki bu sözcük çok tuhaftı. Bir insan sadık, cesur veya kibar olabilir ama nasıl doğru olabilirdi? Bir cevap doğru olabilir; yani yanlış değildir. Arlo aslında *dürüstlüğü* kasredip kafiyeli olsun diye kelimeyi *doğruya* çevirip çevirmediklerini merak etti.

Christian belki de Arlo’nun kafasının karıştığını fark ederek, “Doğru; yani bir okun yaydan fırlayıp dosdoğru ileri gidişi gibi,” diye açıkladı. “Aynı zamanda sözünün eri olmayı kastediyor.”

“Dürüst anlamı yok mu?”

“O da var tabii. Hepsinin karışımı gibi. Doğru olmanın yanlış bir yolu yok zaten.”

Christian başını sallayarak onay verdiğinde, Russell obasının yanma geri dönüp kızaklarını içeri taşımalarına yardım etti. Christian ise Arlo’yla kaldı. “Yemin’i ne kadar iyi biliyorsun?”

“Neredeyse hepsini ezberledim.” (Bu tam olarak doğru sayılmazdı.)

“Mesele ezberlemek değil. Bilmen gerekiyor. Gerçekten anlamaman gerekiyor. Bunun tek yolu da onu kendin yaşayıp öğrenmen.”

Arlo birden zihninde canlandığı iki kovayı hatırladı. Christian aslında ona Yemin’in *Biri Bana Anlattı* kovalarında değil, *Gördüm* kovalarında olması gerektiğini söylüyordu.

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

“Tamam. Teşekkürler.”

“Evet, Russell pisliğin teki ama daha iyi olmaya çalışıyor. Senin de çalışman gerekiyor.”

“Çalışacağım.”

Arlo dediğinde samimiydi.

Christian uzaklaşırken Mavi Oba da Oymak genelinde Mavi Bertha olarak bilinen hantal kızaklarının etrafında yavaşça toplandı.

Kimse Bertha'nın kaç yaşında olduğunu tam olarak bilmiyordu ama yıllar boyunca obadan obaya aktararak Çam Dağı Oymağı'nın bir parçası haline gelmişti. Çiviler, vidalar, balya teli ve yapışkan bantla bir arada duran kontrplak ve ahşap çitlerden yapılmıştı. Yer yer dökülmeye başlayan mavi boyanın altından önceki renkler görünüyordu. Yanlarındaki çizgileri de soyulmaya başlamıştı. Arlo bu çizgilerin aslında kâğıt banttandır ibaret olduğunu yeni fark etmişti.

“Bertha'yla asla kazanamayız,” diye yakındı Wu. “Çok büyük ve çok ağır.”

“Sağlam bir kızak,” dedi Connor.

Indra, Wu'yla aynı fikirdeydi. “Sağlam bir kızağa gerek yok ki... Hızlı olması gerekiyor. Kırmızı Kızak alüminyumdan yapılmış...”

“Yeşil kızak da ahşap,” diye karşı çıktı Connor. “Alp Derbisi'ndeki kızakların yüzde doksanı ahşap.”

“Evet ama Bertha'nın yarısı kadar ahşap kullanılmış,” dedi Wu. “Bertha neye benziyor biliyor musun? Normal bir kızak yapılmış sonra üzerine hiç durmadan ahşap eklenmiş gibi. Ayrıca sanki dünyanın en ağır ahşap malzemeleri kullanılmış. Sana demirağacından falan.”

JOHN AUGUST

Jonas, Connor'ın tarafındaydı. "Bu yüzden çok iyi. Yıkılmaz."

"Tanklar da yıkılmaz. Ama tutup da bir ormanın içine tank sokmazsın."

"Sorun kızak değil!" dedi Connor, neredeyse bağırarak.

"Sorun biziz. Pratik yapmalıyız. Yeşillerin kızağı bizimki kadar eski ama onların belli bir ritmi var. Senkronize bir şekilde ilerliyorlar."

"Mükemmel bir senkronizasyon sağlasak bile yine sonuncu oluruz," diye karşılık verdi Indra. "Çünkü bu korkunç kızağı sürüklemek zorundayız."

Julie de sonunda tartışmaya katıldı. "Belki kayak takımını cilalarsak..."

"Sadece kayaklar değil. Yeni bir kızak yapmamız gerekiyor," dedi Wu. Arlo, Wu'nun konuşurken her biriyle göz teması kurduğunu fark etti. "Bu bir yarış ve bir yarışta en hızlı aracın sizde olması gerekir. Ancak bu şekilde kazanabilirsiniz."

Connor başını sallayarak itiraz etti. "Sürat koşusu sadece on nuan değerinde. Duraklardaki görevlerin de değerleri eş..."

Indra araya girdi. "Ama geri dönerken takip ettiğin yola göre ekstra puan kazanıyorsun. Bertha yalnızca koşuda berbat değil. Her konuda berbat. Patikalarda sıkışıp kalıyoruz. Bu bize çok zaman kaybettiriyor. Ayrıca duraklara vardığımızda yorgun düşüyoruz çünkü onu çok uzun süredir çekmiş oluyoruz."

Hiçbir şey Connor'ı ikna edemeyecekti. "Sadece sekiz haftamız var. Becerilere odaklanmalıyız. Kızak hakkında tartışarak vakit kaybedemeyiz."

Arlo sessiz kaldı. Bir fikri olduğundan emin değildi.

"Ben oylama yapalım derim," dedi Wu. "Yeni bir kızak yapalım diyenler?"

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

Wu ve Indra ellerini kaldırdı. İkisi de Arlo'ya bakarak onlara katılması için kaş göz işareti yaptılar. Arlo tereddütte kaldı.

Neyse ki Connor araya girdi. “Ben obabaşayım. Benim kararım geçerli. Yeni bir kızak yapmıyoruz.”

Indra geri adım atmıyordu. “Ben de obabaşı yardımcısıyım. Obabaşı yardımcısı, tüm oba ekipmanının temin edilmesinden ve korunmasından sorumludur.”

“Kızak ekipman değil ki. Kızağın taşıdığı şeyler ekipman.”

“Bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Elkitabını kontrol etmeliyiz.”

Wu yeni bir taktik denedi. “Bence oylama yapıp yapmama konusunda oylama yapmalıyız. Oylama yapalım diyenler?”

“Çok saçma,” diye çıkıştı Connor. “Oylama yapıp yapmama konusunda oylama yapamazsın.”

“Ne yani, şimdi de kral mı oldun?” diye sordu Indra. “Artık hiçbir şey için oy kullanamıyor muyuz?”

“Geçen kampta akşam yemeğinde ne yiyeceğimiz konusunda oy vermiştik,” dedi Julie, yardım etmeye çalışarak. “Güveçten nefret etsem de güveç yedik.”

“Biliyoruz Julie!” diye öfkeyle patladı Indra. “Her seferinde bu konuyu açıyorsun.”

“Çünkü her seferinde nefret ediyorum.”

Connor bir adım geri attı. “Oylama yapmak mı istiyorsunuz? Peki. Oylama yapalım. “Yeni bir kızak yapalım diyenler, ellerini kaldırsın.”

Indra ve Wu'nun elleri havaya fırladı. Julie ve Jonas başlarını sallayarak hayır oyu kullandılar.

Tüm gözler Arlo'daydı. Etrafındaki bakışların ağırlığını üzerinde hissedebiliyordu. O ana dek kasıtlı olarak tartışmanın dışında kalmıştı; ne var ki şimdi son karar ona düşüyordu.

JOHN AUGUST

“Her iki seçenек de benim için uygun,” dedi sonunda.

“Oy vermek zorundasın,” dedi Indra. “Oy kullanmamak, hayır oyu vermekle aynı şey.”

Arlo derin bir nefes alıp yavaşça koyverdi. Elinin Indra ve Wu’nun yanında yükseldiğini hissetti. “Karşı çıkanlar?” diye sordu Connor. Julie ve Jonas ellerini kaldırdı. Connor da öyle. “Durum üçe üç. Yani oylama başarısız. Yeni bir kızak yapmıyoruz. Ayrıca bu konu hakkında bir daha tek bir söz bile işitmek istemiyorum, anlaşıldı mı?”

Wu ve Indra birbirlerine bir bakış attı, hayal kırıklığı içindelerdi ama pes ettiler.

Yirmi dakika sonra Arlo annesinin onu almasını beklerken, Wu ile Indra yanına yaklaştı. Üçlü yalnızdı.

“Cumartesi ne yapıyorsun?” diye sordu Wu.

“Bilmiyorum. Ödev?”

“Bize gel. Başka kimseye söyleme.”

“Neden?”

Indra ile Wu birbirlerine bakıp gülümsediler. “Yeni bir kızak yapacağız.”

—14—

BAY HENHAD

SADIK. BU, İZCİ YEMİNİ'NDEKİ İLK KELİMEYDİ: tanımdan ziyade örnekle anlaşılması daha kolay olan türden bir terim.

Köpekler sadıktır. Arlo, Japonya'da her öğleden sonra tren istasyonunda bekleyen köpekle ilgili okuduğu yazıyı hatırladı. Köpek yaz kış demeden, yağmur çamur dinlemeden, şehirde çalışan yaşlı sahibiyle evlerine geri yürümek için her zaman istasyonda hazır beklerdi. Sonra bir gün, yaşlı adam çalıştığı sırada öldü. Köpeği ise hayatının geri kalanı boyunca istasyona kadar yürüyüp sahibinin trenden inmesini bekledi. Köpek ancak son tren de kalktığında tek başına evine dönüyordu.

Arlo'nun babası da çocukluğundan beri Boston'da yaşamamasına rağmen Boston Red Sox takımının sadık taraftarıydı. Chicago'daki L treninde karşılaştıkları erkekler bazen babasının beyzbol şapkası hakkında kaba yorumlar yaparak takımının işe yaramaz ya da rezil olduğunu söylüyordu. Babası ona, "Kazanıp kazanmamaları önemli değil," demişti. "Bir takım tutmaya

başladın mı ona hep sadık kalırsın. Evlilik gibi – iyi günde, kötü günde, her güçlüğe katlanarak birisinin yanında olmaya benziyor.” Babası ne zaman çok önemli bir maç oynansa Arlo’dan şans getiren özel kırmızı renkli çoraplarını getirmesini isterdi. Bunlar çorap çekmecesinin en arkasında durup sezonun sonuna kadar hiç yıkanmazdı.

Sadakat, aynı zamanda Arlo’nun yeni bir kızak inşa etmek için olumlu oy vermesinin de sebebiydi.

Bu konuda güçlü bir görüşü yoktu. Kararı Connor’ın tek başına vermesi ona uyardı. Ne var ki Indra ve Wu en iyi arkadaşlarıydı ve onun oyuna güveniyorlardı – oylamanın sonucu önemli olmasa bile. Connor ve ikizlerin tarafını tutmak arkadaşlarına ihanet etmek olurdu.

Belki de sadakat dedikleri şey bu, diye içinden geçirdi Arlo. Aksini yapması daha kolayken, arkadaşlarının yanında olmak ve doğru olanı yapmak. O Japon köpeği ya da L treninde babası gibi, öyle olması gerektiği için küçük sıkıntılara katlanıyordu.

Sadakat, tanıkların önünde ettiğiniz bir yemin ya da avuç içlerinize tükürüp el sıkışmak gibi bir şey değildi. Bir sözleşmeye dayanmıyordu. Kendiliğinden olan bir şeydi. Sadakat, vermek zorunda olmadığınız bir sözdü.

Şimdi Wu’nun karlı verandasında kapı ziline uzanan Arlo, kendi sadakatini sorguluyordu.

Connor oylamaya izin vermiş, sonunda olumsuz karar verilmişti. Yine de Arlo burada, Indra ve Wu’yla gizlice yeni bir kızak inşa etmeye hazırlanıyordu. Arkadaşlarına sadık kalarak obaya ihanet ediyordu. Kendisini hain gibi hissediyordu. Ama bazen hainler gerçek kahramanlar sayılırdı çünkü herkes körü körüne emirleri dinlerken, onlar doğru olanı savunur...

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

“Arlo?” dedi Indra. Arlo hemen arkasında durduğunu görünce şaşırdı. Annesinin arabası sokakta boşta çalışıyordu. “Zili çalacak mısın, çalmayacak mısın?”

Arlo duraksadı. “Bilmiyorum.”

Indra onu geçip zili çalmak üzere uzandı. “Ben çok heyecanlıyım. Ne yaptığımızı görünce çıldıracaklar.”

Wu yeni kızağın her detayını planlamıştı.

“Bu raf su şişelerimizi taşıyacak.” Parmağıyla yemek masasına yayılmış dokuz çizimden birinin üzerinden geçti. “Şişeler renk kodlu. Bir grafik hazırladım ama gerekirse renkleri değiştirebiliriz. Hatırlaması kolay olur diye Wu’yla kafiyeli olarak turuncuyu alabileceğimi düşündüm.”

Arlo’ya su şişelerinin renk anahtarını verdikten sonra, kızağı profilden gösteren farklı bir şemayı eline aldı. “Sırada, aerodinamikler. Rüzgâr tüneli testi yapmaya vaktimiz olmayacağı için en basit damla şeklini temel aldım; yeterince iş görecektir. Öndeki bu küçük kayak manevra kabiliyeti için. Maksimum torka sahip dar bir dönüş yarıçapına ihtiyacımız var.”

“Tork nedir?” diye sordu Arlo.

“Tork iyidir,” diye yanıtladı Wu. “Torka ihtiyaç var. Kargo kısmına gelince, çıkarılabilir bölmeler yapabiliriz diye düşündüm. Örneğin, Kurtarma durağına vardığımızda yalnızca ilkyardım çantası olan bölmeyi çıkarıp göreve gidebiliriz.” Kızağın ön ucu boyunca devam eden bir şeride işaret etti. “Bunlar led aydınlatmalar. Hava karardığında far gibi çalışacaklar.”

Arlo etkilenmiş vaziyette başını salladı.

Indra çizimi daha yakından inceledi. “Kızağı neden yapacağız?”

“Şimdi, biraz araştırma yaptım. Yüksek mukavemet ve hafifliği bir araya getirebilmek için titanyum kasa üzerine karbon fiber kullanmamız gerekiyor.”

“Onları nereden bulacağız?”

Wu bu soruya hazırlıksız yakalanmıştı. Tasarım aşamasına kendisini öyle kaptırmıştı ki henüz yapım aşamasını düşünmeye fırsat bulamamıştı. “Muhtemelen internetten sipariş verebiliriz. Ya da Denver’den alabiliriz. Ailelerimizden biri bizi titanyum ve karbon fiber satan bir mağazaya götürebilir. Belki de farklı dükkânlarda satılıyorlardır, bilmiyorum. Ama bir yerlerde satıldığından eminim.”

“Denver altı saatlik mesafede,” dedi Indra. “Gidiş dönüş on iki saat.” Wu dudaklarını ısırarak başını salladı. “Kızağı bugün inşa etmemiz gerek. Saat beşe kadar. Annem beni o saatte alacak.”

“Benimki de,” dedi Arlo.

Wu, bir şekilde çözümü onlarda bulacağını umarak çizimlerine baktı. Çizimleri yeniden masaya yerleştirdi, sonra yapboz parçaları gibi hepsini yeniden düzenledi. Sonunda şöyle dedi: “Belki tasarımı elimizdeki malzemelere göre ayarlayabiliriz.”

“Neler var?” diye sordu Arlo.

“Garaja bakalım.”

Wu’ların garajı, tezgâhın yanındaki küçük bir alanı saymazsak zeminden kırıslara kadar kutular, bisikletler, bebek mobilyaları, iki motorlu kızak, üç çim biçme makinesi, bir kano ve hasarlı manken yığınıyla doluydu. “Şu mankenleri bir Noel’de Üç Bilge Adam olarak kullandık,” dedi. “Ama geyiğin teki ellerini yedi.”

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

Indra burada idareyi eline aldı. “Herkes bir bölümü alsın. Burada kullanabileceğimiz bir şeyler olmalı.”

Arlo, garaj kapısına en yakın alanı seçti. Yığınlardan biri aniden çökerse güvenli bir yere en hızlı buradan kaçabileceğini hesaplamıştı.

Ne aradığından tam olarak emin değildi, bu yüzden öncelikle kızak yapımıyla hiç ilgisi olmayan malzemeleri elemeye karar verdi. Bulduğu astronomi dergisi yığınlarını, minyatür bir langırt makinesini, birkaç bowling topunu ve ayağındaki yırtıktan dolgusu düşen dev bir oyuncak ayıyı çabucak bir kenara ayırdı. Bir kutuda, dans ediyormuş gibi poz vermiş, doldurulmuş bir kokarca buldu. Arlo, Wade dayısının işi olup olmadığını merak etti ama altında imzası yoktu.

Kırık bir masanın üzerinden atlayıp geçti ama sonra dönüp bir bakış attı. Kalan üç bacağı kalın, kare ahşap direklerdi. Hangi işlevi yerine getireceklerinden emin olmasa da bunları kızığın bir parçası olarak hayal edebiliyordu. Parmaklarıyla cıvatarlarını dikkatlice sökerek bacakları masadan ayırdı.

Bir kızın sesi, “Öyle yapınca hoşlarına gitmiyor,” dedi.

Arlo dönüp baktığında Merilee Myers’ın araba yolunda durduğunu gördü. Elinde tuttuğu flütle Arlo’nun az önce parçalara ayırdığı masayı işaret ediyordu. “Masanın bacaklarını almak, bir insana amputasyon yapmakla aynı şey.”

“Zaten bir bacağı eksikti,” diye karşılık verdi Arlo.

“Üç bacaklı bir köpeğimiz vardı ve halinden gayet memnundu. Diğer bacaklarını da kesmeye kalkışmadık. Bu çok anlamsız olurdu.”

Arlo, sınıfta Merilee’yle neden nadiren konuştuğunu hatırladı.

“Sokağın hemen karşısında oturuyorum,” diyerek sarı bir evi işaret etti. “Televizyonumuz yok. Ailem böyle şeylere inanmıyor. Ama kukla tiyatromuz var. Her yaz bir oyun oynuyoruz. Bazen müzikal oluyor.”

“Komşuları davet ediyor musunuz?”

“Hayır. Özel bir gösteri bu.” Bakışlarını Arlo’dan ayırarak geride duran Indra ve Wu’yu incelemeye koyuldu. “Ne yapıyorsunuz?”

“İzciler için yeni bir kızak inşa ediyoruz.” Bunu der demez pişman oldu. Ya gidip Connor’a, Julie’ye ya da Jonas’a söylerse?

Merilee’nin gözleri kısıldı. “Yardım edebilir miyim?”

Arlo duraksadı, hayır demek için bir sebep bulmaya çalışıyordu. Sonra aniden gelen bir ilhamla, “Tüm işi kendimiz yapmak zorundayız,” dedi. Arlo bunun bir kural olup olmadığından emin değildi ama mantıklı gelmişti. Merilee başını salladı.

“Flüt çalabilir miyim?”

Arlo tüm hayır cevaplarını tüketmişti. “Çalabilirsin herhalde...”

Uzun saçlarını omuzlarının arkasına atan Merilee, flütün ağızlığını dudağıyla çenesinin arasındaki kıvrıma yerleştirdi. Gözlerini kapattı. Sonra çalmaya başladı. Arlo’nun daha önce hiç duymadığı ya da en azından hatırlamadığı neşeli bir parça çalıyordu. Klasik müzik parçaları ona hep benzer gelirdi. Gelgelelim Merilee belli ki çok iyi çalıyordu. Bir orkestrada çaldığını hayal edebiliyordu.

O sırada Wu ve Indra merakla yanlarına geldi. Üçü omuz omuza durup Merilee’nin araba yolunda flüt çalmasını izlediler. Parmakları gümüş tuşlara basıp duruyordu. Nefesi soğuk havada buharlaşıyordu. Son bir vibrato ile parça sonlandı.

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

Üç çocuk müzisyeni kibarca alkışladı. Merilee dizlerini hafifçe kırarak selam verdi.

“Bu parça Mozart’a ait. Kimse nereye gömüldüğünü bilmiyor ama muhtemelen hâlâ gömüldüğü yerdedir.”

Müzik olmayınca etraf çok sessizdi. Arlo konuşması gerektiğini hissetti ama ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

“Kızığınızı inşa etmeye devam edebilirsiniz,” dedi Merilee. “Ben size ilham vermek için çalacağım. Bu da kurallara aykırı olamaz, değil mi?”

Ardından ilki kadar tatlı, yeni bir melodi çalmaya başladı. Arlo, Wu ve Indra birbirlerine bakış atıp işlerinin başına döndüler.

Wu arka duvara yaslı bir çift kayak buldu. Bunlar yirmi senelik olmalarına rağmen iyi durumdaydı. Wu, babasının onların yokluğunu fark etmeyeceğinden emindi.

Indra eski bir rattan koltuğu sürükledi. Bambudan ya da başka bir tür ahşaptan yapılan bu koltuk, minderli dev bir çanağı andırıyordu. Kumaşı yırtık ve lekeliydi. “Tabanını kullanabileceğimizi düşündüm,” diye açıkladı Indra. Nitekim koltuğun iskeleti, özellikle ters çevrildiğinde ideal görünüyordu: hafif, sağlam ve mükemmel genişlikte. “İpler bağlayıp teçhizatı taşıyacak bir çanta takabiliriz.”

Arlo’nun masa bacakları, Wu’nun kayaklarına takmak için mükemmel boyuttaydı. Bunlar kızığın zeminini oluşturabilirdi. Indra’nın koltuğu da üstlerine oturabilirdi.

Parçaları bulmuşlardı. Geriye kalan tek şey onları monte edip bir kızığa dönüştürmekti.

Çekiçler ve tornavidalarla, kayakların bantlarını parçalayıp çıkardılar. Masa bacaklarını kayaklara tutturmak için ne

kullanmaları gerektiği konusunda, elik cıvatalar ile bir rafta buldukları yapıştırıcı arasında tereddütte kaldılar. Sonunda ikisini de kullanmaya karar verdiler.

Yapıştırıcı işin kolay kısmıydı. Tüpü sıktıklarında içinden dış macunu gibi kalın, fiyonk şeklinde bir yapıştırıcı çıktı.

Cıvatalar ise daha zorluydu. Matkap ucu, elik ve fiberglastan yapılma kayakları delerken sağır edici bir ses çıkarıyor ve kıvılcımlar saçıyordu. O kadar gürültülüydü ki Merilee'nin flütünün sesini bile boğdu. Sonunda, her iki kayağın da altında iki küçük delik açmayı başardılar.

Kullanmayı planladıkları ağır cıvatalar çok büyüktü, bu nedenle daha küçük ahşap vidaları kullanmaya karar verdiler. Epey bir müddet uğraştıktan sonra artık bilekleri ağrıyordu ancak bu işi de başarmışlardı.

Koltuğun tabanını kızığa bağlamak için eski bir oyuncak inşaat setinin parçalarını kullandılar. Bu kritik bir bağlantı noktası olduğundan, mümkün olduğunca çok sayıda çivi kullandılar.

Arlo ekile parmağına iki kez vurdu. On altı çivinin hepsi akıldığında bağlantı noktaları sağlam görünüyordu.

Indra iplerin nasıl bağlanacağı konusunda kendinden çok emindi; bu yüzden kasanın etrafına kenevirden yapılma saçaklı ipi geçirip düğümlerken Arlo ve Wu onu izledi. Son düğümü de attıktan sonra hepsi bir adım geri çekilip eserlerini hayranlıkla izledi.

Kızak şaşırtıcı derecede güzel olmuştu. Mavi Bertha'nın hantal cüssesine göre bu kızak şık ve kıvrımlı duruyordu. Merilee bile etkilenmişti. Flütün ağızlığını çıkarıp içindeki tükürük damlalarını kızığın üstüne yağdırdı. "Seni vaftiz ediyorum Düğünieğı."

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

“Adı Dügünçiçeği falan değil,” dedi Wu.

“Kesinlikle hayır,” diye katıldı Indra ve Arlo.

Geriye kalan tek şey kızağı karda test etmektir. Onu hep birlikte sokağa taşıdılar –kaldırması çok kolay olmuştu!– ve doğru yöne çevirdiler. Arlo ve Wu çekme halatlarındaki yerlerini alırken, Indra kızağın sırt kısmına tutundu.

Merilee bir araba yarışında bayrak tutar gibi şapkasını havaya kaldırdı. “Üç! İki! Bir! Başla!”

Şapka yere indiğinde koşmaya başladılar. Arlo arkasında kayakların karı yarıp geçtiğini duyabiliyordu ama kızağın ağırlığını neredeyse hiç hissetmiyordu. Obanın yarısıyla bile eskisine göre iki kat daha hızlılardı. Posta kutularının yanından hızla geçerek düz bir çizgide yarıştılar.

Caddenin sonuna ulaştıklarında Arlo ile Wu durdu. Kızak ikisinin arasından geçip hafifçe öne doğru kaymaya devam etti, sonra kolaylıkla durdu.

Yanakları al al olmuş ve nefes nefese kalmış olan üç çocuk sevinç içinde çığlık attılar. Wu coşkuyla büyük bir kar yığınının ortasına atladı. Indra’nın gözleri parlıyordu. “Connor haklı olduğumuzu kabul etmek zorunda kalacak.”

Connor omuzlarını silkti. “Hızlı olmasının tek sebebi içinin boş olması.”

Eserlerini göstermek için obanın kalan üyelerini çağırmışlardı. Caddenin biraz aşağısında yaşayan Julie ve Jonas çabucak geldi. Connor’ın gelmesi ise neredeyse bir saat sürdü. Güneş gökyüzünde iyice alçalmıştı. Rüzgâr şiddetleniyor, sıcaklık düşüyordu. Merilee bile evine dönmüştü.

“Tüm teçhizatı ilave ettikten sonra Bertha’dan daha hızlı olmayacak. Ve bu ipler,” –Connor Indra’nın yaptığı ağı eline aldı– “ağırlığı taşımayacak. İpler mi yoksa tahtalar mı önce kırılacak bilmiyorum.”

Wu’nun, kulaklarından beyaz kıllar fışkıran, iri yapılı büyükbabası, araba yolunun kenarında durmuş tartışmalarını dinliyordu. İngilizce bilmiyordu ama konuşmanın özünü anlamışa benziyordu. Elindeki gevrek cevizli kurabiye paketinden atıştırıyordu. Sakalında kırıntılar kalmıştı.

“Neden bu kadar negatifsin?” diye sordu Indra. “Oba liderinin ilham vermesi gerekir.”

“Oba liderinin karar vermesi gerekir. Ben de öyle yapıyorum. Bertha’yla devam etmeyi planladığımız oylamaya sadık kalma kararı veriyorum.”

“Ama Bertha berbat bir kızak,” dedi Wu.

“Bertha güvenilir! Dağ yolunda parçalanmayacak. Taşımamız gereken elli kiloluk ekipmanımız var ve sizin bu küçük bambu kızığınız o kadarını kaldıramaz.”

Wu’nun büyükbabası kurabiyeleri bitirince boş paketi Arlo’ya uzattı. Sonra kızığın içine oturdu. Yük halatları gerilse de yerli yerinde kaldı. Yaşlı adamı kolaylıkla taşıyordu. Yaşlı adam Çince bir şey söyledi. “Onu çekmemizi istiyor,” diye tercüme etti Wu.

Herkes Connor’a baktı. Liderleri iç çekerek pes etti. “Öyle olsun. Göreceksiniz.”

Oba üyeleri her zamanki yerlerini aldı; yani dört erkek iplere asıldı, kızlar da arkada kaldı. Wu’nun büyükbabası elini sallayıp muhtemelen, “Gidelim!” anlamına gelen Çince bir kelime söyledi.

Erkekler çekmeye başladı. Kızlar da itiyordu. Kızak sarsıldı, sonra biraz sağa kaydı. Yine de çok geçmeden düz bir çizgide

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

ilerlemeye başladılar. Bir sonraki posta kutusuna ulaşmadan Arlo, Connor'ın haklı olduğunu anladı: Kızak onlara hızlı gelmişti çünkü içi boştu. Bu sefer, arkasında Wu'nun büyükbabasının ağırlığını hissedebiliyordu. Onu çekmek büyük zahmet gerektiriyordu.

Ama Bertha'yı çekmek kadar zor değildi; her bir adım için mücadele vermesine gerek yoktu. Bir an, tasmaını çekiştiren bir köpek olduğunu hayal etti. Harcaması gereken efor ne daha fazlası ne de daha azıydı. Bunu bütün gün yapabiliirdi.

Wu'ya baktı, sonra Connor ve Jonas'a döndü. Herhangi bir planlama yapmamış olmalarına rağmen dördü de mükemmel bir senkronizasyonla ilerliyordu: sol ayak, sağ ayak, sol ayak, sağ ayak. Kızakta oturan Wu'nun büyükbabası ise ritme uyarak alkış tutmaya başlamıştı. “*Yi! Er! San! Si!*” kelimelerini tekrar ediyordu.

Wu aynı ritimde bir tezahürat tutturmaya başladı: “Ben bilmem, bana söylendi!”

Arlo önce dinledi, obanın geri kalanı Wu'nun söylediklerini tekrar etti: “Ben bilmem, bana söylendi!”

“Buz gibidir dağ gölleri.”

“Buz gibidir dağ gölleri!” Bu esnada Wu'nun büyükbabası da Çince sayıları sıralamaya devam ediyordu: “*Yi! Er! San! Si!*”

Wu ritmi biraz daha hızlandırdı. “Düşersen ıslanırsın!”

Bu sefer Arlo da katıldı. “Düşersen ıslanırsın!”

“Hi-po-ter-mi-ye girersin.”

“Hi-po-ter-mi-ye girersin.”

Connor bağırdı: “Daha yüksek!” Oba'nın geri kalanı da bağırdı: “Bir! İki!” Hızı artırdılar. “Daha yüksek!” Arlo da katıldı: “Üç! Dört!” Bütün Oba hep bir ağızdan bağırdı: “Bir, iki, üç, dört. Bir, iki... üç, dört!”

Caddenin sonuna yaklaşıyorlardı. “Daire çizip dönmeyi deneyelim!” diye bağırdı Connor. “Çekiciler, hızınızı yarıya düşürün. İtçiler, ağırlığı sol tarafta tutun.” Çok geçmeden kızak dönmeye başladı.

Tam bir yarım daire çizmişlerdi ki Arlo ile Wu yola saplanıp kaldılar. Bellerine kadar kara batmışlardı.

“Sorun değil,” dedi Connor. “Yeterli alan yoktu.”

Arlo ve Wu kardan çıktı. Kızlar kızıağı sabit tutarken, dört erkek hep birlikte kızıağın önünü çekti. Wu’nun büyükbabası ise yerinde kaldı. Ne de olsa o an yük görevi görmekteydi.

Kızıağı Wu’nun evine geri çektiklerinde, Arlo pek nefes nefese kalmış sayılmazdı.

Indra ve Julie, Wu’nun büyükbabasının kızaktan kalkmasına yardım ettiler. Yaşlı adam yüzünde memnuniyet ifadesiyle kızıağı iki kere hafifçe vurup Çince bir şeyler mırıldandı. Başını salladıktan sonra yavaşça eve geri döndü.

“*Hen hao* ne anlama geliyor?” diye sordu Arlo.

“Çok iyi demek,” diye yanıtladı Wu.

Mavi Oba’nın altı üyesi kızıağın etrafında toplandı; hiçbiri birkaç dakika önce yaptıkları tartışmayı dile getirmek istemiyordu. Aralarındaki gerginlik dile getirilmese de çözülmemişti. Arlo, Indra ve Connor’ın her an birbirlerine bağırabileceğini hissediyordu.

Dolayısıyla bir kez daha kime sadık kalacağına karar vermek zorunda kalacaktı.

Önce Connor konuştu. “Bu kızıağın adını Bay Henhao koyalım derim ben. Anlamını da kimseye söylemeyelim.” Arlo etrafına bakıp herkesin tepkisini inceleyince heyecanlı gülümsemeler görmek içini rahatlatmıştı. “Herkes aynı fikirde mi?”

Herkesin eli havadaydı.

—15—

KAR VE BUZ

KIŞLARI ÇAM DAĞI'NDA NEREDEYSE HER GECE KAR YAĞARDI. Kar genellikle yalnızca birkaç santim kalınlığına erişiyordu ama bazen de Arlo'nun botlarının üstünü kapatacak kadar yağıyordu.

Jaycee sabahları okula gitmeden önce arabanın üstünde biriken karı kazımak zorunda kaldığı için söylenip duruyordu ama Arlo bundan keyif alıyordu. Bazen mermere şekil veren bir heykeltıraş ya da fosilleşmiş bir *Steysiniks vagonus*'u ortaya çıkarmak için kumtaşını dikkatlice fırçalayan bir paleontolog olduğunu hayal ediyordu.

En sevdiği kısım ise buz çözücülerin sonunda ön camdaki buzu eritmeye başladığı andı. Kazıma aletinin plastik bıçağı, hâlâ donuk olan kısımlara ulaşip bunları cam gibi parçalara ayırırdı. Arktik Okyanusu'nda diğer deniz taşıtlarının geçebilmesi için buzları kıran özel gemilerin videolarını izlemişti. Arlo kendisini işte o gemiler kadar güçlü hissediyordu.

Bazen Jaycee arabayı çalıştırmasına izin veriyordu. Bu onun göreviydi –ne de olsa neredeyse araba kullanacak yaşa gelmişti– ama her sabah anneleri kahvaltıdan sonra hazırlanmak için üst kata çıkarken, Arlo sessizce ablasından izin alıyordu. Jaycee'nin anahtarları verip vermeyeceğini asla kestiremiyordu. Belli bir çizgisi yoktu, sağı solu belli olmuyordu. Cevabı hayır ise bunu başını hafifçe sallayarak belirtiyordu. Arlo bunu inadına mı, sorumluluk gereği mi, yoksa yakalanma korkusundan mı yaptığını bilmiyordu. Onu reddetmediğinde ise abla şefkatiyle değil, bir çeşit aldırmazlık edasıyla omuz silkerek anahtarları uzatıyordu.

Bu da omuz silktiği günlerden biriydi. Arlo anahtarları kap-
tı gibi kapıya doğru koştu.

Arabanın içi ıdıklı ve sessizdi, ön camdaki karların arasından ıdık süzölüyordu. Arlo nefesini görebiliyordu. Soğuktan ötürü, anahtarın kontağına girmesiyle çıkan gıcirtıdan plastik koltukların buruşmasına kadar bütün sesler daha yüksek çıkıyordu. Kendisini, uzayda yürüyen bir astronot gibi hissetti.

Debriyayı yere kadar bastırıp anahtarı çevirdi. Motor güm-
bürdeyip inledi, güçlükle çalışıyordu. Yüksek sesle, “Bir, iki, üç, dört,” diye saydı. Derken araba sarsıntıyla canlandı. Arlo rahat bir nefes koyverdi, sonra ısıtıcıdaki tüm düğmeleri en üst seviyeye kadar döndürdü.

Anneleri uzun paltosunun altından uzanan garson üniformasıyla dışarı çıktığında araba, üzerindeki kar birikintisinden arınmış ve sııcacık hale gelmişti. “Teşekkür ederim, çocuklar,” dedi anneleri, hep birlikte arabaya binerlerken – Jaycee neredeyse hiçbir şey yapmamış olsa da.

Jaycee'yi Wirt Caddesi'nin köşesinde bıraktılar; burada dört lise üniformalı çocuk Havlick okul otobüsünü bekliyordu.

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

Okullarının baş harfleri yazılı ceketlerini giymiş oğlanlar, soğuktan omuzlarını kasarak bekliyor, kar yığınlarına tekme atıyorlardı. Arlo kızlardan birinin sigara içtiğinden emindi. Onlara yaklaşıırken sırtını döndü ama Arlo aynadan baktığında kızın dudağına bir sigara götürdüğünü görebildi.

“Evet, ben de gördüm,” dedi annesi dikiz aynasından bakarken. “Sigara içmemen gerektiğini biliyorsun, değil mi?” Arlo başını salladı. “Peki sebebini de biliyor musun?”

“Sağlığa zararlı ve yasadışı olduğu için mi?” Kızın arkalarında gitgide gözden kayboluşunu izledi.

“Yasadışı olduğundan emin değilim. Belki de öyledir. Mağazadaki uyarılar reşit olmayanlara sigara satmanın ‘kanunsuz’ olduğunu söylüyor. Bu tabirin hep garip olduğunu düşünmüşümdür. Neden ‘kanunsuz’? Bu kelimeyi başka hiçbir yerde kullanmıyoruz.”

“Belki ailesine söyleyebiliriz. Eminim Jaycee adını biliyordur.”

“Ailesinin nasıl insanlar olduğunu bilmiyoruz. Belki zaten biliyorlardır.”

“O zaman kötü ebeveynler demektir, değil mi?”

Annesi başını eğerek yüzünü hafifçe buruşturdu. “Belki de ellerinden gelenin en iyisini yapıyorlardır. Ebeveyn olmak kolay değil. İzciler için olduğu gibi ebeveynler için bir elkulavuzu yok.”

“Elkitabı.” Annesini düzeltir düzeltmez yaptığına pişman oldu. “Affedersin anne.”

Annesi ise onu çoktan affetmişti. “Nasıl gidiyor bu arada? Başka bir kızak felaketi yaşadınız mı?” Arlo gülümsedi, annesinin olayı bu şekilde tarif etmesine şaşırmıştı. Ona Bay Henhao’yla yaptıkları son test sürüşünden bahsetti; bu sefer Wu’nun büyükbabası yerine gerçek ekipmanlarını yüklemişlerdi. “En

ağır şeyin sularımız olduğunu anladık. Bu yüzden de kızıağın en tepesinde ağırlık olmaması için suları en alta koymaya karar verdik. Ayrıca ateş varilini yerleştirmek biraz zor oldu, o yüzden de...”

Annesi elini Arlo’nun göğsüne bastırdı. “Bekle.”

Ayağı frendeydi ama araba hâlâ hareket ediyordu. Kayıyordu. Dönüyordu. Arlo, tekerleklerin karları ezerken çıkardığı çatırtı sesini duyuyordu. Nefes almayı bıraktığında zaman yavaşladı sanki; şimdi sadece arabanın kaputunun yolun kenarına doğru gidişini izliyordu.

Annesi direksiyonu dikkatli bir şekilde çevirdi. Daha önce duyduğu bir şeyi hatırladı, *Direksiyonu arabanın kaydığı yöne doğru çevir.* Annesi de bunu yapıyordu. Yine de kaymaya devam ettiler. Ayağını hafifçe frene dokundurdu. Hâlâ kayıyorlardı. Her saniye, her nabızda, Arlo’nun tarafındaki dik bayıra daha da yaklaşıyorlardı...

Yolu göremedi. Yalnızca ağaçları ve gökyüzünü görebiliyordu. “Anne!” Kolçaklara sımsıkı tutundu.

“Sıkı tutun!” Annesi direksiyonu çevirirken frene basmaya devam etti. Yokuşa doğru, dümdüz ilerliyorlardı. Arlo gözlerini sıkıca kapattı. Etraf sessizdi.

Derken bir gürültü koptu.

Araba kar ve metalin ezilme sesiyle birlikte aşağıya düştü. Arlo tekerleklerin gerildiğini duyuyordu. Arabanın altında bir şey çatırdadı. Hâlâ hareket halindeydiler ama farklı bir yöne doğru gidiyorlardı. Arlo tüm ağırlığıyla kapıya yaslanmıştı. Yanağı soğuk cama yapışmıştı.

“Arlo!”

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

Gözlerini açtığı anda annesinin tepesinde olduğunu gördü. Hâlâ koltuğundaydı, emniyet kemeri onu tutuyordu.

Araba, dengede duran bir domino taşı gibi yolcu kapısının üzerine devrilmişti. Arlo en dipteydi. Annesi en tepeden bağıyordu: “Arlo?!”

“Ben iyiyim.” Bu cümle içgüdüsel olarak ağzından çıkmıştı ama iyi olduğundan da emin gibiydi. Ayaklarını ve ellerini görebiliyordu. Yaralanmamıştı. Kanayan bir yeri yoktu. Araba bile sağlam görünüyordu, camlar kırılmamıştı, kar darbeyi yumuşatmıştı. Sadece arabanın yana yatmış vaziyette durması tuhaftı; arabalar genelde düz dururdu. *Uzaydayız sanki*, diye düşündü Arlo, o sabah arabaya ilk bindiğinde nasıl hissettiğini hatırladı bir an. Kar yine tüm pencereleri kaplamıştı.

“Başını çarpmadın değil mi? Kesik veya kırık var mı?”

“İyiyim sanırım.” Elinden geldikince etrafına baktı ve ancak o zaman durumun farkına vardı: Arabadan nasıl çıkacaklardı? Onun tarafındaki kapı yerdeydi ve sürücü koltuğu ise tam tepedeydi.

Annesi camını açtı. Dışarıya bakmak için kafasını çıkarmaya çalıştı ama bu açıyla imkânsızdı.

“Korna çalsana,” diye önerdi Arlo.

“Bu yoldan pek insan geçmiyor. Kendi başımıza çıkmamız gerekecek sanırım.”

“Bir kere denesen... Lütfen?”

Annesi zorla gülümsedi. Arlo ağlamak üzere olduğunu fark etti ama kendisini durdurdu. “Tamam. Deneyelim.” Eliyle kornaya bastı. Korna sesi kaputun etrafındaki kar yığınının içinde boğuldu; yine de Arlo birilerinin duyacağından emindi.

“Üst üste üç kere çal, aralarında biraz bekle. Evrensel imdat çağrısı.” Elkitabı'nda sinyalleşme hakkında okuduğu

sayfalarındaki resimleri hatırladı. Üç ışık, üç ısıklık; herhangi bir şeyi üç kere yaptığınızda yardım çağrısı olurdu. Annesi talimatları uygulayarak üç kere korna çaldı. Arlo, seslerin vadi boyunca dolaşp şerif istasyonuna gittiğini hayal etti. Annesi aynı işlemi tekrarladı.

Derken araba tekrar hareket etmeye, dağın yamacından aşağı kaymaya başladı. Arlo çığlık attı. Yalnızca birkaç santim kaymışlardı ama yine de korkutucuydu.

Yardım gelmesini bekleyemezlerdi. “Tırmanabilir misin?” diye sordu annesi. Arlo başını evet anlamında salladı. “Tamam, önce sen.” Soruyu beklemeden ekledi: “Önce ben kemerimi çıkarırsam senin üstüne düşerim. O yüzden önce senin gitmen gerekiyor. Yapabilirsin. Sana yardım edebilirim.”

Sadık, cesur, kibar ve doğru... Arlo zihninde yemini duydu. Cesur olması gerekiyordu.

Uzanıp emniyet kemerinin düğmesini buldu. Bu açıdan basmak zordu ama her iki başparmağını da kullanınca başardı. Kemer olağan bir şekilde çalışarak açıldı. Serbest kalmıştı.

Yerinde dönüp tırmanabilmek için bir yol aradı. “Camın üstünde durma,” dedi annesi. “Çerçeveye bas.” Bunu yapmak gayet kolaydı. En zoru ise basacağı ilk yeri bulmaktı. “Koltuğun bağlantı noktasını görüyor musun?” Çelik bir sürgüye işaret ediyordu. “Belki onu kullanabilirsin. Vites koluna da tutunabilirsin.”

Arlo ağırlığını dikkatli bir şekilde kapıya verdi; herhangi bir hareketiyle arabanın yine kaymasına sebep olmaktan korkuyordu.

“İyi gidiyorsun,” dedi annesi. “Şimdi bana doğru tırmanıp üstümden geçeceksin.”

Aşağıya doğru uzanıp Arlo’nun pantolon kemerindeki bir halkadan tutarak kalkmasına yardım etti. Arlo direksiyona tu-

tundu. Tutunmasıyla da direksiyon döndü. Bir gıcırta duyuldu – arabanın tekerlekleri dönüyordu. “Boş ver onu. Sen devam et.” Bir ayağını orta konsola atıp cama tutundu. Tırmanırken annesinin kalçalarından onu desteklediğini hissetti.

Nihayet kafası pencerenin dışındaydı. Yuvasından dışarı bakan bir çayırköpeği gibi etrafa baktı.

Yoldan o kadar uzakta değillerdi – bir metreden fazla mesafe yoktu. Arlo, arabanın yoldan çıktığı yeri gördü.

“Dışarı çıkabilecek misin?”

“Sanırım çıkabilirim.” Sağ ayağını direksiyona dayayıp camdan dışarı tırmanmaya başladı. Önce sol dizini çerçeveye koydu. Sürücü tarafındaki kapının dışında kar yoktu, bu yüzden çıkınca hareket etmesi kolaydı. Metal parçalar yer yer gıcırıyordu. Arlo arabaya zarar vereceğinden korktu.

Annesi onu bu açıdan göremiyordu. “İyi misin?”

“İyiyim. Atlayacağım.”

“Güvenli mi?”

Arlo kendinden emin görünmek istedi. “Kolay olacak.” Hiç de kolay değildi. Kendisini zihnen hazırlayamadan, hızlıca üçe kadar sayıp yola doğru atladı.

Ancak başarısız oldu.

Yüzükoyun vaziyette yarım metre derinliğindeki kara battı. Burun delikleri karla doldu, kirpiklerinde de biraz kaldı. Ensesine yapışan karların eridiğini hissediyordu.

Bütün bunların dışında iyiydi. Ve çok yaklaşımişti. Yola ulaşana dek ileriye doğru sürünerek gitti. Ezilmiş karların üstünde durup üstünü başını silkeledi. Yüzü kıpkırmızıydı. Kalbi küt küt atıyordu.

“Arlo?!” Annesinin sesi çok uzaktan geliyor gibiydi.

“Ben iyiyim! Şimdi sen de tırmanabilirsin!” Bulunduğu noktadan arabayı görmesi zordu. Yoldan geçen birilerinin onları görmesi imkânsızdı. Bahar gelip de karlar eriyene kadar kimse onları fark etmezdi.

“Tamam! Geliyorum.”

Arlo’nun elinden gelen tek şey beklemektir. Arabadan çeşitli sesler geliyordu, annesinin emniyet kemerini çıkarıp yerini değiştirdiğini tahmin etti. Sonra sırt çantasının pencereden fırlayıp arabanın kapısına düştüğünü gördü. Annesi de hemen ardından çıktı. Onu gördüğüne daha önce hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

“Çantayı al.” Annesi çantayı atıp tırmanmaya devam ederek kapının üzerine oturdu. Duraksayıp nefesini tuttu. Sanki bir yüzme havuzunun kenarında oturuyormuş gibi bacakları hâlâ arabanın içine sarkıyordu.

“Anne?” Annesi dönüp baktı. “Ne oldu?”

Annesi omuzlarını silkti. “Yollar bazen çok kaygan oluyor. Bu lastikler de harika değil. Açıkçası araba da çok iyi bir araba değil. Bu kadar dayanmasına şaşırdım.”

“Tamir edebilir miyiz?”

“Bilmiyorum. Masrafını karşılayabilir miyiz bilmiyorum. Ama bir yolunu bulacağız.”

“Önemli olan bize bir şey olmadı,” dedi Arlo.

“Aynen öyle.” Sonra birden gözleri kısıldı. Aklına bir fikir gelmişti – parkasını kurcalayıp telefonunu buldu. “Yakala.” Telefonu Arlo’ya attı. Arlo telefonu yakalayıp göğsüne bastırdı.

“Kimi aramamı istiyorsun?”

“Kimseyi. Fotoğrafımı çek.”

“Neden?”

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

“Çünkü bunu hatırlamak isteyeceğiz,” dedi annesi. “Hem fotoğraf olmadan bize kim inanacak?”

Arlo eldivenlerini çıkardı. Telefonun kilidini kaydırıp kamerayı açtı. Kadrayı ayarlayıp annesinin saçlarını düzeltmesini bekledi. “Tamam, hazırım.” Yüzüne geniş bir tebessüm yerleştirip Arlo’ya baktı.

Arlo fotoğrafı çekti.

Annesi haklıydı. Fotoğraf o anı ve sonrasında olanı hatırlamasına yardımcı olacaktı.

—16—

YOL

ARLO'NUN ANNESİ TELEFON GÖRÜŞMESİNİ BİTİRİYORDU. “Aynen öyle. Wirt Caddesi ile ana caddenin aşağı yukarı tam ortasındayız. Tamam. Mitch, çok teşekkür ederim.” Telefonu kapattı. “Çekici kamyon yarım saat, belki kırk beş dakika içinde burada olacak.”

Arlo arabanın kenarından aşağıya doğru baktı. Çöpe atılan bir oyuncak gibi görünüyordu. “Buradan nasıl çıkaracaklar acaba?”

“Bilmiyorum. Ama bir yolunu bulurlar. Burada arabalar hep yoldan çıkıyor.” Saatine baktı. “Sence okula buradan yürüyebilir misin? Sadece bir buçuk kilometre kadar yol var. Buradan dümdüz gidip ana caddeden sola döneceksin. Yolu biliyorsun.”

Arlo başını salladı. Yolu biliyordu ama bunun iyi bir fikir olduğundan tam olarak emin değildi. Bir buçuk kilometrede birçok şey olabilirdi.

“Matematik sınavın vardı, değil mi? Kaçırmasan iyi olur.”

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

Aslında sınavı kaçırsa mutlu olabilirdi ama bu yüzden oyalanmıyordu. Annesini burada yalnız bırakmak istemiyordu. Ya çekici gelmezse? Ya telefonunun şarjı biterse? Ya ormandan bir ayı çıkarsa? Annesi İzci Elkitabı'nı okumamıştı. Kara ayıyı bozayıdan ayırt edemezdi; yavaşça geri çekilmesi mi yoksa bağırıp gürültü yapması mı gerektiğini bilemezdi. Arlo giderse kim bilir...

“Haydi git. Bir şey olmaz, korkma. Eskiden okula hep yürüyerek giderdim.”

“Kışın da mı?”

“Hayır. Ama sonuçta yolun yarısını geldik. O yüzden çok zorlanmazsın.”

Böyle dedikten sonra sıkıca sarılmak için onu kendisine çekip şapkasının tepesinden öptü. “Haydi şimdi git. Seni seviyorum.”

“Ben de seni.” Arlo çantasını sırtına taktı.

“Sana inanmazlarsa unutma,” dedi telefonunu göstererek, “fotoğraf kanıtımız var.”

Arlo zorla gülümsedi.

Yol sessizdi. Tek duyabildiği botlarının karda çıkardığı gıcırdaydı.

En azından bugün bu yoldan bir araba geçmişti. Arlo lastik izlerinin arasından yürüyordu, izlerdeki elmas şeklini fark etti. Kirli kar birikintileri yer yer izin şeklini bozuyordu. Bunların muhtemelen tekerleğe yapışıp birikerek çok büyüdüğünde düşen karlar olduğuna karar verdi.

Kar yağmaya başladığında sadece birkaç dakikadır yürüyordu. Kar taneleri incecik ve kristalimsiydi, neredeyse kum taneleri gibi. Eldivenlerine veya parkasına yapışmıyordu ama yakasından içeriye giriyordu. Korunmak için kapüşonunu taktı.

Garç, gurç, garç, gurç. Yürümeye devam etti.

Ana caddeye yaklaşmış olmalıydı, belki de bir sonraki virajda karşısına çıkacaktı.

Yine de garipti: viraja bir türlü yaklaşamıyordu. Viraja doğru yürüyordu ama viraj da aynı hızla ondan uzaklaşıyor gibiydi; sanki yol bir şekilde orta yerinden genişliyormuş gibi.

Arlo durdu. Viraj tam olarak olması gereken yerdeydi. Kafası karışmıştı.

Sonra fısıldayan bir ses duydu; öyle boğuk bir sesteki ki rüzgârın sesi bile olabilirdi. Ona sesleniyor gibiydi: “İk-ruh!”

Sesin kaynağını arayarak ormanı gözden geçirdi. Ağaçlardaki kargaları gördü. Onu izliyor gibiydiler. Onların sesini duymuş olabilir miydi?

“İk-ruh!” Yaşlı bir kadının sesiydi; alçak ve hışırtılı. Sol tarafındaki karanlık ormandan geliyor gibiydi. Yeniden yürümeye başladı. Neredeyse fark ettirmeden viraj kendisinden uzaklaştı.

“İkruh!” Ses yükseldi. Yakınlaşmıştı. Kadının sesinden gülmüşediğini duyabiliyordu.

Yavaş tempoda koşmaya başladı, sonra hızlandı, sırt çantası sağa sola sallanıyordu. İleriye doğru gittiği aşikârdı. Koşu bandında koşmuyordu sonuçta – iki tarafındaki ağaçları hızla geçiyordu. Ancak ne kadar koşarsa koşsun viraj hep aynı uzaklıktaydı.

Durdu. Ciğerleri ağrıyordu. Nabzını kulaklarında hissetti.

İşte o zaman başka bir tuhafılık daha fark etti. Önünde ne olduğuna öyle odaklanmıştı ki ayaklarının altındakini kaçırmıştı: Lastik izleri kaybolmuştu.

Hiçbir dönemeç olmayan bir yolda, lastik izleri nereye gidebilirdi?

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

Arlo geriye bakmak için arkasını döndü. İşte o zaman onu gördü.

Onun yaşlarında bir kız yolun ortasında, yaklaşık on metre ileride, sırtı Arlo'ya dönük bir şekilde duruyordu. Saçları minik çiçekler ve ışıltılı mücevherlerle süslü örgülerle yukarı doğru toplanmıştı. Üstünde kırmızı ve altın renkli karmaşık desenleri olan bir elbise vardı. Ayakları ise çıplaktı. Karda yalınayak yürüyordu.

Arlo kızın yüzünü göremiyordu ama kim olduğunu bildiğinden gayet emindi. "Merhaba!"

Kız başını yana doğru eğdi; sanki sesin nereden geldiği konusunda kafası karışmıştı.

"İyi misin?" diye sordu Arlo.

Kız yanıt vermedi ama sol elini havaya kaldırdı. Parmaklarında altın yüzükler vardı.

Arlo ona doğru birkaç adım attı. Kız tepki vermedi. Ayak seslerini duymuşa benzemiyordu. Arlo nihayet kızın hemen arkasındaydı, o kadar yakındı ki ona dokunabilirdi.

Kız elini aşağı indirdi. Nihayet konuştu. "Sen misin?"

"Evet."

"Arlo Finch." Sesi her yönden geliyor gibiydi. Ama kesinlikle bir kızın sesiydi; ormandan gelen hışırtılı fısıltı değildi.

Arlo kızın etrafında daire çizmeye başladı ama hangi yöne giderse gitsin hep kızın sırtına bakıyordu. Tıpkı bir göz yanılsaması gibiydi ama Arlo yanılsamanın tam ortasındaydı. Durdu, biraz başı dönmüştü.

"Sen Katie Cunningham mısın?"

Bu soru onu rahatsız etmiş gibi görünüyordu. "O isim uzun zamandır bana ait değil."

“Şimdi ismin ne?”

“Rielle.” İsmi söylediğinde hafif bir müzik sesi duyuldu, sanki ismi harflerden değil de yaylara takılı, minik çanlarla çalınan notalardan meydana gelmişti.

“Kuzenin Connor’ı tanıyorum. İkimiz de izciyiz. Benim oba liderim.” Yanıt vermedi. “Onu hatırlıyor musun?”

“Evet.”

“Kaçırılmış mıydınız?”

Bir duraksama daha. Başını iki yana salladı. “Hayır. Sizin dünyanıza ait değildim. Benim yerim Diyar’da.”

“Diyar neresi?”

“Ötedünya toprakları. Gür Ormanlar’ın öbür tarafı.”

Arlo’nun kafası karışmıştı. Asıl Gür Ormanlar’ın *öbür taraf* olduğunu sanıyordu. Kız üçüncü bir yer daha olduğunu mu söylüyordu? Ve bu üçüncü yer Diyar ise... “O zaman Gür Ormanlar neresi?”

“İki dünyanın buluştuğu yer.” Kollarını hareket ettirişinden, Arlo iki dünyanın kesiştiği yeri göstermeye çalıştığını düşündü.

“Şu anda bulunduğumuz yer orası mı? Gür Ormanlar mı?”

“Sanmıyorum,” dedi Rielle. “Burası farklı.”

“Ormanda bir yoldayım. Çam Dağı’nda. Burada kar yağıyor.”

Kıza bunları anlatmak tuhaftı çünkü o da karda yalınayak duruyordu.

“Burada sonbahar,” diye yanıt verdi kız. “Burada her zaman sonbahar.”

Arlo ne demek istediğini zihninde canlandırmaya çalıştı. İnsanlar Phoenix veya Meksika’da hep yaz olduğunu söylerdi çünkü buralarda hava hep çok sıcaktı ve asla kar yağmazdı. Gel-

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

gelelim nasıl sürekli sonbahar olabilirdi ki? Ağaçlar yapraklarını kaybettikten sonra ilkbahara kadar bir daha yaprakları çıkmazdı.

Kız devam etti: “Bahçede yürüyordum, yol sürekli değişmeye başladı. Sonra bir ses duydum. Yaşlı bir kadın sesi.”

“Ben de aynısını duydum!”

“O tehlikeli biri. Ondan uzak dur.”

“Neden? Ne istiyor?”

“Seni istiyor.”

Arlo’nun başı aniden dönmeye başladı, her yer dönüyordu. Rielle yürüyordu, o da peşine takıldı. Ona yetişmek için koştu ama her bir adımı gitgide ağırlaşıyordu. “Bekle! Neden beni istiyor?”

Kız durdu. Döndüğünde, birdenbire Arlo’nun arkasına geçmişti. Arlo’nun kolunu sımsıkı tutup usulca fısıldadı: “Çünkü sen de bu dünyaya ait değilsin.”

Arlo arkasını döndüğünde kız ortadan kaybolmuştu.

Arlo Finch şimdi yolda tek başına duruyordu; karda iki lastik izi olan gerçek yolun ortasında. Yerdeki tek ayak izi kendisine aitti.

—17—

SABAH 9.45

ARLO, WU VE INDRA'YA HER ŞEYİ ANLATMAYA KARAR VERDİ.

Sabah teneffüsünde, üç kafadar karlı çocuk parkında toplandı. Indra zihninde notlar alarak dikkatle dinliyordu, Wu ise gitgide hızlanarak buz sarkıtlarını kırıyordu. Dikkati Arlo'daydı ama elleri meşgul olmadıkça odaklanmakta sorun yaşayan biriydi.

Arlo, kızın penceredeki yansımasını görüşünü ve onunla yaptığı ilk kısa konuşmayı, tehlikede olduğuna dair belirsiz uyarısını anlatarak başladı.

Indra onu durdurdu. “Orman cinlerinin senin peşinde olduğunu düşünüyorsun, Connor’ın değil.”

“Sanırım. Ama Connor da kesinlikle işin bir parçası. Kızın Connor’ın kuzeni olduğundan eminim, yani şu çocukken kaybolan kız.” Hayret içinde kalan Wu’dan sessiz bir, “Vay be!” çıktı. Arlo, ablasının telefonundan Katie Cunningham’ın çocukluk fotoğraflarına baktığını açıkladı. Yansımada gördüğü

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

kızın aynısı olduğundan emin olamasa da ikisinin de aynı şekilde farklı renkli gözleri vardı.

Indra, sanki sadece o, parçaları bir araya getirebiliyormuş gibi Arlo'yu tekrar durdurdu. "Yani küçük Connor ve küçük Katie kayboluyor. Kendilerini Gür Ormanlar'da buluveriyorlar. Connor bir şekilde dönüyor ama Katie orada kalıyor. Ve başından beri de orada."

Wu bir buz sarkıtını kılıç gibi tuttu. "Onu kurtarmalıyız."

"Hayır," dedi Arlo. "Artık Gür Ormanlar'da değil, Diyar'da."

"Diyar neresi?"

"Anlatacağım ama bölüp duruyorsun."

Indra ofladı. "Peki. O zaman daha hızlı anlat."

Arlo, araba kazasından başlayarak o sabah başından geçen olayları anlattı. Kazanın detayları o kadar canlı ve heyecan vericiydi ki bunların daha çok üzerinde durmak istedi –sonuçta ölebilirdi– ama yolda olup bitenler kadar önemli değillerdi. Kristalimsi karı, ormandaki sesi, lastik izlerinin kayboluşunu ve uzaktaki viraja bir türlü ulaşamayışını uzun uzadıya anlattı.

"Hep öyle oluyor," diyerek yeniden sözünü kesti Indra. "Bu konuda anlatılan hikâyeleri okudum, yanlışlıkla Gür Ormanlar'a giren insanlar..."

"Gür Ormanlar'da olmadığını söyledi," diye araya girdi Wu.

Arlo açıklığa kavuşturmaya çalıştı. "Her neredeysek kız da yanlışlıkla oraya gitmişti. Diyar'da yaşıyormuş."

"Bunun ne olduğunu hâlâ açıklamadın."

"Çünkü sözümü kesip duruyorsun."

"Sözünü kesmeme izin vermeyi bırakmalısın!" Indra kollarını kavuşturdu, sinirlenmişti.

Arlo, yolda kıza yaklaşmaya çalışırken hissettiği baş dönmesini anlatarak sözlerine devam etti. Kızla arasında geçen konuşmayı birebir hatırlamıyordu ama elinden geldiğince özetlemeye çalıştı. Indra, her küçük detayı netleştirme arzusuyla mücadele ederken gerçekten zorlanıyordu. “Ona Katie Cunningham olup olmadığını sordum. Adının artık Katie olmadığını söyledi. Adı Rielle’miş.”

“Nasıl yazılı...”

Wu onu susturdu. Indra yüzünü buruşturarak soruyu daha sonrasına sakladı.

Son olarak, Arlo Diyar’ın ne olduğunu anladığı kadarıyla açıkladı. “Sanırım bir tarafta bizim dünyamız var,” dedi sol elini uzatarak. “Bir tarafta da Diyar denen yer.” Sol elinin yanına sağ elini uzattı. “İki dünyanın birbirine dokunduğu yerde ise Gr Ormanlar var. İki dünyanın arasındaki sınır gibi.”

Teneffüs zili çaldı. Yakında içeri girmeleri gerekiyordu. “şimdi ne yapacağız?” diye sordu Wu. “Connor’a anlatmamız lazım, değil mi?”

Arlo bundan pek emin değildi. “Connor’ın adını söylediğimde kız pek tepki vermedi. Sanki kim olduğunu biliyor ama onun için pek endişelenmiyor gibiydi.”

“Eh, tabii çünkü Connor zaten iyi durumda” dedi Wu. “Başı dertte olan kendisi.”

Indra başını salladı. “Arlo’dan bir mesaj iletmesini isteyebilir-di. Hayatta olduğuna dair bir mesaj mesela. İstememesi tuhaf.”

“Belki de isteyemedi!” dedi Wu. “Belki de Connor’ı tehlikeye atmak istemedi. Sonuçta ikisi de kaçırılmıştı.”

Indra onu düzeltmek için parmağını kaldırdı. “Kaırılmadığını söylemiş.”

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

“Çok biliyor! Olay olduğunda küçük, aptal bir çocuktuk. Bu kız Katie –ya da Rielle, her neyse– bu diğer dünyada, Diyar’da sıkışıp kalmış durumda. Birisinin gidip onu kurtarması gerek.”

“Kimin? Bizim mi?”

“Belki!”

“Nasıl?”

“Bilmiyorum! Bir şeyler düşünürüz.”

“Al işte,” dedi Indra. “Tıpkı kızak olayı gibi. Hiçbir temeli olmayan çılgın planlar.”

“Kızak sonunda müthiş oldu!”

“Evet, çünkü birisi –ben!– fikri uygulamaya koyabildim.”

Arlo bir süredir konuşmadığını fark etti. Televizyonda bir tenis maçı izler gibi ikisinin tartışmasını izlemişti. “Rielle’in kurtarılmak istediğini sanmıyorum,” dedi sonunda. “Çoğunlukla beni uzak durmam konusunda uyardı.”

“Çok doğru!” dedi Wu. “Çünkü orası tehlikeli. Kız tehlikede. Birisi tehlikede olduğunda gidip onu kurtarırın. İzciliğin temeli gibi bir şey bu.”

“Hiç de öyle değil,” dedi Indra. “Diyelim ki birisi buzun içinden kayıp suya düştü...”

“Gidip kurtarırın!”

“Ama buza bodoslama atlamazsın; çünkü buz kırılabilir ve sen de suyun içine düşebilirsin. Yavaş hareket etmen gerekir. Yerde yavaşça sürünerek ilerleyip düşen kişiye ip uzatabilirsin. Hatta daha iyisi, bir merdiven bulup buzun üstünden yavaşça kaydırabilirsin.”

Wu çileden çıkmıştı. “Hatırlat da seninle buzda balık tutmaya gitmeyeyim. Sen Elkitabı’nda doğru sayfayı bulana kadar ben boğulup giderim.”

JOHN AUGUST

“Sayfayı biliyorum. Yüz kırk sekiz!”

Arlo oyun alanına göz gezdirdi. Diğer tüm çocuklar içeri girmişti. Bir dakika daha oyalanırlarsa Bayan Mayes onları cezalandıracaktı.

Arlo, “Connor’a söyleyeceğim,” dedi. “Bu gece, yarıştan sonra.” Wu ve Indra ona baktı; onlar olmadan bir karara varmasına şaşırılmışlardı. “Doğru olanın ne olduğunu bilmiyorum. Ama Connor bilmeyi hak ediyor.”

—18—

DÜĞÜMLER

“TAVŞAN DELİKTEN ÇIKAR, ağacın etrafında dolanır, sonra deliğe geri döner.”

Connor elindeki ipi sıkıca çekerek tamamlamış olduğu izbarço düğümünü gösterdi. Tıpkı Elkitabı’ndaki çizime benziyordu.

Arlo, Connor’ın talimatlarına uyarak önce bir “ağaç” ve “delik” yapmak için ipi ilmekledi, sonra ipin serbest ucunu yani “tavşan”ı deliğin içinden geçirip çıkardı. İpi çektiğinde elinde alclade bir düğüm vardı.

Connor, ilmeğin hangi tarafının üstte olması gerektiğini göstererek, “Ağacın yerden büyümesi gerekiyor,” diye açıkladı. Arlo tekrar denedi. Bu sefer işe yaradı. Düğüm sağlamdı. Obalar arasında on izci düğümünü ilk önce kimin atabildiğini kanıtlayacakları bir yarışmaya hazırlanıyorlardı. Alp Derbisi’ndeki etaplardan biri muhakkak düğümler olurdu. Bu nedenle oymak liderleri, her izcinin düğümleri öğrenmesi için uğraşıyordu.

İp zanaatkârlığını (“Zanaat üç *a* ile yazılıyor,” diye açıklamıştı Indra) henüz yeni öğrenmeye başlayan Arlo, Mavi Oba’nın başarısına engel teşkil ettiğinin farkındaydı. Düğüm atma konusunda diğer herkesten yavaştı, işi berbat etme olasılığı en yüksek olan da oydu.

Ayrıca on düğümden yalnızca sekizini biliyordu.

Camadan düğümü, gerdirme bağı, tam kazık bağı, sancak düğümü, direk bağı ve iki yarım (yarım dense de tek bir düğümden ibaretti) kazık bağı biliyordu. İzbarço düğümü ile kan düğümünü hatırlayabileceğini umuyordu. Ama...

“Margarita ya da zeppelin bağına denk gelirse işimiz bitti demektir,” dedi Indra.

Obalar kilisenin zemin katındaki yerlerinde toplandı. Bazı izciler koşu için bacaklarını esnetiyordu. Arlo düğümler konusunda öyle endişeliydi ki koşuyu hiç düşünmemişti bile. Diğer izcilerin esneme hareketlerini taklit etti ancak hangi kasları esnetmesi gerektiğinden tam olarak emin değildi.

“Unutma,” dedi Wu, “gerdirmeye bağı için ilmeğin içinde iki, dışındaysa üç döngü olmalı.” “Sancak bağında da ip önce ilmeğin üstünden, sonra çevresinden, sonra da altından geçiyor.”

“Neden sancak bağı deniyor?”

“Gemilerde işe yarıyor çünkü,” diye açıkladı Indra. “Halat yapmak için mesela.”

Arlo’nun zihninde bir kıvılcım çaktı – bu tam da olası bir heylan durumunda yatak odasından kaçmak için ihtiyaç duyduğu düğümdü! Tam margarita bağının nasıl yapıldığını sormak üzereydi ki Christian düdüğünü çaldı. Sıraya girme vakti gelmişti.

Altı izciye on düğüm düştüğü için Mavi Oba’da neredeyse herkesin iki kere yarışması gerekiyordu. Connor, Arlo’yu

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

sıranın en arkasına koydu. “Bu şekilde yalnızca bir kere yarışman yetecek.” Arlo başıyla onayladı, rahatlamıştı.

Diğer obalardaki izcileri sayarak kimlere karşı yarışacağını hesapladı. Yeşil Oba’dan rakibi Zaylin adında bir kızdı. Kırmızı Oba’da ise Russell Stokes vardı. Kızıl saçlı baş belası Arlo’nun bakışlarını yakalayınca korkunç bir ifade takındı.

Kıdemli izciler jüri olarak görev alacaktı. Her biri odanın bir köşesine giderek yerlerini aldı; önlerinde hangi düğümün yapılacağını gösteren bir deste kart ile ayaklarının dibinde bir metre uzunluğunda bir ip vardı.

“İzciler, yerlerinize!” diye bağırdı Christian. “Hazır! Başla!”

İlk tur yarışa başlayan oba liderleri, yarışma yerlerine koşup kartlarına baktı. Yarışçılar düğümleri atmaya başladığında oba üyeleri tezahürat yapıyordu.

Jüriden ilk onay alan yarışçı Connor oldu. Hızla geri dönüp ipi Indra’ya verdi. Kırmızı Oba ile kafa kafaya gidiyorlardı. Yeşil Oba ise zorlanıyor gibiydi; Arlo, başlangıçta zorlu bir düğüme denk gelip gelmediklerini merak etti.

Yarışçılar geri döndüklerinde, hangi düğümü çektiklerini bildiriyordu.

“Direk bağı,” dedi Connor.

“Sancak düğümü,” dedi Indra.

“Tam kazık bağı,” dedi Wu.

“İzbarço düğümü,” dedi Jonas, ipi kız kardeşine uzatırken.

Mavi Oba ilk dört seferde Arlo’nun iyi bildiği düğümlerin neredeyse tamamını çekmişti. Şimdi sıranın önüne gelen Arlo, Julie’nin zor bir düğüm çektiğini, kendisine ise kolay bir tane bıraktığını umut etti. Julie’nin kartı çevirmesini, sonra jüriden birinin ayak bileğine düğüm atmak için diz çöküşünü izledi.

“Gerdirme bağı çekti,” dedi Wu.

“Geriye kan düğümü, Camadan düğümü, Margarita ya da zeppelin bağı kalıyor,” dedi Indra. Arlo bunlardan yalnızca ilk ikisini biliyordu. “Ya yapamazsam?”

“İşimiz biter,” dedi Wu.

Connor, Arlo’yu omuzlarından tuttu. “Şu an için öndeyiz. Yavaş olman gerekse bile düğümü ilk seferinde doğru bağlama-ya çalış, yeter.”

Jüriden başparmak yukarıda şeklinde onayını alan Julie, attığı düğümü çözmeye başladı. Arlo beklenti içinde nabzının hızlandığını hissetti. Julie şimdi koşarak geliyordu. İp Arlo’nun eline çarptığında, ayakları harekete geçti. Bir an sonra kendini jürinin önünde, kartı çevirirken buldu.

Ne var ki üzerinde herhangi bir kelime yazmıyordu; yalnızca birtakım karalamalar vardı.

Arlo odaklanmaya çalışarak gözlerini iyice kırptırdı. Ancak karttaki çizgiler harflere dönüşmedi; en azından bildiği alfabenin harflerine... Karta baktığı sırada Russell Stokes yerini almıştı. Kırmızı Oba onlara yetişmişti.

Arlo jüriye göstermek için kartı kaldırıp ters çevirdi.

“Gajn herodut,” dedi jüri. Bu kelimeler ona tamamen yabancıydı ve sanki jüri konuşmaktan ziyade şarkı söylemişti.

Şimdi kafası daha da karışan Arlo karta yeniden baktı. Karalamalar yerli yerinde duruyordu.

Nasıl bağlanacağını en iyi bildiği düğümü atmaya karar verdi. Böylece camadan düğümü atmaya koyuldu. İpi her iki ucundan tuttu, sağın üstünden solu, solun üstünden sağı geçirerek bağladı. Sonra iki uçtan sıkıca çekerek jüriye gösterdi.

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

Arlo jüriden başparmak havada onay işareti alınca düğümü çözüp oba üyelerinin yanına geri döndü, ipi ikinci tur için Connor'a teslim etti. Russell'ı en az iki saniyeyle geçmişti.

Wu ve Indra ellerini havaya kaldırmış, Arlo'nun bir beşlik çıkmasını bekliyordu. Russell ona baktı. "Emmn sarup. Isthinu talabritik?"

Arlo, ses tonundan Russell'ın hakaret ettiğini çıkarabildi ama kelimelerin ne anlama geldiğini çözemedi. "Baru sledith," diye karşılık verdi.

Babasının bilgisayarında İngilizce yerine Çince görmesi gibi, beyni de sanki bir kazaya uğramış da başka bir dilde çalışmaya başlamış gibi hissediyordu. Nasıl olduysa beyninin ayarları bozulmuştu.

Arlo şaşkın bir meraklılık içinde odanın geri kalanına baktığında, değişen tüm küçük detayları fark etti. Kapının üzerinde, yeşil ışıklı bir tabela vardı. Ancak tabelada ÇIKIŞ kelimesi yerine, karmaşık, rasgele şekiller vardı. Uzaktaki bir duvarda, üzerinde İzci Yemini yazılı olan büyük bir poster vardı; ancak harflerin tamamı yanlıştı.

Yine de tanıdık görünüyorlardı. Onları önceden görmüştü ama nerede gördüğünü hatırlayamıyordu. Dahası, zihnini biraz "kıсарak baktığında" yazıyı anlayabileceğini hissediyordu. Odaklanmaya başladı, tezahürat yapan izcilerin gürültüsünü dışarıya hapsetti. Tekrarlayan şekilleri ve bunların nasıl kelimeler oluşturduğunu fark etmeye başladı. Tam kavrayacak gibi olmuştu ki...

Wu ve Indra onu yakalayıp tezahürat yapmaya başladı.

Jonas iple geri dönmüştü. Mavi Oba, birkaç saniyeyle yarışı Kırmızı Oba'dan önce bitirmişti. Yeşil ise açık arayla üçüncüydü.

“Camadan düğümünü çekmene çok sevindim,” dedi Wu.

“Ben de.”

Arlo, duvardaki İzci Yemini’ne yeniden baktı. Eskisi gibiydi.

Hep öyleydi, diye düşündü Arlo. Değişen şey poster değil, kendi beyniydi. Birkaç dakikalığına konuştuğu dili tamamen unutmuştu. Bu durum bazen okumakta zorluk çekmesini açıklıyordu belki de: *Beyni yanlış bir dili kullanmaya mı çalışıyordu?*

Bunun üzerine bir soru daha geldi aklına: Beyni hangi dili kullanıyordu? Ötedünya dili olabilir miydi? Böyle bir dil var mıydı? Varsa bile nasıl bilebilirdi?

“Ne oldu? Yine kızakla mı ilgili? Başka bir kızak daha yaptığınızı söylemeyin sakın.”

Arlo, Indra ve Wu, Connor’ın toplantıdan sonra kalmasını istemişti. Zemin kattaki toplantı salonu neredeyse boştu, sadece birkaç kıdemli izci, envanteri kontrol ediyordu.

“Arlo’nun sana söylemek istediği bir şey var,” dedi Indra.

Bir anda zor durumda kalan Arlo nereden başlayacağını bilemedi. Yavaş yavaş mı anlatmalıydı? *Ee, hatırlıyor musun... hani çocukken ormanda kaybolmuşsun ya?* Yoksa doğrudan haber manşetlerinden mi bahsetmeliydi? *Kuzenin başka bir dünyada hayatta ama farklı bir adı var ve bundan haberinizin olup olmaması pek umurunda değil gibi görünüyor.* İki türlü anlatmaya karar verdi. “Kuzenin Katie’yi gördüm. Bu sabah, okuldan önce. Daha önce de görmüştüm.”

Arlo, Connor’ın tepkisini görmek için bekledi. Connor’ın gözlerinin daldığını fark etti; sanki beyninden bir görüntüyü çekip alıyormuş gibiydi. Dudakları sanki bir şey söyleyecekmiş

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

gibi kıpırdadı. Sonra omuzlarını geriye attı. Başını eğdi. “Nerede?”

“İlk seferinde odamdaki camda yansımamı gördüm. İkincisinde ise şehre giriş yolunda; ama tam olarak yolda değildim. Muhtemelen Gür Ormanlar’daydım.”

Connor diğer izcilere şöyle bir bakıp konuşmalarının dinlenmediğinden emin oldu. İçlerinden biri kardeşi Christian’dı. “Oraya nasıl gittin?”

“Tam olarak bilmiyorum.”

“Nasıl geri döndün?”

“Onu da bilmiyorum.”

“Ve o olduğundan eminsin?”

“Evet. Onunla konuştum.”

Connor başını salladı, düşünüyordu. “Şimdiki adının ne olduğunu söyledi?”

Arlo duraksadı. Bunun bir test olduğundan emindi. Connor adı biliyordu; sadece Arlo’nun doğruyu söylediğinden emin olmak istemişti.

Indra, Connor’a işaret ederek konuşmayı böldü. “Hayatta olduğunu nereden bildin?”

Connor onu duymazdan geldi. “Şimdiki adı ne?”

“Rielle,” dedi Arlo.

Connor iç çekerek elini saçlarına götürdü. Wu, Indra ve Arlo kendi aralarında bakıştılar, bu konuşmanın iyi mi yoksa korkunç mu gittiğinden emin değillerdi.

Connor doğrudan Arlo’nun gözlerinin içine baktı. “Tam olarak ne söyledi?”

“Pek bir şey söylemedi. Çoğunlukla nasıl iletişim kurabildiğimizi konuştuk. Sanırım o da benim kadar şaşkıındı.”

JOHN AUGUST

Connor başını salladı. “O kadar emin olma. Ona güvenip güvenemeyeceğini bilemezsin.”

“Dur orada,” dedi Wu. “Hayatta olduğunu ve yeni bir ismi olduğunu nereden biliyorsun?”

“Ailesini görmek için yılda iki kez geri geliyor. Bir kez Noel’de, bir kez de Yazdönümü’nde. Yaptıkları anlaşma bu şekildeydi.”

“Kiminle?” diye sordu Wu.

“Şu anda birlikte yaşadığı insanlarla. Ötedünyalılarla.”

Arlo’nun söylenenleri anlaması birkaç saniyesini aldı. Kayıp olduğunu düşündüğü kız aslında kayıp değildi. Ailesi tam olarak nerede olduğunu biliyordu. “Diyar’da yaşadığını söyledi.”

“Adını bilmiyorum ama evet. Gür Ormanlar’ın ötesindeki yer.”

Indra araya girdi. “Yani siz küçükken... İnce Boğaz’da kaybolduğunuzda...”

“Sadece onu istediler, o yüzden benim gitmeme izin verdiler. Hiçbir şey hatırlamıyorum. Hafızamı sildiler sanırım.”

Arlo ona inanmaya meyilliydi. Connor, neler olduğu konusunda hem kafası karışık bir haldeydi hem de bunu hiçbir zaman bilemeyeceğini kabullenmiş görünüyordu.

“Neden kimse onu kurtarmaya çalışmadı?” diye sordu Wu.

“Bazı insanlar ilk başta denedi.” Connor, Arlo’ya baktı.

“Dayın gibi.”

“Wade dayım onu kurtarmaya mı çalıştı?”

“Dayın mı var?” diye sordu Wu.

Indra hemen bildiklerini bir araya getirdi. “Hayvanları dolduran adam – senin dayın, değil mi?”

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

Arlo başını salladı ama konuyu değiştirmek istemiyordu. “Kanıtları kurcaladığı için onu tutukladıklarını okudum bir yerde.”

“O ve başka biri daha bizi bulmaya çalışıyordu,” dedi Connor. “Ama o raddede ailem Ötedünyalılarla konuşmaya başlamıştı bile. Bir anlaşma yaptılar: Katie onlarla kalacaktı, ben eve geri dönebilecektim. Anlaşmanın bir şartı da her şeyin gizli kalmasıydı.”

“O yüzden bu konu hakkında hiç konuşmuyorsun,” dedi Indra.

“Bu yüzden de kimseye anlatamazsınız. Ne annenize ne babanıza... Ne Jonas’a ne Julie’ye. Eğer biri öğrenirse...” Sözlerini tamamlamadı. Arlo, Connor’ın anlaşmanın bütün ayrıntılarını bilmediğini ve bilmek istemediğini düşündü.

“Bekle, hayır. Yo... yo...” Wu bir adım öne çıktı. “Ailen kuzenini başka bir boyutta yaşayan bir grup ucubeye teslim etti ve bizim çenemizi kapatıp bu konuyu hiç açmamamız mı gerekiyor yani?”

“Orada çok daha iyi, gerçekten,” dedi Connor. “Bir kurt alıp kafese koyduğunuzu hayal edin. Hayatta kalır muhtemelen ama oraya ait olamaz. Kurdun ormanda yaşaması gerekir. Katie her zaman garipti, dört yaşındayken bile. Sesler duyardı. Farklı bir dil konuşurdu, farklı bir alfabe kullanırdı.”

Ötedünya dili, diye düşündü Arlo.

Connor devam etti. “O zamanlar onun bir sorunu olduğunu düşünüyorlardı ama...”

“Onlardan biriydi,” dedi Indra.

“Hayır, tam olarak öyle değil. Mesele şu ki onlardan biri de değil. Bir şey için ona ihtiyaçları var. Bir şekilde özel biri.”

JOHN AUGUST

“Arlo da özel olmalı,” dedi Wu.

Indra onunla aynı fikirdeydi. “Bu yüzden orman cinleri kampta ortaya çıktı. Onları kim gönderdiyse Arlo’nun peşindeydi.”

Arlo midesinin düğümlendiğini hissetti. Çamaşır odasının penceresine yazdığı son soruya geri döndü: *Neden ben?* “Özel biriysem neden birileri beni öldürmeye çalışsın?”

“Bilmiyorum,” dedi Connor. “Belki senin bir tehdit olduğunu düşünüyorlardır.”

—19—

İBİ AKŞAM YEMEĞİ, BİR DE ATİŞTIRMALIK

ARLO ERTESİ BİRKAÇ HAFTAYI korkunç bir şey olmasını bekleyerek geçirdi. Tetikte beklemesi gerektiğini biliyordu çünkü orada bir yerde, onun ölmesini isteyen birileri vardı.

Her sabah, alarm zilinden önce uyanıp tavana bakarak bunun nasıl olabileceğini düşünüyordu.

Bir daha orman cinlerini göndermeyeceklerinden neredeyse emindi. Indra, uçan kurtlardan gölge yılanlarına ve kulağa giren örümceklere kadar onu öldürmek için görevlendirilebileceğini düşündüğü bütün doğaüstü yaratıkların bir listesini yapmıştı. *Culman'ın Yaratıklar Kitabı*'nı şöyle bir inceledikten sonra, işi ni sağlama almak için her gece kulaklarına pamuk tıkayarak uyumaya başladı. Bunun karnı aç bir örümcek sürüsünü durduracağından emin değildi ama beynini yemelerini en azından yavaşlatabilirdi.

Öğrendiği düğümleri kullanarak penceresinden aşağı kadar uzanan uzun bir halat yaptı. Sonra bu halatı masasının alt

çekmecesine saklamadan önce hızlıca radyatöre bağlama alıştırmayı yaptı. Gerekirse yirmi saniyeden daha kısa bir sürede odadan çıkabileceğini tahmin ediyordu.

Ancak bir sabah tavana bakarken, bir yaratığın onu kendi evinde öldürmek üzere gönderilmesinin ne kadar düşük ihtimali olduğunu fark etti. Connor ve Katie'nin ortadan kaybolması gibi, gizemli bir ölüm çok dikkat çekici, haber nitelikli olurdu.

Indra onunla aynı fikirdeydi. "Seni öldürmeye çalışan her kimse bu işi sessizce halletmek istiyor. Bu yüzden ilk seferinde orman cinlerini gönderdiler. Kaza süsü vermeyi planladılar. Eski tip bir av tuzağına düştüğünü sanacaktık."

Kamp ateşinin etrafında, kar kütlelerinden yapılmış bankalarda otururken çeşitli olasılıkları tartıştılar. Jonas ve Julie, büyükbabalarının Tucson'daki cenazesi için şehir dışındaydı; bu yüzden kalan dört oba üyesi rahatça konuşabiliyordu.

Bu, Alp Derbisi'nden önceki son kamptı ve Connor, Mavi Oba'nın kamp alanının etrafına koruma kalkanlarını yerleştirirken çok dikkatli davranmıştı. Wu ve Indra, Arlo'nun kaçırılma veya yenebilme ihtimaline karşı onu ormanda yalnız bırakmayacaklarına yemin ettiler. Ne var ki bunun pek olası olduğunu düşünmüyorlardı.

"Seni öldürmek isteseydim bunu içeriden yapardım," dedi Wu. "Arkadaşlarından ya da aileden birini kullanırdım bu iş için."

"Belki bir büyü yapardım ben de," diye önerdi Connor. "Herhangi bir cadı büyü yapabilir. Ayrıca zihin kontrolü yapabilen kurbağalar mevcut."

"Eğer öyle yapacaklarsa neden en başından bir doppelgänger kullanmadılar?"

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

Indra, doppelgänger'lerin şekil değiştirerek herhangi bir kişinin kılığına girebilen, yüzü olmayan kişiler olduğunu açıkladı.

“Belki de şu an içimizden biri seni uykunda boğabilmek için uykuya dalmanı bekleyen bir doppelgänger'dir.” Arlo'nun yüzünün aldığı ifadeyi görünce hızlıca ekledi: “Ama tabii ki değiliz. Biz senin tarafındayız.”

“Kesinlikle,” dedi Wu.

“Yüzde yüz.”

Arlo onlara inandı. Ayrıca doppelgänger'in kim olabileceğinden oldukça emindi.

Jaycee son zamanlarda çok garip davranmaya başlamıştı. Arlo, birçok kere ablasının bulaşıkları kuruturken sebepsiz yere gülümsediğini, gözlerinde buğulu bir ifade olduğunu fark etmişti. Annesi odanın dışında, onu duyamayacağı bir mesafedeysen bile, fırında makarna tabağını uzatan dayısına teşekkür etmişti. Duşta daha uzun bir süre kalıyordu, bacaklarını tıraş etmeye başlamıştı ve duştan çıktıktan sonra aynı filmlerdeki gibi başına havlu sarıyordu.

Bir keresinde, Arlo onun mırıldandığını duyduğuna yemin edebilirdi.

Bu onun ablası değildi. Arlo, onun “normal” bir genç gibi davranmaya çalışan ama gerçek Jaycee'nin inanılmaz derecede huysuz ve soğuk olduğunu, hatta gökkuşağı gördüğünde bile söylenip gidebilecek kadar aksi biri olduğunu bilmeyen bir doppelgänger olduğundan emindi.

Jaycee en iyi ihtimalle Connor'ın bahsettiği büyülerden birinin etkisi altındaydı veya doğaüstü bir kurbağa tarafından kontrol ediliyordu.

Kamptan birkaç gün sonra Arlo ablasının telefonda olduğunu gördü; mutfakta duran eski moda telefonu kullanıyordu.

Doğru, dışarıdaki kar Sinyal Tepesi'ne yürümek için çok derindi ama Jaycee'nin Wade dayının yanmış plastik gibi kokan garip kablolu telefonunu kullanmayı kabul etmesi pek olası değildi. Gelgelelim orada, tezgâhın üzerinde oturmuş, bir yandan telefonda konuşurken bir yandan telefonun kablosuyla oynuyordu.

Arlo, buzdolabından bir dilim peynir alırken ablasını gizlice dinlemeye çalıştı. Ne var ki Jaycee'nin tam olarak konuştuğu söylenemezdi. Daha çok “evet”, “hı-hı” ve “yapma!” gibi şeyler söyleyip kıkırdıyor veya gülümsüyordu.

Bu kesinlikle onun ablası değildi.

Annesine şüphelerini anlatmak istedi ama o da garip davranıyordu. Araba kazasından beri gözle görünür bir biçimde çok daha mutluydu. Bu da garip bir durumdu çünkü işler her zamankinden daha kötüydü.

Steyşın vagon binlerce dolara –yani olmayan paralarına– mal olacak bir tamir gerektiriyordu. Neyse ki tamirhanenin sahibi olan Mitch, Arlo'nun annesinin liseden arkadaşıydı. Muhasebe işlerine yardım etmesi karşılığında arabanın tamirini üstlenmeyi kabul etmişti. “Dosyalarının ne kadar kötü durumda olduğuna inanamazsınız,” diyordu annesi. “Bütün faturalarını bir çekmeceye tıkıştırıp bırakmış.”

Arlo fatura ne işe yarar bilmiyordu ama annesi biliyordu çünkü Chicago'da muhasebeci olarak çalışıyordu – işini kaybedip sandalyesini cama fırlatana kadar. Veya camdan dışarıya. Arlo olayın detaylarını hâlâ öğrenememişti. Muhasebe uzaktan, matematiğin en zor kısmı ile çamaşır yıkadıktan sonra çoraplarını eşleştirme işinin birleşimi gibi görünüyordu. Annesi ise işinin ne kadar sıkıcı ve korkunç görüldüğünden habersizdi.

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

“Yok canım, o kadar da kötü değil. Ben sayıları seviyorum. Hem birine yardım edebilmek de güzel bir şey,” dedi, yemek masasının üzerine tamirhanenin evraklarını dizerken. “Lise-
deyken Mitch’in cebir problemlerini iki kere kontrol ederdim. Makinelerle arası her zaman iyiydi ama sayılara gelince kafası pek çalışmazdı.”

“Babam da makinelerde iyi,” dedi. “Bilgisayarlarla mesela.”

“Kesinlikle!” Elindeki kâğıdı koymak için doğru yığını arıyordu. “Ama bilgisayar farklı bir tür makine. Mekanikten ziyade matematikle çalışıyor. Ama evet, baban çok zeki. Hatta dâhi. Biliyorsun, değil mi? Yaptığı işi biliyorsun, kriptografi; bunun için bile dünyanın en zeki insanları arasında diyebiliriz.”

Arlo başını salladı. “Ikea’dan aldığımız masayı kurmaya çalışıyordu, hatırlıyor musun? Bir sürü parça vardı ve hepsinin nasıl bir araya geleceğini bir türlü anlayamamıştı.”

“Evet, biraz zamanını almıştı. Kurduktan sonra da masa biraz sallanıyordu.” Annesi doğru kâğıt yığını buldu. “Kimse her şeyde iyi değildir. Olması gereken de bu. Böylece başkalarından yardım istemek için bir sebebimiz oluyor.”

Arlo, annesinin bu son sözünü fırsat bilip şüphelerinden bahsetmeye karar verdi. “Bence Jaycee’nin bir sorunu var. Gerçekten garip davranıyor.”

“Demek sen de fark ettin.” Jaycee mutfaktaydı ve onları duyma ihtimali yoktu, yine de annesi sesini alçalttı. “Henüz kesin bir delilim yok ama ne olduğunu bildiğimden eminim.” Arlo başını salladı, en kötüsünü duymaya hazırdı. “Sanırım ablanın bir erkek arkadaşı var.”

Arlo bunun imkânsız olduğunu biliyordu. Jaycee’nin bir erkek arkadaşı olması için onun, birinin kız arkadaşı olması

gerekiyordu ve hiçbir erkek onunla çıkmazdı. Sürekli somurtur ve çabuk öfkelenirdi. Elbise giymekten, filmlerden ve çiçeklerden nefret ederdi. Birinin onunla çıkmayı kabul etmesinin tek bir yolu vardı.

“Henüz onunla tanışmadı o zaman... İnternette insanları dolandırmaya çalışanlardan biri de olabilir.” Arlo neredeyse çocuk için üzülecekti; çünkü çalınacak paraları yoktu. Ayrıca Jaycee’yle konuşmak ve ondan hoşlanıyormuş gibi davranmak zorundaydı.

Annesi gülümsedi. “Adı Benjy. Sanırım bando takımında zil çalıyor.”

“Yani gerçek biri mi?”

“Bence öyle. Jaycee’ye baskı yapmak istemiyorum ama bir akşam yemeğine onu çağırmak ister mi diye soracağım.”

Beş gün sonra Arlo, Benjy Weeks’in karşısında oturuyordu. Jaycee’nin yaşındaydı ama ondan bir santim daha kısaydı, saçları gözlerine girip duruyordu. Birkaç sivilcesi dışında büyük bir problemi yokmuş gibi görünüyordu. Wade dayı Amerika’nın bankacılık sistemi hakkında nutuk çektiğinde bile onu tüm kibarlığı ve dikkatiyle dinlemişti.

Arlo’nun dayısı, Jackson Kovuğu’ndaki yeni kayak merkezi için daha yeni büyük bir iş almıştı. (Koskoca dağa neden kovuk dediklerini anlamıyorum!) Ödeme, çek tahsil edilmeden önce birkaç gün boyunca bankada tutulmak zorundaydı. “Efendim, bu büyüklükteki miktarlar için çekten ziyade banka havalesi daha iyi bir yöntem.’ İnanabiliyor musun Benjy?”

Çocuk, Wade’in hangi cevabı duymak istediğinden emin değildi. “Hayır?”

“Eh, bana böyle dediler işte. Elle tutulur bir çektense sanal rakamlarla uğraşmayı tercih ediyorlar. Bana sorarsan suç

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

bilgisayar oyunlarında. Çoğu artık diskette bile değil. Bir şeyi rafa kaldıramıyorsan o şeyin senin olduğuna nasıl emin olabilirsin?” Bu da cevaplanabilir bir soru gibi görünmüyordu. “Filmler konusunda ağzımı açtırmayın bile.”

Masadakiler filmler konusunda Wade’in ağzını açtırmamaya özen gösterdiler. Arlo yemekleri bittiğinde tatlıya geçmeden önce Jaycee ve Benjy’nin masanın altından el ele tutuştuğundan emindi.

“Neden?” diye sordu Wu, ertesi gün Indra’nın evinde kurabiye yerlerken. “El ele tutuşmanın nesi güzel? Bir kere ellerimiz terli ve iğrenç.”

“Herkesin elleri terlemiyor,” dedi Indra, kurabiyeleri ondan uzaklaştırarak. “Muhtemelen sende bir sorun var.”

Indra’nın babası Dr. Srinivasaraghavan-Jones, fırından bir tepsi kurabiye daha çıkardı. “Buna hiperhidroz deniyor; yani aşırı terleme. Çok yaygındır. Ekrin ter bezleri ellerde oldukça yoğun bir şekilde bulunur. Aslında Colorado gibi kuru bir iklimde, biraz faydalı bile olabilir.”

“Gördün mü? İnsanüstü bir şeye evrildim.”

“Terli mutant ellerinle.”

Arlo, Indra’nın babasının ona yardım edebileceğini fark etti. “Dr. S, eğer birinin insan olup olmadığını anlamanız gerekse neye bakardınız?”

Dr. Srinivasaraghavan-Jones, Arlo’nun sorusunu ciddiye almıştı; elinde spatulayla en az on saniye hareketsiz kaldı. Sonra konuştu. “Herhalde reflekslerini kontrol ederdim. Otomatik tepkileri kontrol etmek son derece zordur. Örneğin, birisi korktuğunda verdiği tepkiler gibi.”

Çoğu belirti, Jaycee’nin tuhaf davranışlarının gençlik aşkından kaynaklandığına işaret etse de Arlo emin olmak istiyordu.

Bu yüzden o akşam, döşeme tahtalarını gıcırdatmamaya dikkat ederek koridorda, Jaycee'nin kapısının önünde çömeldi. Duvara yaslanıp gölgeye gizlendi. Her nefesi sessizdi. Saate baktı: 6.27. Akşam yemeğine sadece üç dakika vardı. Anneleri sofrayı kurmak için her an onları çağırabilirdi.

Ancak saat altı buçuk olduğunda hiç ses gelmedi. Arlo beklemeye devam etmeye karar verdi.

Altı kırk beş olduğunda bacakları ağrıyor, titriyordu. Savanalarındaki aslanların avlarını saatlerce ses çıkarmadan nasıl bekleyebildiğini merak etti. Tam pes etmek üzereydi ki sonunda annesinin sesini aşağıdan duydu. "Arlo! Jaycee! Yemek hazır!"

Jaycee'nin kapıya yaklaşan ayak seslerini dinledi. Gitgide yaklaşıyordu. Yaklaşıyordu.

Kapı kolu döndü. Arlo bekledi. Kapı hafifçe aralandı. Arlo bekledi.

Jaycee kapıdan çıktı. Arlo yüksek sesle kükreyerek önüne atladı.

Ablası dehşet içinde çığlık attı, sonra korkusu hızla öfkeye döndü. "Seni küçük sürüngen!" Arlo'yu geriye itti. "Seni geber-teceğim! Çok çocukça."

Sonra pat pat yürüyerek aşağı kata indi.

Arlo, ablasının bir büyü, kurbağa veya gizli bir doppelgänger tarafından kontrol edilmediğinden emin olunca rahatlayarak yere yattı. Her zamanki gibi tüm normal ablasal sebeplerden ötürü kardeşinin ölmesini istiyordu.

Merdivenin en alt basamağına ulaştığında, Jaycee'nin yaptığı şaka yüzünden kendisini annesine şikâyet ettiğini görmeyi bekliyordu. Ama onun yerine, yemek odasında bir yabancıyla karşılaştı. Kot pantolon ve ağır iş botları giymişti. Ceketinin

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

arkasındaki *Çam Dağı Garajı* yazısının altında dev lastikli bir kamyon karikatürü vardı.

Jaycee, evde internet olmadığını söylediğinde Wade dayıya baktığı gibi, bu adama da aynı dondurucu gözlerle bakıyordu. Arlo'ya baktığında, adam da ona dönüp baktı.

“Sen Arlo olmalısın. Ben Mitch. Annenizin arkadaşayım.”

Mitch, Süpermen'in motorcu kuzenine benziyordu. Arlo'nun babasından uzun boyluydu, aynı zamanda hem omuzları hem gövdesi daha genişti. Sakalı yoksa da derinlerden bir yerden çıkmaya çalışıyor gibiydi. Sol bileğine bir bandana takmıştı.

O sırada Arlo'nun annesi elinde taze fasulye ve patates tabağıyla mutfak kapısından çıktı. “Mitch'i ev yapımı bir akşam yemeği için bize davet ettim.”

Mitch, Arlo ve Jaycee'ye dönerek, “Anneniz her zaman en iyi köfteleri yapardı,” dedi.

“Onları ben yapmıyordum,” dedi anneleri. “Annem yapardı. Dondurulmuş soğan ve iki kutu haşlanmış domates. Bunu bir dergide gördüm.”

“Yine de cennet gibi kokuyor.” Masanın ortasında tam da bir hafta önce Benjy'nin oturduğu sandalyeye oturdu.

Arlo ve Jaycee yerlerine geçerken birbirlerine şaşkın bakışlar atıyordu. Bu adam neden buradaydı? Anneleri onu neden davet etmişti?

Wade dayı yemek servis edilirken çıkageldi. Tüm yemek işleri bittikten sonra ortaya çıkma gibi bir yeteneği vardı. Misafrilerine doğru başını salladı. “Mitch.”

“Selam, Wade.” Mitch tabağına biraz patates aldı. “Büyük bir sipariş aldığımı duydum. Tebrikler.”

JOHN AUGUST

Wade dayı tabağından başını kaldırmadı. “İnsanların işim hakkında konuşmasından hoşlanmıyorum.”

Mitch, “Öyle olsun” der gibi başını salladı. “Ee, Arlo. Annen senin hakkında çok şey anlattı. İzcilere katıldığını öğrendim.”

“Evet.”

“Bir zamanlar ben de izciydim. Seninle aynı Oymakta.”

“Ne kadar ilerledin?”

“Baykuş’tan sonra bıraktım. Beyzbolla çok meşguldüm. Eyaletler arası maçlara çıkıyorduk. Sürekli seyahat ettiğimiz için izci toplantılarını kaçıırıyordum. Ama dostum, o kamplara bayılırdım. Gökyüzünün altında, en iyi arkadaşlarıyla birlikte kamp yapmak gibisi yok.”

“Kırmızı Oba’da mıydın?”

“Evet! İyi tahmin.” O kadar da iyi bir tahmin değildi. Sporcular her zaman Kırmızı Oba’dan çıkardı. “Gerçi zaten dört seçeneğin vardı.”

“Yalnızca üç renk var: kırmızı, yeşil ve mavi. Kıdemli izciler fular takmıyor.”

Mitch bir şey söylemek üzereydi ki sonra durdu. Wade’le hızlıca bakiştılar. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki Arlo ne olup bittiğini anlayamadı.

“Benim hatam,” dedi Mitch. “Uzun zaman önceydi.”

Arlo yemeğın geri kalanında daha fazla soru sormadı – en azından dışından sormadı. Ama kafasında bir sürü soru vardı.

Wade dayı ve Mitch aynı dönemde mi izciydi? Aşağı yukarı aynı yaşlardı. Arlo bunu hemen masada sorabilirdi; ama bunun için Wade dayının sevmediğı bir konu hakkında bir kez daha nutuk çekmesi ihtimalini göze alması gerekiyordu.

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

Wade dayıyla Mitch neden birbirlerine bakmışlardı? Birbirlerinden hoşlanıyor gibi görünmüyorlardı ama o an ortak bir amaçları varmış gibiydi.

Ya dördüncü bir oba rengi vardiysa? Şimdi değil, Mitch ve Wade dayının izci olduğu dönemde... Arlo katıldığı ilk izci toplantısını hatırladı. O gece Wade'in üniformasını giymiş ve fularını da cebine tıktırmıştı. Ne renkti? Sarı mıydı?

Toplantı gecesinden beri fuları görmemişti. Wade geri mi almıştı?

Tatlı olarak elmalı turta ve dondurma vardı. Arlo tatlısını hızlıca bitirip kalkmak için izin istedi. Kimsenin izlemediğinden emin olduktan sonra, menteşelerin gıcırdamamasına özen göstererek bodrum kapısını dikkatlice açtı. Işık düğmesine bastı. Merdivenlerin dibindeki tek ampul parlamaya başladı.

Wade dayının üniformasını sakladığı sandık, birkaç kolinin altında gömülüydü ama Arlo çıkarmayı başardı. Birkaç hafta öncesinden hâlâ kilidi açık duruyordu. İçerisinde, ilk defa baktığında gördüğü hatıra eşyaları buldu: flamalar ve defterler, jeyotlar ve yazılı kupa kılıfları.

Ama fular yoktu.

Sandığın dibinde küçük, deri bir çanta keşfetti. Boyutuna göre ağırdı ve üzerinde kapalı kalması için bir düğmesi, arkasında da tabanca kılıfını andıran bir kemer halkası vardı. Özellikle metal parçaların etrafındaki deriler eskikip parçalanmaya başlamıştı. Bu yüzden daha fazla zarar görmemesi için Arlo çantayı nazikçe açtı.

İçerisinde bir deste kart büyüklüğünde ama biraz daha yuvarlak hatlı bir cihaz vardı. Pirinçten yapılma bu cihaz tamamen kararmıştı ve buz gibiydi. Arlo bu cihazı daha önce hiç görmemişti ama görür görmez ne olduğunu anladı.

Bir izci pusulasıydı.

Indra ve Wu ona kendi pusulalarını göstermişti. Onları yeni ve plastikten yapılmıştı. Kadranları karanlıkta parlıyordu. Bu pusula ise çok daha eskiydi. Arlo pusulanın kapağını açtığı anda camın altında sallanan konik ibre ortaya çıktı. Ne tarafa dönerse dönsün ibre hep aynı yönü gösteriyordu. Kuzey, diye tahminde bulundu.

Tam o sırada kapının menteşelerinin gıcırdadığını duydu. Arkasına dönüp baktığında merdivenlerin başında duran dayısını gördü. Wade yavaşça basamakları inerken her ikisi de bir şey söylemedi. Ampulün altına geldiğinde eğilmek zorunda kaldı.

Sonra nihayet konuştu. “Eşyalarımı karıştırmana izin verdiğimi hatırlamıyorum.”

“Affedersin.”

Wade pusulaya işaret etti. “Onun ne olduğunu biliyor musun?”

“İzci pusulası.”

“Benim izci pusulam, daha spesifik olmak gerekirse.”

“Affedersin,” diye tekrarladı Arlo.

“Nasıl çalıştığını biliyor musun?”

Arlo pusulayı uzatarak göstermeye çalıştı. “Ne yöne gitmek istiyorsan kadranı o şekilde ayarlamam gerektiğini biliyorum. Kuzeye denk getirdiğinde titreştiğini biliyorum. Ama pillerin nereye takıldığını anlamadım.”

“Pil yok. Tamamen mekanik. Arkasındaki anahtarı çevirerek kurman gerekiyor.”

Wade deri çantayı eline aldı, kapağın altındaki cebin içinden minik, pirinçten bir anahtar çıkardı. Arlo kendi başına bunu

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

asla bulamazdı. Wade pusulayı alıp Arlo'ya arkasındaki küçük deliği gösterdi. "Deliğe su girmemesine dikkat et. Yoksa tamamı paslanır, sonra hiçbir işe yaramaz." Anahtarı deliğe sokup çevirdi. "Her zaman saat yönünde çevir. En fazla on iki tur."

Ters çevirip sağa ve sola döndürerek pusulayı test etti. Sonra tatmin olmuş gibi bir edayla başını salladı. Ancak yüz ifadesinde başka bir şey daha vardı. Arlo'nun daha önce hiç görmediği bir yumuşama – sanki bir şey hatırlamış gibiydi ama ne tam olarak mutlu ne de üzücü bir şey gibiydi.

Sonra o an geçip gitti. Wade pusulayı çantaya geri koydu.

"İzci okulu için pusulaya ihtiyacım var," dedi Arlo. "Sincap rütbesi için."

Wade anahtarı özel cebe geri koydu.

"Pahalı oldukları için annemden isteyemedim."

Wade çantayı kapattı.

"Seninkini kullanabilir miyim? Çok iyi bakarım, söz veriyorum."

Uzun bir duraksamadan sonra Wade kaşlarını çattı. "Birçok insan bir aracı o aracın amacıyla karıştırıyor. Bir çekiç sana ev inşa edemez. Yalnızca çivi çakabilir. Aynı şekilde, pusula da yalnızca kuzeyin ne yönde olduğunu söyleyebilir. Hangi yöne gitmen gerektiğini değil."

Arlo'ya pusulayı uzattı.

"Bu sözümü sakın unutma, yoksa yolunu kaybedersin."

—20—

PUSULA

CUMARTESİ SABAHİ ARLO, mısır gevreği kutusunun yanında bir not buldu. Annesi yazmıştı. O gün restoranda çift vardiya çalışıyordu ve neredeyse akşam yemeğine kadar eve dönemeyecekti.

Bir saat sonra, Jaycee merdivenlerden aşağıya inip arkadaşlarıyla buluşmaya gittiğini açıkladı. Arlo, kirli bir Toyota'nın onu yolun sonundan aldığını gördü. Benjy direksiyonda yalnızdı.

Arlo, Colorado'daki ön-ehliyet kurallarını bilmiyordu. Yine de Benjy'nin başka bir gençle birlikte araba kullanmaması gerektiğinden emindi. Güvenli değildi ve annesi bunu kesinlikle onaylamazdı. Onu aramayı ya da atölyeye gidip Wade dayısını bulmayı düşündü. Ancak annesini yalnızca gerçek bir acil durumda araması gerekiyordu ve bu durum pek acil bir duruma benzemiyordu. Etrafta yangın da çıkmadığına göre, Wade'i rahatsız etmek için geçerli bir sebep de bulamadı. Bu yüzden kimseye bir şey söylememeye karar verdi.

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

Ayrıca, şimdi pusulayla pratik yapabilmek için tek başına koca bir günü vardı.

Sincap rütbesini kazanmak için, Arlo'nun Karanlık Yürüyüş'ü tamamlaması gerekiyordu – bu sınavda pusula yeterliliği gözler bağlı şekilde test ediliyordu. Wu ona bazı temel talimatlar vermişti. İlk iş, oku içindeki manyetik ibre ile hizalamaktı. Bu kuzey yönüne dönmek anlamına geliyordu. İbre ne zaman okun üstünden geçse pusula titreşiyordu, böylece pusulaya bakmadan bile kuzey yönünde olduğunu anlıyordun.

Wu'nun pille çalışan modern pusulasının yaydığı titreşim öyle şiddetliydi ki eldivenle bile hissediliyordu. Ancak Wade dayının antika pusulası farklı çalışıyordu. Bir kere içerisindeki mekanizmanın dişlilerinden her zaman hafif bir vızıltı geliyordu. İbre oku geçtiğinde, titreşimi hissetmek neredeyse imkânsızdı; avcunuza küçük bir tüy konmuş gibi bir histi.

Arlo eldivenlerini çıkardığında bile titreşimi hissetmekte zorlanıyordu. Hayal kırıklığı içinde neredeyse pes etmek üzereydi.

Sonra kahramanın nihayet başarana kadar yüzlerce kez deneyip yanıldığı ama denemeye devam etmesi gerektiği film sahnelerini düşündü. Hangi konuda başarılı olduğu önemli değildi –karate, dans, ışın kılıcı– ne olursa olsun deneyip yanılmaya devam etmeliydi. Bu filmlerde genellikle kahramanın hatalarını yüzüne vuran huysuz bir öğretmen ile arka planda çalan bir şarkı olurdu.

Arlo'nun ne bir öğretmeni vardı ne de arka planda çalan bir müzik. Ama önünde koca bir günü vardı ve yapacak daha iyi bir şeyi yoktu.

Bu yüzden pratik yapmak için gözlerini kapatıp etrafında dönerek kuzeyi bulmaya çalıştı. Kuzeyi bulduğunu düşündüğünde gözlerini açıp okla ibrenin hizalı olup olmadığına bakıyordu.

İlk yirmi seferde yanıldı.

Sonraki yirmi seferde de yanıldı. Ayrıca başı dönmeye başlamıştı. Sürekli aynı yöne dönmeyi bırakıp bir sağa bir sola dönmeye başladı.

Sonraki yirmi seferde yine yanıldı. Bir girişiminde aslında oldukça yaklaşmıştı. Bir yirmi sefer daha denemeye karar verdi.

İkinci denemede kuzeyi bulmayı başardı. Sonra üst üste dört kere yine yanıldı. Sonra arka arkaya iki kere bildi. Bir şekilde hile yaptığından, gözkapaklarından gelen güneş ışığının ona haksız bir avantaj sağladığından endişelenmeye başladı. (Bazı böceklerin ışığın açısını dikkate alarak hareket ettiği üzerine bir yazı okumuştur. Güvelerin sundurma ışıklarının etrafında durmadan kanat çırpmasının sebebi buydu.) Bu nedenle, böcekleri hatırlatan herhangi bir müdahaleye mahal vermemek için, fularını çıkarıp gözlerini bağladı.

Tamamen karanlıkta gerçekleştirdiği yirmi denemenin yarısından fazlasında başarılı oldu. Daha da önemlisi, bazen neden yanıldığını anlamaya başlamıştı. Pusula yalnızca kuzeye bakarken titreşmiyordu. Göstergenin iki farklı noktasında daha titreşiyordu. Bu noktalardaki titreşimler, kuzey yönündekine göre biraz daha zayıftı, sanki yankı gibiydi. İyice odaklandığında, kuzey titreşimi ile diğerleri arasındaki farkı ayırt edebiliyordu.

Nihayet, üst üste on denemede bildi. Zaferini ilan ettikten sonra kutlama yapmak için içeri geçip kendisine fıstık ezmeli, patates cipsli ve reçelli bir sandviç hazırladı.

Kuzeyi bulmak yalnızca ilk adımdı. Karanlık Yürüyüş'ü tamamlayabilmek için gözleri bağlıyken belirli bir yolu takip edebilmesi gerekiyordu.

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

Wu ilk talimatlarında, “İşin en zor yanı, hızını sabit tutmak,” demişti. “Adımlarını düşündüğün an ya kısalıyor ya da uzuyorlar. Yani dikkatini odaklamadan adımlarını sayabilmen gerekiyor. Düşündüğünden daha zor bir iş.”

Arlo, topuğuyla karda bir çizgi çizerek başladı. Sonra –adımlarını sayarak– yürüdü. Araba yolunda on adım gitmişti. Sonra arkasını dönüp geri yürüdü. Belki de yolun eğimi nedeniyle, yalnızca dokuz adımda başlangıç noktasına ulaştı. Bu yüzden tekrar denedi. Ve tekrar. Bazen on adımda çok ileriye gidiyordu. Bazen de o kadar ileriye gidemiyordu.

Derken işin püf noktasını keşfetti; ayaklarına değil, bacaklarının açısına odaklanması gerekiyordu. Arlo bacaklarını bir makas gibi hayal etti ve her adımında aynı açıyla açmaya özen gösterdi.

Birkaç defa başlangıç noktasına on adımda geri dönmeyi başarinca, bu sefer gözleri bağlı bir şekilde denedi. Bazı açılardan, bu şekilde daha kolaydı; bir kere geriye bacaklarının açısından başka odaklanabileceği bir şey kalmıyordu. İlk denemede başardı; sol topuğuyla tam olarak başlangıç çizgisine basmıştı.

Bir mola daha verdi. Bu sefer fıstık ezmeli sandviçiyle bir kutu kola içti. Saat neredeyse üçe geliyordu. Yaklaşık beş saattir araba yolunda aynı çizginin üstünde bir ileri bir geri yürüyordu.

Şimdi tüm becerilerini bir araya getirmenin vakti gelmişti.

Wu’nun söylediğine bakılırsa en kolay aşama olan üçgenle başladı. Üçgeni tamamlamak için, iki keskin dönüş yaptıktan sonra başladığı noktaya geri dönmesi gerekiyordu.

Pusulanın okuyla ibresini hizaladıktan sonra, fularını gözlerinin üstüne indirdi. Sonra on adım attı. Yolun düz kısmını hızlıca geçip kar seviyesinin dizlerinin üstüne geldiği kısma

çıktı. Değişen zemine rağmen, adımlarını eşit aralıklı tutma konusunda iyi bir iş çıkardığını hissediyordu.

Şimdi işin zor kısmındaydı: dönüş. Üçgen çizmek için 120 derecelik açıyla dönmesi gerekiyordu. Bunu yapabilmek için pusulayı avcunun içinde tutup kadranı bükmeye başladı. Her minik hareketle pusula tık sesi çıkarıyordu. Wu'nun dediğine göre on iki kere tık sesi gelene kadar sağa doğru çevirmeliydi. Nefesini tutarak dikkatlice saydı. Kendisini, görünmez bir kasaya girmeye çalışan bir hırsız gibi hissediyordu.

On ikinci tık sesini duyduğundan emin olduktan sonra, kuzeyi gösteren hafif titreşimi hissetmeye hazırlanarak vücudunu yavaşça döndürmeye başladı. İşin hilesi buradaydı – kuzey her zaman kuzeydeydi, bu yüzden hizalamayı tekrar sağladığında doğru yöne baktığından emin olabilirdin.

Arlo'nun pusulayı hizalayabilmesi neredeyse bir dakika sürdü. On adım daha ileri gitti. Araba yolundaki kar yığınının geldiğini hissettiğinde rahatladı – en azından doğru yönde ilerlediğini biliyordu. Yanlışlıkla on birinci adımı atacaktı ki tam zamanında kendini durdurdu.

Bir kez daha kadranı on iki tık sesi duyana kadar sağa çevirdi, sonra kuzeyi bulmaya çalıştı. Ama bu sefer bir şey farklıydı.

Kuzey olması gereken yönde değildi.

Belki de yanlış yönde döndüğünü düşünerek yavaşça tam bir daire çizerek döndü. Küçük titreşimi hissetmek için beklemeye devam etti.

Sonra pusula uğuldamaya başladı. Elinde elektrikli bir diş fırçası gibi titrediğini hissediyordu, her zamankinden daha güçlüydü.

Bu kuzey titreşimine benzemiyordu. Bu tamamen başka bir şeydi.

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

Neredeyse gözündeki bağı çıkaracaktı ama denemeye devam etmeye karar verdi. Biraz sola, sonra biraz sağa döndü. Uğultunun kaynağı kesinlikle tek bir yöndü. Arlo hangi yöne baktığını hayal etmeye çalıştı. Başladığı noktayı göz önüne aldığı anda, büyük olasılıkla eve sırtını dönmüş vaziyette yola doğru bakıyordu.

Sonra bir köpeğin havladığını duydu. Çılgınca havlıyordu. Vahşice.

Arlo fularını indirip baktığında bir süre ışığa alışmaya çalıştı. Gerçekten de yola bakıyordu. Cooper ormana doğru havlıyordu ki bu pek şaşırtıcı bir durum değildi. *Ama*, diye düşündü Arlo, *onu duymamam gerekmiyor muydu?* Hayalet köpek soğuk havada yüksek sesle ve net bir şekilde havlıyordu.

Arlo pusulanın kapağını kapatarak birkaç adım öne gitti. Köpek ona baktı, sonra ormana doğru havlamaya devam etti. Kuyruğu aşağıya bakıyordu. Omurgası boyunca tüyleri havaya kalkmıştı.

“Ne oldu?” diye sordu Arlo.

Köpek cevap veremezdi. Buna gerek de yoktu.

Ormandan bir şey çıkıyordu – ağaçların arasında hızla hareket eden karanlık bir şekil. Arlo, gün ışığına çıkmadan onun ne olduğunu yürüyüşünden anladı.

Devasa boyutta, siyah bir attı bu.

Gelgelelim sıradan bir at değildi. Sıradan atların koç gibi boynuzları ve parlayan kırmızı gözleri olmazdı ya da burun deliklerinden alevler çıkmazdı. Bu at bunların hepsine sahipti ve dosdoğru Arlo’ya doğru geliyordu.

Arlo koşması gerektiğini biliyordu ama ayakları tepki vermiyordu. Korkudan donakalmıştı. Yalnızca bakıp duruyordu.

Atın karı döven toynaklarını duyabiliyordu.

Ağzını araladığında, çift sıra keskin dişleri açığa çıktı. Sonra aralık daha da genişledi ve çenesi boyunca bir yara izi görüldü. Arlo, atın kendisini bütün olarak yutup yutamayacağını merak etti.

At, karda aniden düşüp yana doğru devrildiğinde Arlo'ya çok yaklaşmıştı. Cooper bu sırada atın üzerine atlayıp boğazına saldırdı. İki mistik canavar vahşice kapışıyor, birbirine saldırıyordu. Arlo kalıp izlemek isterdi ama kaçması gerektiğinin farkındaydı.

Ayakları sonunda onunla hemfikir olmuştu.

Ön kapıya doğru koşmaya başladı. Yol boyunca birkaç kez tökezledi. Verandaya yeni ulaşmıştı ki korkunç bir çığlık duydu ve Cooper'ın kavgayı kaybettiğini anladı.

Arlo biraz uğraştıktan sonra ön kapıyı nihayet açabildi. İçeri girip kapıyı çarparak kapattı. Kilidi çevirip geri çekildi.

İki saniye sonra, büyük bir ağırlık kapıya çarptı. Menteşeler gerildi, ancak kapıyı hâlâ tutuyorlardı. Kapı tekrar çarptı. Ve tekrar. Canavar boynuzlarını koçbaşı olarak kullanıyordu ancak herhangi bir ilerleme kaydedemedi.

Sonra kapıya vurmayı kesti. Arlo ahşap verandayı gıcırdatan toynak seslerini duyabiliyordu. Atın ne yapabileceğinden emin değildi. Belki de volta atıyordu. Arlo yavaşça merdivenlerden geri adım atmaya başladı.

Birdenbire menteşeleri sökülen kapı şiddetle açıldı. Canavar tıpkı bir katır gibi arka bacaklarıyla kapıyı tekmelemişti.

Sonra yüzünü döndüğünde avını fark etti.

Arlo merdivenlerden yukarı çıkarak odasına doğru yöneldi. Canavarın arkasından geldiğini duyabiliyordu ama biraz sıkıntı yaşadığı belliydi. Merdivenler için çok büyüktü. Her adımda

mücadele ediyordu çünkü toynakları ahşap basamaklarda kayıyordu.

Odasının kapısını kapatan Arlo, kapı kolundaki küçük düğmeye basarak kilidi çevirdi. Mandalın neredeyse anlamsız olduğunu biliyordu; kararlı bir doğaüstü canavarı savuşturmak yerine birisinin yanlışlıkla içeri girmesini önlemek üzere tasarlanmıştı. *Jaycee'nin kapısının düzgün bir kilidi vardı, bu canavarı durdurabilirdi belki...*

Merdivenlerdeki gıcırta sesi kesildi. Yaratık üst kattaki koridora ulaşmıştı. Arlo halıda boğulan toynak seslerini duyabiliyordu. *Bam, bam, bam, bam.* Yürürken kürkü duvara sürtüyordu. Derken bir cam kırıldı. Arlo, tavandan düşen bir avize parçası olabileceğini tahmin etti.

Sonra toynak sesleri kesildi. Canavar kapının tam önündeydi. Arlo nefes alıp verişini duyabiliyordu. Kokusunu da alabiliyordu: Havai fişek ve çürük yumurta gibi kokuyordu.

Arlo'nun içeride olduğunu biliyor gibiydi. Belki o da Arlo'nun kokusunu alabiliyordu.

Arlo pencereye döndü. Buzdan sıkışıp kalmıştı. Elinin bileğine yakın kısmıyla çerçeveye vurup buzları kırmaya çalıştı.

Bu sırada at da kapıya çarptı. Darbe, alt katta olduğu kadar yüksek sesli ya da şiddetli değildi. *Kapıyı kıramaz,* diye düşündü Arlo. *Dönecek alanı yok.* Atın yapabileceği tek şey boynuzlarıyla kapıyı kırmaya çalışmak olabilirdi. Arlo'nun biraz vakti vardı.

Sonunda pencereyi açmayı başardığında çerçeveyi en yukarıya kadar çekti. Yüzüne çarpan soğuk hava dalgası onu canlandırdı. Parkası onu terletmişti.

Bu sırada at kapıya vurmaktan vazgeçti. Ama hâlâ oradaydı. Arlo hareket edişini ve nefes alıp verişini duyabiliyordu.

Canavar başka bir plan yapmaya çalışıyordu. Ama gerçekten ne yapabilirdi ki? Bulunduğu yerde dönemezdi ve koridordan geri geri gitmesi bile zordu.

Sonra Arlo kapının altından içeriye süzülen ışığı fark etti.

Önce hafif bir parıltıydı ancak gitgide daha da parlak hale geldi, sanki birileri ayarlı bir anahtarla ışığı açıyor gibiydi. Ardından eski, kullanılmayan anahtar deliğinden beyaz bir ışın fırladı. Kapının kenarlarından da aynı ışın süzölmeye başladı.

Koridordaki her neyse dışarıdaki güneşten daha parlaktı.

Arlo alt çekmecedен, kaçmak için hazırladığı ipi aldı. İki yarım kazık bağı atarak ipi radyatöre bağladığı sırada duvardaki gölgelerin hareket ettiğini fark etti. Sonra yavaşça tavana doğru ilerleyip orada toplaşmaya başladılar. Arlo, mürekkebi andıran karanlığın baş aşağı duran bir su birikintisi gibi dalgalanışını izledi. Bu iyiye işaret değildi.

Düğümünün sıkı olup olmadığını kontrol ettikten sonra halatın ucunu pencereden aşağı sarkıtmaya başladı. Tam bir bacağını dışarıya atmıştı ki...

At, yukarıdaki karanlıktan baş aşağı inip Arlo'nun yatağına düştü. Kürkü parlak ve ıslaktı. Arlo'yu fark edince alevler içindeki ağzını açmasıyla yüz tane sivri diş ortaya çıktı.

Bunun üzerine Arlo'nun pencereden yarı atladığı yarı düştüğü söylenebilir. İpi sıkıca tutarak ağırlığını dengeledi ama kolları neredeyse omuzlarından çıkacaktı. Yüzü evin duvarına çarptı.

İpe tutunmaya çalışan bacakları boşlukta sallanıyordu.

Yukarıya baktı. Canavar boğuk sesiyle bir çığlık atarak pencereden dışarı kafasını çıkardı. Uzun boynunu uzatarak Arlo'ya doğru kükredi.

Panik içinde kalan Arlo ipi bıraktığı gibi kendini yerde buldu.

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

Penceresinin altındaki dikenli çalı düşüşünü yumuşatmıştı. Karla kaplı çalılar Arlo'nun ağırlığıyla büzüşüp dümdüz olmuş, Arlo'nun parkası da onu dikenlerden korumuştur.

Sırt üstü yatan Arlo gözlerini kırptırırken hiç zarar görmediğine şaşırırdı. Penceresine baktığında canavarın hâlâ, boşu boşuna ona doğru uzandığını gördü. Hayal kırıklığı içinde uluyordu. Pencereden geçemeyecek kadar büyüktü.

Arlo ayağa kalkmakta biraz zorluk çekti. Pencereye tekrar baktığında canavarın kaybolduğunu gördü. At artık orada değildi ama odanın içinden yine parlak bir ışık süzölmeye başlamıştı.

Arlo hareket etmesi gerektiğini anladı. Ama nereye gidebilirdi?

Yoldan aşağı koşabilirdi ama en yakın ev yaklaşık bir kilometre uzaklıktaydı ve at ondan daha hızlı hareket ediyordu.

Orman daha yakındı. Belki bir ağaca tırmanabilirdi. Ama kar derindi ve onu yavaşlatabilirdi. Canavar da ormanın içinden gelmişti.

Arlo'nun en iyi şansı evde saklanmaktı, belki de bodrumda. Ya da...

Atölyede. Arlo bütün gün dayısını görmemişti ama evden ayrıldığını da görmemişti. Kamyoneti, ön camı karla kaplı bir şekilde yolun kenarında duruyordu. Muhtemelen Jackson Kovuğu için gelen büyük sipariş üzerinde çalışıyordu.

Ama ya atölyede değilse? Atölyeye ulaşmak için Arlo'nun evin etrafında koşması gerekecekti. Oraya ulaştığında kapıyı kilitli bulursa saklanacak hiçbir yeri olmayacaktı.

Yeniden pencereye baktı. Işık gitmişti. Canavar artık odasında mahsur değildi. Neredeydi? Canavarın yaptığı gölge büyü hakkında Arlo'nun hiçbir fikri yoktu. Ama buralarda bir

yerlerde olduğundan emindi. Ve ona doğru geliyordu. Arlo bir seçim yapmak zorundaydı.

Atölyeyi seçti.

Koştı. Araba yoluna yaklaşırken tökezleyip düştü. Canı yanmamıştı ama şaşırmıştı. Kalkıp koşmaya devam etti.

Köşeyi döndüğünde en çok korktuğu şeyi gördü: atölyenin kapısı kapalıydı. Üzerinde asma kilit takılıydı.

Durup başka bir seçenek düşünmeye çalıştı. Çamaşır odasının kapısı genellikle kilitli tutuluyordu çünkü mandal düzgün çalışmıyordu. Odun yığını ona gerçek bir koruma sunamazdı. Ve Wade dayının kamyonetine ulaşsa bile çalıştırmak için anahtarı yoktu.

Sonra evin ikinci katından gelen bir parçalanma sesi duydu. İnşası bitmemiş kısma baktığında, mavi muşambanın ardında bir şeyin hareket ettiğini gördü.

Derken canavar aniden plastiğin arkasından ileri atıldı. Arlo olanları, atın aşağıya düşüşünü yavaş çekimde izliyordu... Dört-nala yere indi ve geniş bir daire çizerek Arlo'ya doğru koşmaya başladı.

Daha iyi bir seçeneği kalmayan Arlo, atölyeye koşmaya devam etti. Kapıya yaklaştıkça asma kilidin aslında açık bir şekilde sarktığını fark etti. *Kapı kilitli değildi.* Wade dayı orada olmasa bile içeri girebilirdi.

Arlo tüm gücüyle kapıyı kenara iterek açmaya çalıştı. Beklediğinden çok, çok daha ağırdı; her ittirişinde yalnızca birkaç santim hareket ediyordu. Yine de bu onun için yeterliydi. Aralıktan sığışarak geçip ardından kapıyı kapatmaya koyuldu.

Aralık daralıyor, daralıyordu. Canavarın toynaklarını duyabiliyordu. Öfkeyle çığlık atıyordu.

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

Kapı tatmin edici bir gümbürtüyle kapandı. Arlo içeri girebilmişti.

Bir adım geri atıp soluklanmaya çalıştı.

Gözleri karanlığa alışan Arlo Finch, dışarıdayken daha güvende olup olmadığını merak etmeye başladı.

— 21 —

ATÖLYE

İSİMLER TUHAF ŞEYLER. Bir nesnenin doğasına dair, aslında o nesneyle hiçbir alakası olmayan bir fikri uyandırabilirler.

Örneğin, Arlo'nun Zephyr Fireball Maxx model ilk bisikletti. Bu bisikleti babasıyla birlikte mağazada görüp almış, sonrasında garaja koymak yerine odasında tutmak konusunda ısrar etmişti. Şık görünümlü ve hızlı bir bisikletti; hız yapmak için tasarlanmıştı. Arlo o yazı, her öğleden sonra Philadelphia'daki evlerinin yakınındaki çıkmaz sokaktan aşağı hız yaparak geçir-mişti. Fransa Bisiklet Turu'nu kazandığını hayal ediyordu.

Eylül ayı geldiğinde okullar açılınca, kendi bisikletinin hemen yanında, üstelik birebir aynısı olan bir bisikletin kilitlenip bırakıldığını gördü. Lastikleri, jantı, her şeyi aynıydı. Ama farklı bir ismi vardı: Dağcı. Bu, kayalık yollar ve dik yamaçlar için tasarlanmış, yavaş ama sağlam bir arazi bisikletiydi.

Gelgelelim Arlo'nun bisikletiyle birebir aynıydı. Yalnızca ismi değişikti. Wade dayı evin arkasındaki binaya "atölye"

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

diyordu. Bu isim, Arlo'ya Noel Baba'nın atölyesini ya da yerel televizyonda kurlangıçkuyruğu geçmeli çekmece yapan pantolon askılı adamı hatırlatıyordu. Zihninde, dayısının uzun masalara yaydığı, farklı montaj aşamalarında olan hayvanlarla çalıştığını hayal ediyordu: orada yarısı doldurulmuş bir kartal, burada yapıştırma aşamasındaki bir tavşan. Atölyenin darma-dağın olduğunu ama evin kendisi gibi rahat, belki de sıcak bir rahatlıkta olduğunu düşündü.

Ne var ki bu yanlış bir düşünceydi, burası *atölye* terimine aykırıydı.

Arlo bu yere bir isim verecek olsa “korkunç, karanlık terör kulübesi” ismini verirdi. Çünkü böylesi daha doğru olurdu.

Solundaki duvarda akla gelebilecek her türlü şekil ve uzunlukta paslı bıçaklar asılıydı. Bazıları öğütücü, saban, çim biçme makinesi gibi çeşidi makinelerden alınmışa benziyordu. Diğerleriye korkunç görünmek dışında başka bir amaçları yokmuş gibi görünüyordu. Tavana kadar düzgün bir hat şeklinde uzanan kancalarda sıra sıra bıçaklar asılıydı. Tavanda yer alan tellerden ise başka şeyler sarkıyordu.

Sağında dengesiz duran dolapta yüzlerce demonte edilmiş oyuncak bebek vardı. Bu bebekler kategorilere ayrılmış gibiydi –kafa, bacak, gövde, kol– bazı parçalar tepedeki rafı doldurup taşırmıştı. Kirli bebek yüzleri göz kırpmadan Arlo'ya bakıyordu.

Arlo tam ilerisinde, tavandan sarkan kirli muşamba kaplamanın arasından sızan loş ışığı görebiliyordu. Burası sanki kulübenin arka kısmına bir giriş görevi görüyordu.

Burayla ilgili her şey o kadar rahatsız ediciydi ki Arlo, onu öldürmeye çalışan canavarı neredeyse unutmuştu. *Neredeyse.*

“Wade dayı?! Orada mısın?” Arlo, kapıdan sızan dar ılık huzmesinde atın nefesini görebiliyordu.

Cevap yoktu.

Eğer dayısı atölyedeyse muşambanın arka tarafında olmalıydı. Karşılaşabileceği her şeye hazırlanan Arlo kaplamayı dikkatle kenara ittiğinde, daha büyük bir oda ortaya çıktı. Yüzüne bir sıcak hava dalgası çarptı.

Dayısı sırtı ona dönük vaziyette bir taburede oturmuş, kulaklarına da dev kulaklıklar takmıştı. Bir şey üzerinde çalışıyordu; önündeki aletleri ve fırçaları kullanmakla meşguldü. Lehim aletinden bir duman kıvrımı yükseldi. Ayaklarının dibindeki elektrikli ısıtıcı parladı.

“Wade dayı?”

Hâlâ cevap yoktu. Arlo, kulaklıklardan yayılan müziği duyabiliyordu: gürültülü, bangır bangır davul sesleri ile kirli gitar seslerinden oluşan bir heavy metal parçası.

Hepsinin arasından üçüncü bir ses daha duyulabiliyordu. Bu ses Arlo’ya üçüncü sınıf müzik dersinden ksilofon sesini hatırlattı. Bakışları, üzerinde Çince yazılar olan beş koyu renk ahşap levhanın tellerle asılı olduğu kirişlere doğru kaydı. Yuvarlak başlı bir çekiç ortada çılgınca sallanarak her biri farklı bir nota çalan levhalara vuruyordu. Rüzgâr çanlarını andırıyordu. Ama rüzgâr esmiyordu. Arlo, çekicin nasıl bu kadar gelişigüzel sallanabildiğini anlayamadı.

“Wade dayı!” Bu sefer gerçekten bağırmıştı. Hâlâ cevap yoktu. Dayısının kulaklıklarındaki müzik çok gürültülüydü. Başka bir çaresi kalmayan Arlo, sonunda dayısının koluna dokundu.

Wade öyle irkilmişti ki taburesinden kayıp bir dizi koliye çarptı. Sonra nihayet elinde bir diş fırçası tutan doldurulmuş bir kunduzun yanına sırtüstü düştü.

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

“Özür dilerim!” Arlo kalkmasına yardım etmek için elini uzattı. Wade yardımı geri çevirerek kendi kendine dizlerinin üstüne kalktı.

“Buraya gelmemen gerektiğini biliyorsun. Tek bir kuralım vardı.”

“Biliyorum ama...”

“Ama yok, istisna yok.” Wade ayağa kalkıp etrafına dolanan kulaklık kablosundan kurtuldu. “Burası benim sığınağım. Sanatımı burada yapıyorum!”

“Biliyorum! Sadece...”

Wade ise Şşş diyerek onu susturup etrafı dinlemeye koyuldu. Derken tepelerinde sarkan ahşap levhalara endişeyle baktı. “Bu ne zamandır böyle?”

“Bilmiyorum,” diye yanıtladı Arlo. “Ne ki o?”

“Bir alarm. Burada olmaması gereken bir şey var.” Arlo’yu itip önüne geçerek ön odaya yöneldi.

“Biliyorum! O yüzden bura...”

Wade çoktan muşamba kaplamayı geçmişti. Arlo onu takip etmek istemiyordu. Ne var ki yalnız kalmak da istemiyordu. Ön tarafa koştu ve ağır kapıyı kaydırarak açmaya çalışan dayısına yetişebildi.

“Hayır, hayır! Yapma! Dışarıda bir şey var!”

Arlo kapı kolunun önünde durup dayısını engellemeye çalıştı. “Bir canavar var. Ormandan çıktı.”

Dayısı biraz yumuşamıştı, Arlo konuşmaya devam ederken dinliyordu. “Evin önündeydim, pusulayla pratik yapıyordum. Senin pusulanla. Sonra titremeye başladı.”

“Titremesi gerekiyor zaten. Kuzeyi gösterdiğinde titrer.”

“Kuzey değildi. Başka bir şeydi. Sonra bu şey –ata benziyor

ama at değil– ormandan koşarak çıkageldi. Cooper onu durdurmaya çalıştı ama...” Arlo birdenbire ilk karşılaşmadan beri köpeğin havlamasını duymadığını fark etti. “Sanırım canavar onu öldürdü.”

“Cooper çoktan öldü. Bunu biliyorsun. O bir hayalet.”

“Ama canavarla savaşıyordu. Gördüm.”

Wade dayının kaşları birbirine yaklaştı; yüzünde kuşkulu bir ifade vardı ama küçümseyici değildi. Başını salladı. “Pekâlâ. Bir göz atalım.” Eline silah olarak bir kürek kaptıktan sonra Arlo onu durduramadan kapıyı açtı.

Wade aralıktan sızan güneş ışığından ötürü gözlerini kısarak baktı. Soğuk hava kapının kenarlarından içeri süzülüyordu. Arlo kendini çarpışmaya hazırladı.

Ama bir şey olmadı.

“Burada hiçbir şey yok.”

Wade, Arlo’nun da görebilmesi için kapıyı biraz daha araladı.

Wade’in gözleri belli ki görmemeye başlamıştı çünkü at en fazla yedi-sekiz metre ötelerinde, hayvanat bahçesindeki aslanlar gibi bir ileri bir geri yürüyordu.

“Gerçekten görmüyor musun? Orada işte.”

Arlo eliyle işaret etti.

Wade ise omuzlarını silkti. “Hiçbir şey görmüyorum. Ama bu orada olmadığı anlamına gelmez. Ötedünya’ya ait birçok şey temelde görünmezdir. Bu yüzden ortada fotoğraflarını göremezsin.”

“O zaman ben nasıl görebiliyorum?”

“Cooper’ı görebilmenle aynı sebepten sanırım. Belki garip gözlerinden dolaydır.” Arlo, onun bunu hakaret olarak söylemediğini biliyordu. “Ne yapıyor?”

“Etrafta geziniyor. Neden içeri girmeye çalışmıyor?”

“Bu binada ciddi koruma kalkanlarım var. Sadece şu gördüğün alarm değil, duvarlara yerleştirilmiş gerçek totemler var. Epey bir servete mal oldu. Ama görüyorsun işte, kötülükleri uzak tutuyor.”

“Yani güvende miyiz? Burada kalıp onun gitmesini bekleyebiliriz, değil mi?”

Wade başını iki yana salladı. “Beklemek iyi bir fikir değil. Annen geri dönerse ne olacak? Veya ablan? Onların görememesi canavarın orada olmadığı anlamına gelmez. Bir yolunu bulup işini bitirmemiz lazım.”

“Yani onu öldürecek miyiz?”

Wade alaycı bir bakış attı. “İstersen dene, kolay gelsin.” Muşamba girişten geçip arka odaya geri döndü. Arlo kapıyı açık bıraktığı için endişe içinde dayısının peşinden gitti.

Arka tarafta dayısını, yan masalardan birinde duran derin bir çöp yığnında bir şeyler ararken buldu. Arlo’nun tahmin ettiği kadar paniklemiş görünmüyordu. “En iyi ihtimalle onu geldiği yere geri gönderebiliriz. Ait olduğu yere.”

“Nasıl yapacağını biliyor musun?”

“Tam olarak değil.” Bir kitap çıkardı. Yanlış kitap. Kenara fırlattı.

“Peki, genel bir fikrin var mı?”

“Genel bir teorim var tabii. Öncelikle neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmemiz gerek.” Sonunda aradığını bulmuştu. Sudan zarar görmüş, eski püskü bir kitaptı bu. Arlo kapağı görünce kitabı anında tanıdı: *Culman’ın Yaratıklar Kitabı*. Wade dayısında bir kopya vardı. “Şimdi, bir at mı gördüğünü söylemiştin?”

“At gibi bir şey. Ama boynuzlu.”

Wade, kitabın arkasındaki dizini inceledi.

“Nasıl boynuzlar? Geyik boynuzu gibi mi? Yoksa gergedan mı? Tek boynuzlu at gibi miydi?”

“Tek boynuzlu atlar gerçek mi?”

“Herhalde. Ne yani, insan uydurması mı sandın?”

“Bilmiyorum. Yani, başka neler gerçek? Ejderhalar? Devler?”

Wade dayı okuma gözlüklerini tak diye birleştirdi. Burnunun üstündeki parçalarlar mıknatısla birbirine tutunuyordu. “Şimdi sadece seni öldürmeye çalışan şeye odaklanalım, tamam mı?”

“Yuvarlak boynuzları vardı. Yani uçları kıvrıktı.”

Arlo havada parmaklarıyla tarif etti. “Bir de ağzını aşırı, aşırı, aşırı kocaman açabiliyor.”

“Gece terörüne benziyor,” dedi Wade, kitabın sayfalarını çevirirken.

Arlo başını salladı. “Öyleydi gerçekten.”

“Hayır, yani Gece Terörü’ne benziyor. Büyük harflerle. Bir çeşit yaratık.”

Arlo yine başını salladı. Gece Terörü ismi, gördüğü yaratığa inanılmaz uyuyordu.

Wade aradığı sayfayı bulmakta zorlanıyordu. Sonra birkaç sayfanın birbirine yapıştığını fark etti. Bunları dikkatlice birbirinden ayırırken, kâğıdı yanlışlıkla birkaç yerinden yırttı. Arlo’ya illüstrasyonu göstermek için kitabı çevirdi. “Bu muydu?”

Kitabın sayfasındaki görsel, dolmakalemlerle çizilmiş bir resimden ibaretti ama kesinlikle Arlo’nun gördüğü yaratığın resmiydi. “Evet, buydu. Dışarıdaki şey bu.”

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

Wade, yaratık hakkındaki paragrafı kendi kendine mırılda-narak baştan sona okudu. Arlo, dayısının söylediklerinden pek bir şey çıkaramadı. Söylediklerinden çok, tezgâhın üzerinde çalıştığı iş dikkatini çekmişti. Yemek odasındaki standart tak-sidermi hayvanlarına benzemiyordu. Bu çok daha detaylı bir işti; başına yerleştirilmiş bir taçla, bebek kollarından yapılmış bir tahtın üzerinde oturan bir porsuktu. Soytarı gibi giydirilmiş üç sincap, Porsuk Kral'ı eğlendirmek için hokkabazlık yaparken kılıç tutan bir güvercin de nöbet tutuyordu. Bitmemiş haliyle bile olağanüstü bir işe benziyordu; hem ürpertici hem güzel hem de komik görünüyordu.

Arlo hayvanlara işaret etti. “Bayağı havalı bir şey.”

“Ah. Teşekkür ederim. Yeni bir şey deniyorum.” Sonra kита- ba geri döndü. “Biraz tuz bulmamız lazım.”

Yaratıklar Kitabı'na göre, Gece Terörü gibi gölge yaratıkları, Gür Ormanlar'ın derinliklerindeki mehtaplı göller aracılığıyla dünyamıza geçebiliyordu. Bu göllerin büyüleri suları, kürkleri- ne yapışıp seyahat ederken onları koruyordu. *Bu yüzden kürkü parlak görünüyordu*, diye düşündü Arlo.

Wade kitaptan yüksek sesle okudu. “Kürkündeki su kuru- duğunda veya tuzla bozulduğunda yaratığın büyüleri de ortadan kalkar.”

“Yani üstüne tuz atmamız gerekiyor.”

“Aynen öyle.”

“Hiç tuzun var mı?”

“Burada yok. Tuzu ancak evde bulursun. Mutfakta fırının yanında olacaktı.”

Tuzu almaya gitmek demek, bu korkunç, karanlık, dehşet dolu ama güvenli kulübeyi terk etmek demektir. Arlo, dayısının

mutfağa koşmak için gönüllü olmasını bekledi. İkisi de birkaç dakika konuşmadı. Sonra Wade başını salladı.

Wade, “Bence bu iş için sen daha uygunsun,” dedi. “Yaratığı görebiliyorsun. Ben göremiyorum. Hem sen daha küçüksün ve daha hızlı koşabilirsin.”

“Bir attan daha hızlı koşamam.”

“Doğru. Kesinlikle doğru.” Ama Wade bir plan yapıyor gibiydi. “Bakalım sana bir avantaj sağlayabilecek miyim?”

Arlo daha cevap veremedenden, Wade muşamba kaplamayı yırtıp attı. Arlo şimdi açık kapının dışını tamamen görebiliyordu. At hâlâ gezinip durarak dışarı çıkmalarını bekliyordu.

Ama dayısı onu göremiyordu. “Hâlâ orada, değil mi?”

Arlo evet anlamında başını salladı.

“O zaman seni arka kapıdan çıkaralım.” Wade, duvarın kenarındaki masayı ve arkasında duran kolileri kenara çekerek ahşap bir kapıyı açığa çıkardı. Döner testerenin fişini ağır, turuncu bir çoklayıcı prize taktı. Bıçak vınlayarak dönmeye başladı.

“Delik mi açacaksın?”

“Küçük bir tane. Sen de epey küçüksün.” Yere diz çöküp kesmeye başladı. “Bu senin koyduğun korumaları bozmaz mı? Bizi koruyanları?”

“Ha... Belki!” Bu tarz mistik işlerin nasıl çalıştığını zaten tam olarak anlayamamışımıdır. O zaman ön kapıdan çıkabilir...”

Arlo sözünü kesti. “Sorun yok. Kesebilirsin.”

Dayısının duvarı kesmesini izledi. Korumalar düştüyse bile atın bundan henüz haberi yok gibiydi. Canavar hâlâ karlı araba yolunda volta atıyordu.

Son iki testere darbesinden sonra, Wade duvarda köpek kapısı büyüklüğünde bir delik açmıştı. Dışarıda derin ve

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

buzlanmış bir kar tabakası vardı; tepesindeki birkaç santim aralıktan güneş ışığı içeri giriyordu. “Bu işe yaramalı. Şimdi, evin etrafından dolanıp arka veranda kapısına koşman gerekiyor çünkü...”

“Çamaşır odası kilitli.”

“Aynen. Sürgülü cam kapının ise kilitli olmadığını biliyorum çünkü bu sabah oraya gittim.” Wade dayısının, atölyesi hariç evin hiçbir yerinden çıkarken kapıyı kilitleme alışkanlığı yoktu. “İçeri girdikten sonra eline sodyum klorür geçene kadar durma. Tuzun bilimsel adı bu.”

“Nasıl kullanacağım?”

“Kitapta yazmıyor ama herhalde atın üzerine doğru atsan işe yarar. İşe yarayıp yaramadığını anlarsın; çünkü işe yaramazsa zaten hapi yuttun demektir.”

Wade dayı gayet mantıklı konuşuyordu ama Arlo bazı konularda biraz daha hassas olmasını tercih ederdi.

Yüzüstü yatarak duvardaki delikten geçmeye hazırlandı. Parkasının sığmayacağını düşünerek üstünden çıkardı. Soğuktan donmak şu anda son korkusuydu.

“Bir sincap gibi düşün,” dedi Wade. “Fındığı kaptıkları gibi koşuyorlar.”

Sincap, diye düşündü Arlo nefes verirken. *Cesur bir sincap ol.*

“Seni ittirmemi ister misin?” diye sordu Wade. Arlo, ever anlamında başını salladı. Yardımı dokunabilirdi. “Tamam. Üç, iki, bir.”

Wade dayı ittirdi. Arlo kollarıyla kazarak karın içinden geçmeye başladı. Sadece üç saniye içinde dışarıda, göz kamaştırıcı güneş ışığının altındaydı. Ayağa kalkıp olabildiğince hızla koşmaya başladı.

Arkasına bakmadı. Bakmasına gerek yoktu. At onu görünce çılgılık atmıştı.

Evin arkasından dönerek çamaşırhaneyi geçti. Veranda görüş alanındaydı. Sürgülü cam kapıya yaklaşıırken neredeyse kapıyı düşüyordu. Kolu çekti.

Kapı hareket etmedi. Kilitliydi. *Jaycee*, diye düşündü. Wade'in her şeyi açık bırakmasından nefret ediyordu. ("Herhangi bir yabancı içeri girebilir.") Muhtemelen Benjy'yle buluşmaya gitmeden önce kapıyı kilitlemişti.

Canavar dosdoğru Arlo'ya koşuyordu. Arlo'nun koşmak dışında bir seçeneği yoktu. Atın daire çizmesi gerekeceğini hesaplayarak evin köşesinde keskin bir dönüş yaptı. Canavarın toynak seslerini duyabiliyordu. İyice yaklaşmıştı.

Bir sonraki köşeyi dönerken evin önüne gelmişti. Veranda hemen önündeydi. Göz ucuyla atın ona yaklaştığını görebiliyordu. Arlo, kırık ön kapıdan geçip basamakları koşarak çıktı.

Ahşabı çizen toynak sesleri. Bir çılgılık daha. Arlo yaratığın nefesini hissedebiliyordu. Hemen arkasındaydı.

Sağa dönerek yemek odasından mutfığa geçti. At içeride daha yavaş ve beceriksizce hareket ediyordu.. Boyutu evin içinde onun için bir dezavantajdı.

Arlo şimdi mutfaktaydı. Ne aradığını biliyordu: metal bir kapağı olan, mavi renkli, kâğıt kaplı bir teneke kutu. Wade, tuzun ocağın yanında olduğunu söylemişti. Ama ocağın yanında böyle bir kutu yoktu.

Hızla etrafında dönerek tezgâhın üzerini aradı. Tam o sırada, at sallanan kapıya çarparak içeri girdi. Arlo geri çekildi. Hâlâ banyoya kaçabilirdi. Belki pencere aralığından sığabilirdi.

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

Derken tuzluğu gördü; tam karşısındaydı. Mutfak masasında, biberliğin yanında duruyordu. Aradığı kutuyu bulamamıştı ama en azından biraz tuz bulmuştu. Yeterli olabilirdi.

Ne yazık ki canavar tam yolunun üzerindeydi. Dev yaratık zorla kapıdan geçmeye çalışıyordu.

Bir sincap olsa ne yapardı? Arlo düşündü. Sincaplar her zaman daha büyük yırtıcılarla karşı karşıya kalıyorlardı ve genellikle kaçabiliyorlardı. Peki ya köşeye kısırıldıklarında ne yapıyorlardı?

Boyutlarını kendi yararlarına kullanıyorlardı.

At şimdi mutfaktaydı. Alev saçan ağzını ısırarak için açtığında, Arlo fırsatı yakaladı. Bacaklarının arasına dalarak mutfak masasının altına geçti.

Atın arka toynakları neredeyse elini eziyordu.

Canavar etrafında dönerken bütün sandalyeleri devirdi. Masa sallanıyordu. Arlo, biberliğin düşüp yere çarptığını ve etrafa dağıldığını gördü. Tuzluk hâlâ masanın üzerindeydi.

Arlo elini uzatıp körü körüne tuzluğu aradı. Peçeteleri ve şeker kâsesini buldu. At dönerken masa tekrar sallandı. Derken Arlo hissetti; metal kapaklı bir dikdörtgen. Hemen tutup aşağı çekti.

Tuzluk elindeydi. Arlo rahatlayarak gülümsedi.

Canavar, avına ulaşma çabasıyla yere doğru eğildi. Sivri dişlerinin arasından salyası damlıyordu.

Arlo yerde sürünerek kapıya döndü, yemek odasına doğru ilerledi. Ayağı kalkıp koşarak evin dışına çıktı; bu sırada tuzluğun kapağını açmaya uğraşıyordu.

Ön basamaklardan zıplayarak atladı ve karda koşmaya başladı. Wade dayı elindeki küreği bir sopa gibi tutmuş, araba yolunda bekliyordu. “Buldun mu?”

“Buldum!” Arlo durup eve bakmak için arkasını döndü. At bu sırada ön kapıdan dışarı fırlayıp verandadan zıpladı.

Arlo tuzun tamamını eline döküp tuzluğu yere attı. Canavarın yeterince yakınına gelmesini beklemeliydi. Tuzu çok erken atarsa ata denk gelmeyebilirdi.

Canavar boynuzlarını eğmiş, son hızla koşuyordu. Dosdoğru Arlo’ya çarpacaktı.

Arlo’nun yüreği ağzına gelmişti. Elindeki tuzun bir kısmı parmaklarının arasından kaydı.

Yeterli miktarda tuzu var mıydı?

At on metre uzağındaydı. Dokuz. Arlo olduğu yerde, meydana okuyarak durdu.

Altı metre. Üç.

Arlo tuzu attı. Tuz, oyun alanındaki kumlar gibi havada savruldu.

Yaratık sıçradı. Arlo’nun üzerine doğru gelen bir yumruk gibiydi.

Arlo yerinden kıpırdamadı.

Canavar tuz tanelerine çarptı ve bir duman fırtınasına dönüşerek patladı. Gümbürtüden sonra bir pat sesi ile çatırtı duyuldu. Ardından at şeklinde kapkara bir duman, birkaç saniye boyunca havada asılı kaldı. Sonra duman dağılmaya başladı; beyaz karın üzerine siyah küller gibi düştü.

Canavarın büyüğü bozulmuştu.

Kulakları hâlâ çınlayan Arlo, dayısına baktı.

“İşte bu! Her şeyi gördüm,” diye bağırdı Wade. “Işık! Patlama! Harikaydı!”

—22—

TAMİRAT

WADE DAYI KÜREĞİNE YASLANDI. “Annen ve kız kardeşin geri dönmeden etrafı toparlasak iyi olacak.”

Arlo onunla aynı fikirdeydi.

En büyük sorun evin ön kapısıydı; menteşeleri koptuğu için yerde duruyordu. Dayısı çerçeveyi yerine yapıştırmak için bir çeşit tutkal kullandı. Erimiş plastik ve sirkeli patates cipsi gibi kokuyordu. Arlo, dayısının kapıyı yerine yerleştirip vidaları çekiçle sağlamlaştırmasına yardım etti.

Dayısı kilidi takmakla uğraşırken, Arlo canavarın evde bıraktığı izleri takip etti.

Her adımında kor ve külden oluşan bir toynak izi bırakmıştı. Ahşap basamakları kolaylıkla süpürebilirdi ama üst kattaki tüylü halıyı temizlemek için antika elektrik süpürgesini çalıştırması gerekecekti. Halıyı ileri geri süpürmeye başladı; süpürge kurumları tamamen alıyor muydu yoksa sadece öğütüp bırakıyor muydu emin değildi. Yine de işi bittiğinde halının rengi her noktada eşitti.

Mutfağı da kolayca toparlayabildi. Biberliği tamir edebilmesi için Wade ona (zehirli olmadığına dair güvence vererek) farklı bir tür yapıştırıcı verdi. Arlo'nun işi bittiğinde, biberlikteki çatlağı görebilmek için çok yakından bakmanız gerekiyordu.

Gelgelelim koridordaki avize tamir edilemez bir şekilde kırılmıştı. Bunu da çamaşır dolabında buldukları başka bir avizeyle değiştirdiler. Bir öncekine hiç mi hiç benzemiyordu ama Wade bunun önemi olmadığını söyledi. "Kimse eve geldiğinde etrafa bakınıp farklı olan bir şeyler aramıyor. Kendi işleriyle zaten yeterince meşguller."

Arlo çok geçmeden dayısının haklı olduğunu öğrendi. Jaycee eve geldiğinde koridordaki avize, kirli halı veya ön kapıdaki göçükler hakkında yorum yapmadan doğruca odasına gitti. Rutinini bozmadığı sürece, evde yangın çıksa bile umurunda olmayabilirdi.

Dayısı ön kapı tokmağında son dokunuşları bitirdiğinde, Arlo annesinin araba farlarının yolu aydınlattığını gördü.

"Başka bir canavar ortaya çıkarsa ne yapacağız?" diye sordu.

Wade alet kutusunu kapattı. "Eve birkaç tane doğru düzgün koruma kalkanı koyabilecek bir arkadaşım var. Ama her ihtimale karşı o tuzluğu el altında bulundurmanın faydası var diye düşünüyorum."

Arlo'nun annesi arabayı park etmiş ve kontağı kapatmıştı. Wade dayı atölyesine geri döndü. O an Arlo, annesi ile dayısının ne kadar az konuştuğunu fark etti. Kardeşten ziyade birbiriyle geçinemeyen ev arkadaşları gibiydiler. Birbirlerinin yolundan çekiliyorlardı.

Annesi evin önündeki yola doğru yönelirken duraksadı. Arlo'ya baktı. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

Neydi bu şimdi? Ne biliyordu?

Annesi hâlâ Arlo'nun penceresinden sarmakta olan kaçış ipini işaret etti. Bütün evi toplamıştı ama ipi kaldırmayı unutmuştu.

“Düğüm atma pratiği yapıyordum.” Teknik olarak bu bir yalan değildi. O iki yarım kazık bağı hayatını kurtarmıştı.

Annesi başını salladı, kızgın değildi, daha çok yorgun görünüyordu. “Sadece dikkatli ol lütfen. İp epey kısa. O yükseklikten düşüp de bir yerini incitmeni istemiyorum.” Arlo başını salladı. “Başka neler yaptın bugün?”

Arlo durup düşündü; canavarın onu öldürmeye çalışmasından önce bile o günün ne kadar olaylı geçtiğini fark etti. “İzci pusulasını nasıl kullanacağımı çözdüm. Gerçekten zormuş ama sanırım artık anladım.”

Arlo yatmadan önce perdeleri kapatırken, aşağıdaki yolda bir hareket gördüğünü sandı.

İlk içgüdüğü Wade dayısını bulma yönünde oldu ama yemekten sonra kamyonetinin çalışma sesini duyduğunu hatırladı. Belki de eve yeni korumalar kurmak için bahsettiği arkadaşına gitmişti.

Bu da demek oluyordu ki eğer dışarıda bir şey varsa Arlo'nun bunu tek başına araştırması gerekiyordu. El fenerini ve tuzluğunu aldı –mutfak dolaplarından birinde yedek bir tane bulmuştu– ve sessizce aşağı indi.

Üzerinde pijaması vardı; botlarını ve parkasını giydi. Ön kapı sessizce açıldı. Hatta eskisinden daha iyi çalıştığı söylenebilirdi.

JOHN AUGUST

Kar ayaklarının altında çatırdayarak ezildi. Gece havası öğleden sonra olduğundan çok daha soğuktu.

Rüzgâr kulaklarını ağrıtıyordu. Şapkasını takmalıydı.

Arlo, el fenerini gölgelere doğru tuttu. Ağaçtan başka bir şey yoktu.

Yolun sonuna kadar yürüdü. Gördüğü her neyse çoktan gitmişti. Ya da daha büyük olasılıkla, onun hayal gücünden ibaretti.

Eve döndüğü an, onu gördü. Yere yakın bir şekil ona doğru hızla geliyordu. Fenerin ışığının içinden geçip gitti.

Bu Cooper'dı.

Hayalet köpek yürürken biraz topallıyordu ama onun dışında yaralanmışa benzemiyordu. Her zamanki gibi son derece ölümsüz görünüyordu. Arlo elini uzattı ama Cooper onu görmezden geldi. Normal, sonsuz rutinine geri dönmüştü.

Arlo gülümsedi. "Aferin oğlum."

—23—

KAMP ATEŞİ

SONRAKİ BİRKAÇ HAFTA BOYUNCA hiçbir şey Arlo Finch'i öldürmeye kalkışmadı. Bu sinir bozucu bir durumdu çünkü Arlo kendisini gerçek anlamda her şeye hazırlamıştı.

Noel tatilinde, *Culman'ın Yaratıklar Kitabı*'ndan, her zaman cebinde taşıdığı bir tutam tuzla büyüü bozulabilecek tam on altı yaratığın listesini çıkarmıştı. Kaçış ipine bir kanca takarak pencereden çıkış süresini yedi saniye azaltmıştı. Hatta yumruk yumruğa mücadele etmesi gerekebilecek durumlar için her gece sınav çekmeye başlamıştı.

Ancak ölümle en yakın teması, hafta sonları altıncı sınıf öğrencileri arasında sırayla gezdirilen gine domuzu misali, hızla yayılan tatil sonrası gribine yakalanmaktı. Okula yalnızca bir gün gidememiş ve herhangi bir sınavı da kaçırmamıştı. Ateşi otuz sekizin üstüne çıkmamıştı bile.

Arlo bunu asla yüksek sesle dile getirmese de daha önce ona komplo kuran güçler şimdi onu biraz hayal kırıklığına

uğratmıştı. Bunu arkadaşlarının yüzlerinde de görebiliyordu. Her sabah onu gördüklerine sevinirken, aynı zamanda biraz şaşırıyorlardı. “Hiçbir şey olmadı mı?” diye sordu Wu bir sabah.

“Az kalsın bir araba çarpacaktı ama daha çok benim hatamdı. Yola bakmıyordum.”

Indra iyimser olmaya çalıştı. “Kazalar gençler arasında en yaygın ölüm sebebidir. Belki de sıradan bir ölüm kurgulamaya çalışıyorlardır.”

“Arabayı Bayan Mayes sürüyordu. Öğretmenimin beni öldürmesini istiyorlarsa Bereketli Hilal bölgesi hakkında başka bir araştırma ödevi vermesini sağlayabilirler.”

Ancak ocak ayının üçüncü cuma günü geldiğinde, Arlo bunun sonunda beklediği gün olabileceğini düşündü.

Hem cuma hem de cumartesi gecesini kapsayan yılın tek kampı Alp Derbisi’nin olduğu hafta sonuydu. Okuldan sonra doğrudan dağa gidecekleri için önceden üniformalarını giymişlerdi. Indra ile Wu, Merilee Myers’in üniformalarındaki rozetlerin her biri ile ilgili ve beşgen şekillerinin önemi hakkında bitmek bilmeyen sorularına maruz kalmıştı. “Rüyamda bazen beş rakamını görüyorum,” dedi Merilee. “Uyandığımda Japon balığının bana baktığını fark ediyorum.”

Teneffüs olunca Arlo, Indra ve Wu düğüm atma ve pusula kullanma pratiği yaptılar. Öğle yemeğinden sonra, *Culman’in Yaratıklar Kitabı*’na son bir defa göz gezdirmek için kütüphaneye koştular. Bayan Fitzrandolph onların sürekli bu kitabı istemesine artık alıştığı için, her birinin kütüphaneden çıkarken içinde canavarlar olmayan bir kitap alması şartıyla kitabı tuttuğu çekmeceyi kilitlemez olmuştu. (Arlo *Dağın Bu Yüzü* kitabını seçti. Her zaman eğitilmiş bir şahini olmasını istemişti.)

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

Saat 3.05'te zil yeniden çaldığında, sırt çantalarını alıp doğrudan kilise otoparkına gittiler. Bir saat sonra kamp alanına yürüyor, çadırlarını kurmak için yer arıyorlardı. Connor koruma kalkanlarını tam üç kez kontrol etti ancak Arlo onlar olmadan bile kendisini oldukça güvende hissediyordu.

Normal bir kampın aksine, bu hafta sonu sekiz farklı oymaktan otuz oba kamp yapıyordu. Başını ne tarafa çevirse fener ışığı altında yemek pişiren bir izci veya gözetmen görüyordu. Parmak ışıkları, kartopu savaşları ve çubukta eriyen marshmallowlar da gördü. Bir şey ona saldırmak istese burada gizlenmesi mümkün değildi. Ayrıca, Arlo'ya ulaşana kadar bir sürü masum insana zarar vermesi gerekecekti.

Bu korkunç bir düşünceydi, diye geçirdi içinden Arlo. Ama rahatlatıcıydı da...

O sırada bir alev topu gümbürtüyle havaya, on beş metre kadar yukarıya fırladı; öyle bir sıcaklık yayıyordu ki Arlo'nun kaşlarının yanıp yanmadığını kontrol etmesi gerekti. Sonra bu ateşli sütun üç parlayan şeride bölündü; bu şeritler de birbirlerine dolanarak bir çeşit örgü oluşturdu.

Üç yüz izci bir araya gelmiş tezahürat yapıyordu. Açılış gecesi şenlik ateşi bir Alp Derbisi geleneğiydi ancak bu geceki gösterinin eşi benzeri görülmemişti.

Arlo, ateşin en ucunda duran üç gözetmeni izledi. Ellerini hareket ettirdikçe alevler de aynı şekilde hareket ediyor, havada erimiş cam gibi süzülüyordu. Arlo'ya en yakın gözetmen pantolon askısı takmış olan sakallı bir adamdı. Diğer ikisine başını sallayarak talimat verdiği için grubun lideri gibi görünüyordu.

"Bunu nasıl yapıyorlar?" diye sordu Arlo.

"Onlar ateş zanaatkârları," diye açıkladı Indra. "Element büyüü yapıyorlar. Acayip ileri düzey ve tehlikeli büyüler."

Wu eğilip söze girdi: “İzciyken hepsinin birer Ayı olduğunu duydum. Bunları gizli kamplarda öğretiyorlar.” Arlo, gözetmenlerin eski izciler olabileceklerini aklına getirmemişti. Sıradan ebeveynler olduklarını düşünmüştü.

Örgü tamamlandıktan sonra, sakallı gözetmen elini yumruk yaptı. Ateşin üç şeridi en tepede birleşip birbirine karıştı.

“Tamam!” diye bağırdı. “Biz üzerimize düşeni yaptık. Şimdi sıra sizde. İzciler, parmak ışıkları! Üç deyince.” Arlo’nun etrafındaki izciler dört bir yandan ellerini havaya kaldırdılar, bunlara Wu ve Indra da dahildi. Arlo da denemeye karar verdi. “Bir, iki, üç!”

Kalabalıktan yüzlerce parmak ışığı fırladı. Işıklar yükseldikçe, direğin etrafında dönen bir çember oluşturacak şekilde garip bir yerçekimi yollarını kesti. Çember, devamlı olarak katılan yeni ışıklar sayesinde daha da parlak hale geliyordu.

Wu, direğe ulaşan bir ışık fırlattı. İkizler de öyle. Indra iki tane fırlattı. Arlo parmaklarını şıklatıyor ancak herhangi bir ışık elde edemiyordu. Sol eliyle de denedi. Belki de ellerinin çok kuru olduğunu düşünerek parmak uçlarını yaladı. Değişen bir şey olmadı. Ne bir kıvılcım ne bir ışık.

“Neyi yanlış yapıyorum?”

“Hiçbir şeyi,” dedi Connor. “Zamanı gelince olacak.” Üst üste bir düzine ışık fırlatan biri için bunu söylemesi kolaydı.

Arlo hayal kırıklığı içinde eldivenlerini tekrar giydi. Dönüp ateş zanaatkârlarına baktı. Sakallı adam gergin görünüyordu; alevden sütunu kontrol ederken, vahşi bir köpeği tasmasından tutarak zapt etmeye çalışır gibi bir hali vardı. Bunu Arlo’dan başka fark eden biri olmadı. Hepsi parmak ışıklarını savurmakla meşguldü.

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

Arlo, adamın bakışlarını takip ederek sütunun tepe noktasına baktı, alevler kaymaya başlamıştı. Alevler yayılıp düzleşerek çemberin tepesine kadar çıkıyordu. Neredeyse bir yılanın kafasına benziyordu.

Sakallı adam şimdi bariz bir şekilde alevlerle mücadele ediyordu. Arlo adamın terlediğini görebiliyordu. Diğer iki gözemen de ona endişeyle bakıyordu.

Şimdi parmak ışıkları sürüklenmeye başlamıştı, yörüngelelerinden çekiliyorlardı. Bazıları yukarı çıkarak bir timsahın burunu ile bir keçinin boynuzlarını andırır şekilde izler çiziyordu. Diğer ışıklar iyice yayılarak parlayan kanat şekilleri oluşturuyordu.

Arlo şimdi net bir şekilde görebiliyordu. Bu bir...

“Ejderha.” Bunu yanında duran bir kızla aynı anda söylemişti.

Soluna baktığında Rielle’i gördü. Diğer herkes ortadan kaybolmuştu. İkisi şimdi ıssız olan şenlik ateşi meydanında durmuş, tepelerinde asılı durarak yanmakta olan devasa ejderhayı huşu içinde izliyordu.

Hareket etmiyordu. Sadece yanıyordu. Yine de Arlo bir şekilde canlı olduğunu hissetti.

“Uyuyor,” dedi Rielle. “Yüzyıllardır uyuyor.”

“Buraya nasıl geldi?” diye sordu Arlo.

“Burayı o yaptı. Bu onun rüyası.”

“O zaman *biz* buraya nasıl geldik?” diye sordu Arlo.

Rielle ona dönüp baktı. “Yolumuzu bulduk. Bizi bu kadar değerli yapan da bu.”

Arlo, kızın farklı renkteki gözlerine yansıyan alevleri görebiliyordu. Ejderhaya baktığında, Rielle’in uzaklaştığını

hissediyordu. Belki de o, Rielle'den uzaklaşıyordu. Bütün bunlar bir rüyaysa şimdi uyanıyor demektir.

Ateşin etrafındaki gözetmenler geri gelmiş, alevleri kontrol ediyordu. Arlo yüzlerinde gerçek bir panik görebiliyordu, etraftaki bütün izciler ise çılgınca tezahürat yapmaya devam ediyordu. Alevden ejderhanın gösterinin bir parçası olduğunu sanıyorlardı.

Sakallı gözetmen diğer ikisine başını sallayarak alevleri sabit tutmalarını işaret etti. Sonra ellerini birleştirerek alevlerin ortasına doğrulttu ve bir fiske atarak parmaklarını birbirinden ayırdı.

Ejderha parçalanarak binlerce küçük ışık zerresine bölündü. Ateşböcekleri gibi yere düşerek gecenin karanlığına karıştılar.

İzcilerin her taraftan yayılan tezahüratları Arlo'nun kulaklarını doldurdu. Hepsinin arasında en gürültülü olan Wu'ydu. "Harikaydı! Ben de ateş zanaatkârı olmak istiyorum."

"Hiç şaşırmadım," dedi Indra. "Zaten ateş delisiydin."

Arlo, arkadaşlarına Rielle'i gördüğünü anlatması gerektiğini biliyordu. Ama onun öncesinde başka bir şey bilmek istiyordu.

Obalar kamp alanlarına geri dönerken, sakallı gözetmeni bir grup yetişkinle konuşurken buldu. Konuşmaları bitene kadar bekledi, sonra fenerini yakmakla uğraşan sakallı adamın yanına gitti. Adamın kibriti tutan eli titriyordu.

"Ejderhayı yapmak istememiştiniz, değil mi?" diye sordu Arlo.

Sakallı adam ona baktı. Gözlerini kısarak Arlo'yu şöyle bir tarttı. "Ateşi yönetmek zor bir iş. Bazen insanı şaşırtıyor."

Kibriti söndürdü.

—24—

KOŞU

KAZANIYORLARDI.

Kızağın önünde bulunan Arlo, diğer obaların ne kadar yakında olduğunu göremiyordu. Ancak Mavi'nin önde olduğunu biliyordu.

Yolun yarısında başı çekiyorlardı; hızlarını korumak için dev totem direğinin etrafından geniş bir açıyla döndüler. Kırmızı Oba oraya daha önce varmış ancak dönüşte sorun yaşamıştı. Connor, o sabah antrenman yaparlarken bunu tahmin etmişti. “Biz iyice ısındığımızda yaklaşık yirmi oba yoldaki karı düzleştirmiş olur.” Düz rotalarda bu bir sorun değildi –hatta düzleşmiş yollardan daha hızlı geçebiliyorlardı– ama dönüşler için karlı zemin daha uygundu.

Bu yüzden Mavi Oba yolun dış kısmından seyrederek diğerleri gibi önceki turlardan kalan izlere takılmadı. Arlo, Russell Stokes'un kızaklarını yeniden konumlandıran takım arkadaşlarına bağırdığını duyabiliyordu. Kızak çanları olan Yeşil Oba

bile zorlanıyordu; Nederland Oymağı'ndan şaşırtıcı derecede güçlü iki obanın arkasında kalmışlardı.

Diğer herkes dönüşte takılıp kalmışken Mavi Oba çoktan dönüş yoluna sapmıştı. Haftalardır yaptıkları kızak antrenmanları işe yaramıştı. Bay Henhao mükemmel bir performans sergiliyordu.

Ancak kızağı sürmek görüldüğü kadar kolay değildi. Arlo'nun ciğerleri yanıyordu. Bacakları kasılmıştı. Yine de koşmaya devam etti. Kazanacaklardı. Bitiş çizgisine yaklaşık yirmi metre kalmıştı. On beş. On.

Sonra sesleri duydu. Bir bağırış. Karın ezilme sesleri. Yeri döven ayak sesleri. Russell Stokes aniden yanı başında belirmişti. Bir an sonra Arlo'yu geçiyordu. Kırmızı Oba onları geçiyordu.

Arlo hayatında hiç koşmadığı kadar hızlı koşuyordu ama bu yeterli değildi. Tuvalet kâğıdından yapılmış bitiş çizgisi şeridini ilk önce Russell kopardı. Kırmızı kızağın arka tarafı, Mavi kızağın ön tarafını geçmişti.

Kazanan, sorgusuz sualsiz belliydi. Kırmızı Oba kazanmıştı. Mavi Oba ikinci gelmişti.

Çizgiyi geçtikleri an Arlo karın üstüne çöktü, parlak mavi gökyüzüne bakarken soluklanmaya çalıştı. Vücudundaki her bir sinir seğiriyordu. Aynı anda hem terliyor hem üşüyordu. Karnında tişörtünün değdiği yer kaşınıyordu.

Gözlerini sildi. Gözyaşları değil, ter damlalarını silmişti. Bundan oldukça emindi.

Gözünün ucuyla Russell Stokes'u gördü. Elleri dizlerinin üstünde yere eğilmiş vaziyette o da soluklanmaya çalışıyordu. Birkaç arkadaşının havada asılı kalan ellerine karşılık verip birer beşlik çaktı. Russell daha sonra Arlo'nun onu izlediğini fark

ettiğinde, parmaklarını alnına götürerek bir el hareketi yaptı. Ezik anlamına geliyordu.

Connor hayal kırıklığına uğramamıştı. Ya da en azından öyle değilmiş gibi görünmek konusunda epey başarılıydı. “Bakın, müthiş bir hızla bu kadar yol kat edip ikinci olduk. Yeşil Oba’yı yendik – ki bu harika bir şey.”

“Kırmızı’yı yenmeliydik,” dedi Wu. “Önlerindeydik.”

“Aynen, hem onlar daha hızlıydı,” dedi Jonas. “Baksanıza şunlara. Hepsi sporcu. Maraton koşup futbol oynuyorlar. İstedğimiz kadar antrenman yapalım, onlar her zaman daha hızlı olacaklar. Onları yenmenin imkânı yok.”

“Haklısın,” diye karşılık verdi Connor. “Onların hızını geçemeyiz. Ama unutmayın, yarışın koşu kısmı sadece on puan sağlıyor. Hâlâ diğer etaplardan, ayrıca takım ruhu ve kızak için alacağımız puanlar var. Onları hâlâ yenme şansımız var.”

“Mükemmel olmamız gerekiyor,” dedi Wu.

“O zaman mükemmel olalım. Çünkü onlar olmayacak. Bir düşünün: Düşümlerde bizden daha mı iyiler? Hayır. İşaret vermede? Asla. Julie ve Jonas bu konuda eşsiz.”

Connor haklıydı: İkizler işaret vermede korkunç derecede iyiydi. Sanki psişik olarak iletişim kuruyorlar gibiydi.

“Ateş yakma konusunda Wu’nun üstüne yok. Suyu bizden daha hızlı kaynatamazlar.”

Arlo, Wu’nun bir çakmaktaşıyla çelik parçasını birbirine sürterek bir dakikadan daha kısa bir süre içinde devasa bir ateş yaktığına şahit olmuştu. Wu tam olarak ne zaman daha fazla çıra ekleyeceğini ve ateşi ne şiddetle üflemesi gerektiğini her zaman biliyordu. Buna ejderha nefesi adını vermişti.

“Ve hiç kimse harita okumada Indra’dan daha iyi değil,” diye devam etti Connor. “Kırmızı Oba bir noktada çuvalalayacak, garanti ederim. Bu da onlara zaman kaybettirecek.”

“Bitiş çizgisinden ilk biz geçebilirdik,” dedi Indra. “Bu başlı başına kaybettiğimiz puanları kazandırır.”

“Arkadaşlar, bunu yapabiliriz,” dedi Connor. “Gerçekten. Kazanabiliriz.” Başlarını sallayıp dudaklarını ısırarak oba üyelerinin moralleri yavaş yavaş yerine geliyordu. Connor, onlara vizyonunu beğendirmişti. Derken...

“Arlo’yu unuttun,” dedi Julie. “O nede iyi?”

Arlo hepsinin ona baktığını hissediyordu. Tartan gözlerle. Söyleyecek güzel bir şey bulmaya çalışıyorlardı. Görmezden gelinmek onun için sorun değildi. Gerçek şu ki hiçbir şeyde özellikle becerikli değildi.

“Ruh,” dedi Connor. “O bizim maskotumuz. Bu yarış bizim için kazanacak.”

Wu omzuna bir yumruk attı. Arlo gülümsedi.

“Hadi tezahüratımızı çalışalım,” dedi Connor. “Kusursuz olmalı.”

Sıraya dizildiler. Arlo aralarında en kısa olduğu için en sondaydı. Connor, “Bir!” diye bağırdı.

İkizler, “İki!” diye bağırdı.

Wu ve Indra, “Üç!” diye bağırdı.

Arlo, “Dört!” diye bağırdı.

Çırp ellerini!

Vur ayaklarını yere!

Mavi Oba yenilmeyecek!

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

*Amerika tavşanından daha hızlı,
Bir bozayıdan daha güçlü.
Hem bugün hem de yarın,
Mavi Oba başı çekecek!*

—25—

DÜĞÜMLER

ALP DERBİSİ, bir obanın, “DİKKAT” kelimesiyle kodlanan altı temel açık hava becerisindeki yetkinliğini ölçmek için tasarlanmıştı: Düğüm, İşaret, Kurtarma, Kimlik, Ateş ve Takım Çalışması.

Her beceri derbi rotası boyunca kurulu etap istasyonlarında ölçülüyordu. Obalar derbi boyunca hangi alanlarda yarışacaklarını bilseler de –örneğin düğüm atma ve ilk yardım gibi– bir istasyona gelene kadar orada hangi becerinin ölçüleceğini bilmiyorlardı. Ancak istasyon kaptanı ile konuştuklarında ne yapmaları gerektiğini öğreniyorlardı.

“Geçen yıl takım çalışması için bir hendek üzerine köprü inşa edip herkesi karşıya geçirmemiz gerekmişti,” diye açıkladı Connor. “Aslında kolay bir iş ama yeterli miktarda odun vermemişlerdi. İşin sırrı, başka bir oba gelene kadar bekleyip malzemeleri onlarla paylaşmaktı. Bunu ilk anlayan Yeşil Oba oldu.”

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

Başarılı olmak için obaların hızlı ve kusursuz olması gerekiyordu. Her istasyondan en fazla on puan kazanılabiliyordu; ancak süre ve diğer unsurlar tam puan almayı zorlaştırıyordu. “Geçen yıl İşaret’ten üç puan aldık. Bir türlü başaramadık. Bütün obalar bizi geçip duruyordu.”

Derbi her ne kadar altı beceriyi ölçse de yedinci bir faktör önemli bir rol oynuyordu: şans. Obaların istasyonları rota kartlarında belirtilen sırayla geçmeleri gerekiyordu, ancak bazılarının arasında yaklaşık bir buçuk kilometre mesafe vardı. “Kötü bir rota kartı çekersen sürekli aynı yolları geri dönmek zorunda kalıyorsun. İnsanı yavaşlatıyor.”

Kızak değerlendirmesi bitmişti –10 puan üzerinden 9 almışlardı– şimdi sıra asıl yarışlara gelmişti. Oba liderleri başlangıç çizgisinde toplanıp burada bulunan zarf yığınının kapalı birer zarf seçerek havaya kaldırdı. Önceki gece görülen sakallı gözetmen, “Oba liderleri!” diye seslendi. “Yolunuz açık olsun!”

Hepsi bir ağızdan yanıt verdi: “Hedefiniz doğru olsun!”

“İşaretimle, kırk dokuzuncu Alp Derbisi başlasın!” Bütün izciler tezahürat yaptı, sonra gözetmen bir el gürlemesi çaktı. Öyle gürültülüydü ki uzak dağlar bile yankı yaptı.

Connor koşarken zarfı yırtarak obasının yanına geri döndü. Rota kartını uzattığı Indra hemen haritaya bakmaya başladı.

“Önce Kurtarma görevi var, ardından Dügümler. Araları çok uzak.”

Jonas başını salladı. “Kötü bir rota seçtik.”

“Aslında kötü değil. Sonra İşaret, Kimlik ve Ateş var, bunlar birbirine epey yakın. Gerçi Takım Çalışması rotanın öbür ucunda. Bu da bizi bitiş çizgisinin epey uzağında bırakıyor.”

“O zaman sonuna kadar koşacağız,” dedi Connor. “Elimizden geleni yapacağız.”

Sabit bir tempoda koşarak Kurtarma görevine en çabuk ulaşan oba oldular. İstasyon kaptanı –başka bir oymağın kıdemli izcilerinden biri– onlara bir levhaya yapıştırılmış talimatları verdi.

*Bir sıcak su kaynağının patlaması sonucunda,
ağaçtan düşüp her iki bacağını da kıran bir üye hariç,
obanızdaki herkes geçici olarak kör oldu.
Obanızın bir üyesini kurban olarak seçin.
Obanın geri kalanı yaralıyı kurtarmalı;
gözleriniz bağlı vaziyette bir sedye inşa etmeli ve
kurbanı ilkyardım çadırına taşımalsınız.
Kurbanın gözleri görebilir ve takım arkadaşlarına talimat verebilir.*

Indra keyifle bir çığlık attı. Yalnızca bir hafta önce neredeyse aynı senaryoyu çalışmışlardı.

Kurban olarak Wu'yu seçtiler. Soğukkanlılığını asla kaybetmeden arkadaşlarına talimatlar verdi. Arlo, sedye yapımına geçmeden önce Wu'nun sol bacağına bir tahta parçası bağlamasına yardım etti. Bir sonraki adımda ne yapması gerektiği konusunda bir kere bile şaşırmadı. Oba, on iki elli tek bir canlı gibi hareket ediyordu.

İlk yardım çadırının yolu –çoğunlukla variller ve direkler gibi– engellerle doluydu; onlar Wu'yu sedyede taşıırken o da takımını dikkatli bir şekilde yönlendiriyordu. Wu, “Beni yere indirin!” diye bağırdı. “Geldik!” Gözlerindeki bağları çıkarmaları

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

için bir düdük sinyali duydular. Arlo göz bağıny açıp ışığın parlaklığından gözlerini kısarak geçtikleri yola baktı. Diğer obalar kurbanlarını henüz seçmeden görevi bitirmişlerdi.

Connor, rota kartını kaptandan alıp skorlarına baktı. “On puan!” diye bağırdı. Oba tezahürat yaptı. Mükemmel bir başlangıç yapmışlardı.

Düğümle’e doğru giderken hem Kırmızı hem de Yeşil Oba’yla yolları kesişti. Her biri belli ki ilk görevlerini hızlıca bitirmiş, şimdi de bir sonraki en yakın istasyona yönelmişti. “Bizden daha iyi bir rota seçmişler,” dedi Jonas.

“Biz kendi yarışımıza bakalım, onlarınkine değil,” diye karşılık verdi Connor.

Düğümle basit görünüyordu – sadece aylardır çalıştıkları on düğümü atmaları gerekiyordu. Görevin sürprizi ipin kendisiydi: On metre uzunluğunda ve on beş santim kalınlığındaydı. Takım olarak çalışarak gerekli ilmekleri ve bağları oluşturmak için ipi karda sürüklediler. Bu iş yalnızca fiziksel olarak yorucu değildi; bu kadar büyük bir ipte düğümleri nasıl atacıklarını tasarlamaları da zordu. Arlo, delikten ve ağacın etrafından sürünerek geçip tavşan rolünü üstlenerek izbarço bağıny atmalarına yardım etti.

Bir kez daha on puan alarak mükemmel bir skor elde ettiler. “Fazla havaya girmeyelim,” diye uyardı Connor takım arkadaşlarını.

İşaretler görevinin talimatlarına göre, obanın ikiye bölünüp bir yarısının uzak bir tepeye tırmanması gerekiyordu. Oraya vardıklarında, obanın geride kalan üyeleriyle kodlar ve işaret yoluyla iletişim kurmaları gerekiyordu. Arlo, Connor ve Jonas tepe tarafındaydı, diğer üçü ise aşağıda kalmıştı.

İşaret göndermek için belli bir yöntem izleme koşulu yoktu. Arlo, çoğu obanın Mors kodu yapmak için ayna veya el feneri kullandığını gördü; ancak Jonas ve Julie haftalardır bayrak semaforu çalışıyordu. Aslen denizdeki gemiler tarafından kullanılan semafor, potansiyel olarak diğer yöntemlerden daha hızlıydı. İkizler bayrakları her seferinde bir harf belirtecek şekilde belirli açılarda tutarak birbirlerine mesaj gönderebiliyordu. “Y-A-B-A-N-M-E-R-S-İ-N-İ,” diye bağırdı Jonas, kız kardeşinin mesajını okuyarak. Arlo, kendilerine verilen iletişim grafiğinde “yaban mersini”nin karşılığı olan kelimeye baktı: Kelime “fil”di.

İki dakika içinde tüm kelimeleri tamamladıktan sonra diğerlerine katılmak üzere üsse geri döndüler. On puan almanın yanı sıra, istasyon kaptanının dediğine göre bu görevi en hızlı bitiren oba olmuşlardı.

Indra ile Connor Kimlik görevini kendi başlarına tamamlayabilirlerdi – ne de olsa yürüyen doğa ansiklopedileri gibilerdi. İkisi köknarlardan ladinleri (Çam okuma), çalibülbülünden çalıkuşunu (Kuş gözlemi) ve normal sincap izlerinden çizgili sincap izlerini (İz sürme) ayırt ederken, obanın geri kalanı onları takip etmekten başka bir şey yapmadı. “Kuyruktan hemen ele veriyorlar kendilerini,” dedi Connor.

Tek arada kaldıkları konu, bir dışkının kime ait olduğuydu. Renk ve dokusuna göre, Indra bunun sığın geyiği dışkısı olduğundan emindi. Connor da daha küçük boyutundan ötürü bunun bir Kanada geyiğine ait olduğundan aynı derecede emin-di. “Tam büyümemiş bir sığın geyiği olabilir,” diye öne sürdü Indra. “Küçük sığınların popoları da küçük oluyor. Şundaki selüloza baksana. Kanada geyiği olmasına imkân yok.” Connor nihayet ikna oldu. Panoya “Sığın” diye yazdı.

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

Ancak istasyon kaptanıyla konuşup döndüğünde, Arlo bile doğru cevabı yüzündeki ifadeden anlayabildi. Dışkı, Kanada geyiğine aitti. Mükemmel bir skor için kilit nokta olan tek istasyondan Mavi Oba, yalnızca dokuz puanla ayrılıyordu.

Connor istasyondan ayrılırken, “Birçok oba şaşıracaktır,” diyordu. “Kimsenin tam puan alacağını sanmıyorum.” Arlo yine de Indra’nın süngüsünün düştüğünü görebiliyordu. Wu, Ateş görevinde su kaynatma bölümünü hızlıca geçerken bile, Indra grubun gerisinde kalıp aşırı özgüvenine sessizce lanet okuyordu. Oba tezahüratına sıra geldiğinde neşeyle diğerlerine katıldı. Ancak istasyon kaptanı sırtını döndüğünde yüzündeki gülümseme siliniverdi.

Ateş onaylandıktan sonra yemek zamanı geldi. Alp Derbisi kurallarına göre obaların öğle yemeği için tam bir saatleri vardı. Bu yüzden biberli tavuklarını yemek için acele etmelerine gerek yoktu. Arlo ekstra peynirli ve krakerli iki kâse yedi. Indra ise ilk kâsesini zar zor bitirmişti.

Arlo ona herkesin hata yapabileceğini söylemek istiyordu. Obanın onun gibi bir üyeye sahip olduğu için şanslı olduğunu... Onun azmi olmasa burada bile olamayacaklarını... Tek bir kelime söyleyemeden Indra onu durdurdu. “Sorun yok. Duygularımı özümsemeye çalışıyorum. Bir gün bu deneyimi hatıratımı yazarken kullanacağım.”

Arlo, hatıratın ne anlama geldiğinden emin olmadığını itiraf etti.

“Hatırat veya anılar. Örneğin ünlü birinin hayatı hakkında yazıp başından geçen kötü olayları topladığı kitap. Yeterince kötü deneyim edinmek önemli bir şey. Öbür türlü anıların böbürlenmekten ibaret olur. Bunu da kimse sevmez. Yani bugün

çuvallamam benim için iyi oldu. Hata yapmam insan olduğumu gösteriyor.”

Arlo, birinin insan gibi görünmeye çalışmasının, aslında insan olmadığına dair bir işaret olup olmadığını merak etti. Ama bu konuyu daha fazla tartışmak için zamanları yoktu. Oba toplanıyordu çünkü beş dakika içinde son istasyona koşacaklardı.

Takım Çalışması'na ulaştıklarında, göreve başlamak için bekleyen üç obayla karşılaştılar. Bu görev belli ki çok fazla zaman alıyordu; bu nedenle obalar istasyonun önünde sıra olmuştu.

“Yarım saattir buradayız,” dedi Canyon City’den bir oba lideri. “Ve bundan sonra iki istasyonumuz daha var. Cezaya razı olup istasyon sıralamasını değiştirebiliriz.” Aslında mantıklı bir karardı. Saat şimdiden biri geçiyordu ve beşe kadar bitiş çizgisini geçemeyen obalar yarıştan elenecekti.

“Kötü bir rota seçtiğimizi söylemiştim,” dedi Jonas. “Başlangıçta bu istasyona gelseydik şimdi burada beklemiyorduk.” Bu sefer Connor, Jonas’ın surat asmasına engel olmaya çalışmadı.

On dakika sonra, Canyon City obası kızaklarını çevirip istasyondan ayrıldı. Şimdi Mavi’nin önünde yalnızca iki oba vardı.

Arlo vakit geçirmek için bir kardan adam yaptı. Jonas ve Connor civarda tempolu yürüdüler. Julie ve Indra başka bir obadan bir kızla sohbet etti. Wu kızakta uyuyakaldı.

İkinci bir oba daha ayrılmaya karar verdi. Şimdi Mavi’nin önünde yalnızca bir oba kalmıştı.

Arlo, kardan adamının yanına bir de kardan köpek yaptı. Neden daha önce hiç kardan köpek görmediğini çabucak anladı – bacakları olmadan bir timsaha veya pufa benziyordu.

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

İstasyon kaptanı sıradaki obaya işaret etti, sonra Mavi'ye işaret etti. Sıra onlara gelmişti. Arlo kardan köpek yapmaktan vazgeçti. Islandıkları için eldivenlerini çıkardı.

Takım Çalışması görevi sabır ve iletişim gerektiriyordu. Obalara dört özel halat verilmişti. Bunlar hulahup çapı boyutunda bir daire oluşturacak şekilde birbirine bağlanmıştı. Ekibin yalnızca bu halatları kullanarak dört parçalı bir totem direğini sökmesi, taşıması ve yeniden inşa etmesi gerekiyordu. Birinin eli direğe her dokunduğunda, toplam skordan bir puan kesilecekti.

“Obalar en fazla kaç puan kaybetti?” diye sordu Wu.

“On,” dedi kaptan. “Bir sürü oba buradan sıfır puanla ayrıldı.”

Hızlıca anladıkları üzere işin püf noktası şuydu: İpleri her bir parçanın üstünden birden fazla açıyla geçirdikten sonra, parçaları karşılıklı olarak çekerek kaldırıp taşımaları gerekiyordu. “Asma köprü gibi,” dedi Wu. Arlo bunun daha çok büzme ipli bir çantaya benzediğini düşündü.

İşin zor yanı şuydu: İpi herkesin eşit kuvvetle çekmesi gerekiyordu. En ufak gevşeklikte totem yere düşüp parçalanabilirdi. Aynı şekilde herhangi biri ipi çok sert çekerse o zaman da parça ters dönebilir veya kayabilir, sonra da yere düşebilirdi.

İlk parçayı kaldırmak yeterince zordu; onunla yürümek ise neredeyse imkânsızdı. Arlo, dirseklerini göğsüne sıkıca bastırmış vaziyette karda geri geri yürüyordu. Halat elini kesmeye başlamıştı. Eldivenlerini çıkardığına pişman oldu.

İlk parçayı hareket ettirmek beş dakikalarını aldı; ancak sonunda platforma yerleştirmeyi başardılar. İkinci parçayı taşırken daha hızlıydılar. Takım olarak çalışarak belli bir tempo

yakalamışlardı. Üçüncü parça en zoruydu; çünkü onu havada belli bir seviyede tutmaları gerekiyordu. Son anda ikizlerin ipi kaydı. Jonas içgüdüsel olarak düşen parçayı yakaladı.

İstasyon kaptanı düdüğünü çaldı. Bir puanları kesilmişti.

Birkaç sinir bozucu saniye sonra, düşen totem parçasını kardan çıkarıp direğe yerleştirdiler. Arlo'nun kolları yorgunluktan titriyordu. İpi ellerinin etrafına sarıp son parçayı daha iyi kavramaya çalıştı.

“Yavaş ve istikrarlı,” dedi Connor. “Kaymasındansa on dakika boyunca taşımak daha iyi.”

Son parçayı yavaşça taşıdıkları sırada, Arlo'nun avuç içleri terliyordu. Sonra garip bir karıncalanma hissetti. Kramp? Aşağıya baktığında, ipin artık sağ eline sarılı olmadığını gördü. Yine de sağlam bir şekilde tutuyordu, önemli olan da buydu.

Acı verici bir ciddiyetle, oba son parçayı da yerleştirmeyi başardı. Arlo, sıkıldığı düğümün bıraktığı kırmızı izi görmek için yumruğunu açıp baktı.

Resmi skorlarını beklerken, Indra ve Arlo ipleri yerlerine geri koydu. “Bekle, bu senin düğümün mü?” Halat çemberini kaldırmış, üstündeki basit düğümü ona doğru tutuyordu.

Arlo düğümün orada olduğunu hatırlamıyordu. “Sanırım. Neden?”

“Bu bir kördüğüm.” Bunu bir sebepten ötürü son derece önemli bir kelimeymiş gibi söylemişti ama Arlo nedenini anlayamadı. “Evet. Bu bir düğüm.”

“Hayır! *Düğüm* değil. *Kördüğüm*.” Arlo yine anlamamıştı. Indra hecelemeyi denedi. “Kör-dü-ğüm. Senin bağlamayacağın bir düğüm bu ama bir şekilde bağlamışsın.”

“Anlamıyorum.”

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

Wu yanlarına gelip su şişesinden su içti. Indra halka yaptığı başka bir ipi ona uzatarak yardımını istedi.

“Bu ip bir daire, değil mi? Açık bir ucu yok. Böyle bir düğüm atabilmen için en azından bir ucunun açık olması gerekiyor.”

“Bekle,” dedi Wu, aniden heyecanlanarak. “Kördüğüm mü atmış?”

“Evet, kayan kördüğüm sanırım.” Wu’ya ipi uzattı. Wu ipi kırılğan bir esermiş gibi dikkatli bir şekilde eline aldı.

Arlo anlamaya başlamıştı. Margarita bağı gibi bazı düğümler, bir ipin ortasına atılabiliyordu. Ancak çoğu düğüm için ipin serbest ucunu bir şeyin içinden veya etrafından geçirmek gerekiyordu.

Bir ip çemberinde bu mümkün değildi.

“Bunu nasıl yaptın?” diye sordu Wu.

“Bilmiyorum. Kazara oldu.”

“Kördüğüm artık Elkitabı’nda bile yok,” dedi Wu. “Çok tehlikeli olduğu için çıkardılar.”

Indra başını salladı. “Onları çıkardılar çünkü artık kimse yapamıyordu. Bozayı rütbesi için bile gerekmiyor.”

Wu Indra’ya baktı. “Açmalıyız.”

“Eğer biri açacaksa o açmalı. O yaptı.”

Wu, Arlo’ya ipi uzattı. “Bak bakalım açabilecek misin? Yavaşça.”

Arlo parmaklarını dikkatlice ipin kıvrımlarında gezdirdi. Düğümdeki enerji dalgalanmasını hissediyordu. Wu ile Indra’ya baktığında her ikisinin de bir adım geriye çekildiğini gördü.

“Havaya uçmayacak, değil mi?”

“Hayır,” dedi Indra, ses tonunda hafif bir soru işaretiyle. “Ama duyduğum kadarıyla kayan kördüğüm güvenir şeyler değil...”

JOHN AUGUST

“Bir şey olmaz,” dedi Wu. “Yine de acele etme.”

“Ama oyalanma da. Her an çökebilir.”

Arlo yavaşça düğümün kenarlarından çekti. Bu sırada ipin liflerinin arasında dalgalanan ışık çizgileri gördü. Başparmağı düğümün içine kaydı...

...ve ortadan kayboldu.

Çok rahatsız ediciydi.

Başparmağının hâlâ orada olduğunu hissedebiliyordu. Kıpırdatabiliyordu ama göremiyordu. Görünmezdi.

Parmağını geri çektiğinde tekrar ortaya çıktı, zarar görmemişti.

“Gördünüz mü?” diye sordu.

“Neyi?” diye sordu Wu.

İp aniden yere düşüp açıldı, düğüm kendiliğinden çözüldü. Düğümü hangi büyü bir arada tutuyorduysa şimdi dağılmıştı.

“Arkadaşlar!” diye bağırdı Connor. “Hadi gidelim!” Tamamlanmış rota kartıyla kızağa geri dönmüştü. Arlo isteksizce ipi elinden bırakıp Indra ve Wu’nun peşinden kızağa geri döndü.

“Resmi olarak dokuz puan aldık,” diye açıkladı Connor. “Kaptanın söylediğine göre yalnızca bir takım on puan almış.”

Jonas neşelenmişti. “Kırmızı’yı hâlâ geçebiliriz. Şansımız var.”

Arlo eldivenlerini takarken avucundaki kırmızı lekeyi ovuşturdu. Hâlâ karıncalanıyordu.

“Sen iyi misin?” diye sordu Wu.

“İyiyim,” diye yanıtladı Arlo. “Hadi gidip Kırmızı’yı yene-
lim.”

—26—

134 DERECE

DAHA BÜYÜK BİR YOLA ÇIKTIKLARINDA INDRA, pusulasıyla haritayı karşılaştırmak için kızıağı durdurdu. “Yüz otuz dört derece. Dümdüz bir yol. Bitiş çizgisi bir buçuk kilometreden daha yakında.”

Jonas kardaki izlere işaret etti. “Buradan sadece iki ya da üç kızak geçmiş. İlklerden biri olacağız. Bu bize ekstra on puan kazandırır.”

“Skoru düşünmeye başlamadan önce oraya varalım,” dedi Connor.

Wu kızıağın ipini bıraktı. “Hemen döneceğim.” Koşturarak ağaçlara doğru gidiyordu. “Nereye gidiyorsun?” diye bağırdı Indra.

“Çişim geldi! O kadar yol dayanamayacağım. Siz başlayın!”

“Oba ayrılmaz,” dedi Connor. “Acele et.”

Wu uygun bir ağacın arkasında gözden kayboldu. Julie kızaktaki eşyaların arasından su şişesini bulup çıkardı. “Kırmızı

Oba'yı gerçekten yenebilir miyiz?" diye sordu. "Bizden öndelerdi."

"Koşuda bizi geçtiler ama kızakları için kaç puan aldıklarını bilmiyoruz," dedi Indra. "O da on puan. Jüri kızaklarına bakıp kendilerinin inşa etmediğine karar vermiş olabilir. Halbuki Bay Henhao bariz bir şekilde el yapımı."

Indra, "halbuki" kelimesini kullanan, Arlo'nun tanıdığı tek çocuktur. Televizyonda gördüğü avukatlara veya siyasetçilere benziyordu. Onu bir sahnede, sözlerini vurgulamak için ellerini kullanıp bağırarak konuşma yaparken hayal edebiliyordu. Başkan adayı olsaydı Arlo ona oy verirdi. İnatçı ve korkutucuydu ama aynı zamanda çoğu insanın olmadığı şekilde kendini adayan biriydi.

Arlo, diğerleri çeşitli obaların toplam puanları hakkında teoriler üretirken onları dinlemeyi kesti. Konuşmaya ekleyeceği bir şey olmadığını biliyordu. Dikkatini sallanan çam ağaçlarının tepelerinden süzülerek gökkuşağı renklerine bürünen güneş ışınlarına verdi.

"Kimse kıpırdamasın," diye fısıldadı Connor.

Arlo kıpırdadı. Connor'ın yüzünü döndüğü yöne bakmak için başını çevirdi.

Dev bir ayı önlerindeki yola sapmıştı. Koca gövdesi her adımıyla iki yana savruluyordu. Başını çevirip onlara baktı. Kulakları öne eğildi; ayının meraklı bir hali vardı ama yere yakın duruyordu.

Arlo donup kalmıştı. Kalbi küt küt atıyordu.

Elkitabı, sayfalarca birçok ayı türlerini açıklıyordu.

Ancak Arlo birdenbire hiçbirini hatırlamaz olmuştu. Ayının kürkü koyu renkliydi ama bu bir bozayı mıydı kara ayı mı?

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

Yoksa Kuzey Amerika bozayısı mıydı? Kutup ayısı olmadığından emindi. Tabii çok kirli bir kutup ayısı değilse...

“Kuzey Amerika bozayısı,” diye fısıldadı Connor. “Sessizce geri çekilmeliyiz. Kimse koymasın.”

“El gürlemesi!” diye fısıldadı Jonas. “Korkutup kaçır onu.”

“Hayır! Onu sinirlendiririz,” diye tısladı Indra. “Yürümeye devam edin.”

Ayı dönüp yere oturarak onlara baktı. Yürüyüp gidecek gibi bir hali yoktu.

Connor kontrolü ele almaya karar verdi. “Sakın gözlerine bakmayın. Herkes ipi tutsun. Kızağı diğer tarafa çekeceğiz. Gözden kaybolduğumuzda ne yapacağımıza karar veririz.”

Herkes başını sallayarak çekme ipini tutmak için yavaşça eğildi. Hep birlikte kızağı ters yöne bakacak şekilde dikkatlice döndürdüler. Ayı meraklı ama umursamaz görünüyordu. Sonra...

“Arkadaşlar!” diye bağırdı Wu, fermuarını çekerken. “Bitiş çizgisi bu tarafta!”

Doğrudan ayıya işaret ediyordu. Arkadaşlarının panik dolu bakışlarını fark eden Wu, parmağının yönüne bakarak o sırada ayağa kalkan dev ayıyı gördü. Ayı kükredi.

“Koşun!” diye bağırdı Jonas.

Arlo, bu tavsiyenin agresif bir Kuzey Amerika bozayısıyla karşı karşıya kalındığında sabit durmayı tavsiye eden Elkitabı'nın talimatlarına aykırı olduğundan emindi. Ne var ki ayakları düşünmüyordu. İp dirseğinin kıvrımına sarılı bir şekilde, olabildiğince hızlı koştu.

Wu onlara yetişip kızağı yönlendirmek için bir kenarından tuttu.

İleride yol ikiye ayrılıyordu. “Sol mu sağ mı?” diye bağırdı Arlo. Oba’nın yarısı sağ, yarısı sol diye bağırdı.

Bu arada ayı onlara doğru geliyordu. Ondan kaçmaları mümkün değildi.

Derken bir kadının yolun ortasında durduğunu gördüler. Gözetmen üniforması giymişti ama bir izcinin annesi olmak için çok genç görünüyordu. Her iki elini de yana doğru açıp odaklandı.

Kollarını gökyüzüne uzattığında, yolun her iki tarafındaki kar havalanıp bir kar fırtınasına dönüştü. Uğuldayan rüzgâr, kızılağın çevresindeki küçük bir geçit dışında her tarafı bembeyaz hale getirdi. Burada hava sakindi. Fırtınanın tam ortasındalardı.

Wu, şaşkınlık ifade eden birtakım kötü kelimeler savurdu. Bu özel gözetmen becerisi her neyse bir an önce öğrenmek istediler.

Ayı fırtınanın gürültüsüne yanıt olarak kükrüyordu.

Kadın, onu takip etmeleri için başıyla işaret etti. Hem de bir an önce.

“Gidelim!” diye bağırdı Connor.

Gözetmen, obayı yoldan çıkarıp ağaçların arasından dolaştırdı. Oldukça hızlı hareket ediyordu; bir insandan çok geyik gibi koşuyordu. Arlo onu görüş alanında tutmakta zorlanıyordu. Ne zaman baksa kadın bir sonraki dönemeçteydi ve her seferinde ne tarafa gitmeleri gerektiğini işaret ediyordu.

Arlo dönüp arkasına baktı. Kar fırtınasını ya da ayıyı görmedi. Kadın onları ayının bölgesinden iyice uzaklaştırıyor gibiydi. Tedbirli olmakta fayda vardı.

Ormanın bu kısmı geri kalanından farklıydı. Daha büyük görünüyordu. Daha eski. Yosun kaplı dev kayaların üstünden atlayıp buz kesmiş akarsuları geçtiler. Kuşların şarkıları bile kulağa farklı geliyordu.

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

Birkaç dakika sonra, Arlo kadını tamamen gözden kaybetti. Ama onun ileride güneşin aydınlattığı açıklığa doğru ilerlediğinden emindi.

O sırada kızak yavaşladı, sonra durdu. Arlo aşağıya baktığında sebebini anladı. Botlarının altında artık kar yoktu; yalnızca çamur ve çam iğneleri vardı.

Oba üyeleri teker teker kızığın önünde dizilip şaşkınlık içinde bakakaldılar. Wu şapkası ile eldivenlerini çıkardı. Artık onlara ihtiyacı yoktu.

Sığ bir nehir yatağının kenarında duruyorlardı. Uzaktaki karla kaplı dağlar, Arlo'nun bugüne dek gördüğü en yüksek oluşumlardı. Bugüne dek hayal ettiği... Gökyüzünün yarısını kaplıyorlardı. Rüzgâr, sivri uçlu tepelerden buz parçaları taşıyordu.

Ama burada hava ılıktı.

Açıklığın merkezinde dev bir çam ağacı yanıyordu. Ateşten yükselen gri duman kıvrımı mor gökyüzüne karışıyordu. Küller rüzgârda sürükleniyordu.

Arlo, alevlerin arasından ağacın iskeletini, ateşin sıcaklığında sallanan parlak dallarını görebiliyordu. Alevlerden çıkan çatırtı, hışırtı, vınlamaları duyabiliyordu.

Ama ağaç, yandığı hızla aynı zamanda yeniden büyüyordu. Yeni dallar gövdeden yavaşça uzanıyor, diğer dallar yanıp tuncu-beyaz küllere dönüşürken alev alıyorlardı.

Mükemmel bir denge söz konusuydu. Ebedi bir şenlik ateşi.

Yanan ağaç etrafa o kadar çok ısı yayıyordu ki vadideki tüm karları eritmişti.

Wu oba üyelerine döndü. "Arkadaşlar... Neredeyiz biz?"

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

Birkaç dakika sonra, Arlo kadını tamamen gözden kaybetti. Ama onun ileride güneşin aydınlattığı açıklığa doğru ilerlediğinden emindi.

O sırada kızak yavaşladı, sonra durdu. Arlo aşağıya baktığında da sebebini anladı. Botlarının altında artık kar yoktu; yalnızca çamur ve çam iğneleri vardı.

Oba üyeleri teker teker kızığın önünde dizilip şaşkınlık içinde bakakaldılar. Wu şapkası ile eldivenlerini çıkardı. Artık onlara ihtiyacı yoktu.

Sığ bir nehir yatağının kenarında duruyorlardı. Uzaktaki karla kaplı dağlar, Arlo'nun bugüne dek gördüğü en yüksek oluşumlardı. Bugüne dek hayal ettiği... Gökyüzünün yarısını kaplıyorlardı. Rüzgâr, sivri uçlu tepelerden buz parçaları taşıyordu.

Ama burada hava ılıktı.

Açıklığın merkezinde dev bir çam ağacı yanıyordu. Ateşten yükselen gri duman kıvrımı mor gökyüzüne karışıyordu. Küller rüzgârda sürükleniyordu.

Arlo, alevlerin arasından ağacın iskeletini, ateşin sıcaklığında sallanan parlak dallarını görebiliyordu. Alevlerden çıkan çatırtı, hışırtı, vınlamaları duyabiliyordu.

Ama ağaç, yandığı hızla aynı zamanda yeniden büyüyordu. Yeni dallar gövdeden yavaşça uzanıyor, diğer dallar yanıp tuncu-beyaz küllere dönüşürken alev alıyorlardı.

Mükemmel bir denge söz konusuydu. Ebedi bir şenlik ateşi.

Yanan ağaç etrafa o kadar çok ısı yayıyordu ki vadideki tüm karları eritmişti.

Wu oba üyelerine döndü. "Arkadaşlar... Neredeyiz biz?"

—27—

ALEVLER VADİSİ

INDRA PUSULASINI UZATTI. Oba, Indra'nın etrafında toplanıp pusulanın ibresinin saat yönünde yavaşça dönmesini izledi. Kuzey her taraftaydı, aynı zamanda hiçbir tarafta.

Gür Ormanlar'a geçmişlerdi.

"O kadın yaptı, gözetmen," dedi Wu. "Bizi buraya bilerek getirdi."

Indra pusulayı kapattı. "Hiç konuşmadı. Fark ettiniz mi?"

"Ayıyı korkutmak istemedi," dedi Julie. Altısının arasında en az endişeli görünen oydu; sanki ne kadar kötü bir durumda olduklarını henüz tam olarak anlamamıştı.

Connor parkasının fermuarını açtı. "Bir ayı olduğundan da emin değilim. Belki de bir yanılsamaydı."

"Cadı mıydı dersin?" diye sordu Indra.

"Ya da ona benzer bir şey."

"Bekle, cadılar gerçek mi?" diye sordu Julie.

"Evet ama vampirler gerçek değil," dedi Arlo. "Bu durum garibime gidiyor."

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

Jonas ceketini kızağın üstünde büyüyen yığına ekledi. “Tamam. Diyelim ki o bir cadı ya da ona benzer bir şey. Bizi neden buraya getirsin ki? Yemek için mi?”

Connor, Wu ve Indra Arlo’ya baktılar. Onlar söylemek istemiyordu, dolayısıyla o söyledi: “Beni istiyordu.”

“Neden?” diye sordu Julie. “Ne özelliğin var?”

Orman cinlerini, Connor’ın kuzenini ve Gece Terörü’nü açıklamak için zaman yoktu, o yüzden Indra kısaca şöyle açıkladı: “Emin değiliz. Ama bir şeyler onu sürekli öldürmeye çalışıyor.”

“Bu cadı da muhtemelen o şeyleri gönderen kişi,” diye ekledi Wu.

Arlo haftalardır Connor, Indra ve Wu’yu bu işe dahil etmekten dolayı kendisini suçlu hissediyordu. Asla şikâyet etmeyen sadık arkadaşlardı ama belli ki bu, onların dışında kalması gereken bir savaştı. Sadece yanında olmalarının bile onları tehlikeye attığını hissediyordu. Julie ve Jonas için ise daha da kötü hissediyordu çünkü aylardır olup bitenler hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Oba’nın bir parçasıydılar ama çekirdek kadroya dahil değillerdi. Bu durum Arlo’yu sadakatsiz ve sahtekâr biri gibi hissettirdi. Şimdi ise ikizler, anlayamadıkları sebeplerden ötürü Gür Ormanlar’da kaybolmuşlardı.

Jonas ormana işaret etti. “Bakın, geldiğimiz yerden geri dönebiliriz. Beş dakika önce kendi dünyamızdaydık. Geri dönebiliriz.”

“Dönemeyiz,” dedi Connor. “Yönler burada aynı şekilde çalışmıyor.”

“Pusulaya ihtiyacımız yok!” dedi Julie. “Kızağın bıraktığı izi takip ederiz. Geri dönene kadar yürümeye devam ederiz.”

Arlo başını sallayarak itiraz etti. “Bu işe yaramaz. İzler ya kaybolur ya da bir daire çizmemize sebep olur.”

“Ama bu imkânsız.”

“Evet, şurada yanan ağaç da öyle,” dedi Indra. “Şu dağlar da. İmkânsız bir yerdeyiz. Bizim dünyamızla aynı şekilde yürümüyor.”

Jonas geldikleri yoldan yürümeye başladı. “En azından deneyebiliriz. Cidden, kaybedecek neyiz var?”

“Gözden kaybolduğun an, seni bir daha asla göremeyebiliriz,” dedi Connor. “İnan bana, daha önce burada bulundum.”

Indra’nın gözleri kısıldı. “Bekle, burada mı dedin? Yani tam olarak mı burada? Bu vadide, bu çam ağacının yanında?”

“Sanırım. Belki.” Önlerindeki çayırlara bakarak ileri doğru bir adım attı. “Her şey tanıdık geliyor, bir rüyanın tanıdık gelmesi gibi. Sadece bu ağaç ve dağlar da değil. Oradaki buzul alan...” Devasa kayalarla kaplı bir tepeyi işaret etti. Dev bir yumruk tarafından parçalanmış bir uçuruma benziyordu. “Daha önce burada bulunduğumu hissediyorum. Bir süre orada saklanmıştık.”

“Kim? Sen ve Katie mi?” diye sordu Indra. Connor evet anlamında başını salladı.

“Başka ne hatırlıyorsun?”

“Bir ev vardı. Kapıyı çaldığımı hatırlıyorum. Kilidi bile yoktu sanki, kapı doğrudan açıldı.”

“İçeride ne vardı?”

Connor kendisini zorladı ama hiçbir şey hatırlayamadı. “Oradan sonrası tamamen karanlık. Sonra bir bakmışım haftalar geçmiş ve ben Kanada’dayım. Katie gitmişti. Beni istemediler. Sadece onu istediler.”

“Sadece Arlo’yu istedikleri gibi mi?” diye sordu Julie. Yavaş yavaş anlamaya başlıyordu. “Eğer sadece onun peşindelerse

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

belki bizi de bırakırlar.” Bunları söylerken kasıtlı olarak Arlo’yla göz teması kurmadı.

Indra rahatsız olmuştu. “Ciddi olamazsın. Arlo’yu bırakmayacağız. O bizim arkadaşımız ve izci yoldaşımız.”

“Biz de öyleyiz,” dedi Jonas. “Yine de bize neler olduğu hakkında hiçbir şey söylemediniz. Sizin ve onun yüzünden buradayız.”

“Arlo’yu bırakmıyoruz,” dedi Connor. “Oba olarak birlikte bir çıkış yolu bulacağız. Tartışma yok, başka seçenek yok. Anlaşıldı mı?”

Jonas ve Julie isteksizce başlarını salladılar.

Wu kavgadan uzak durmuştu. Şimdi gözlerini kısarak uzakta bir yeri işaret etti. “Çocuklar... Orada bir şey var.” Kızıktan çıkardığı dürbünle o tarafa baktı. “Küçük, taştan bir kulübe gibi.”

Dürbünü Connor’a uzattı. Herkes Connor’ın ne söyleyeceğini bekliyordu. Başını yavaşça salladı. “Evet. Hatırladığım eve benziyor.”

Dürbün elden ele dolaştı. Sonunda ona sıra geldiğinde, Arlo gördüğü şeyin ne *eve* ne de *kulübeye* benzediğini düşündü. Söz konusu bina, çamurla bir arada tutulan bir taş yığından ibaretti. Ahşaptan ve hayvan derilerinden yapılma çatısı sarkmıştı. Bir duvarındaki kırık kapı çarpık vaziyette duruyordu.

Bu en iyi ihtimalle bir barakaydı.

“Gidip bakmamız lazım,” dedi Wu.

Indra dudak büzdü. “Şaka yapıyorsun, değil mi?” dedi alaycı bir tavırla. Bariz bir tuzak bu. İçine peynir ve dev bir kapan koysalar tam olurdu. Bu cadı ya da ona-benzer-şey oraya girmemizi bekliyor. Connor ve Katie’yi küçükken yakaladığı gibi bizi de yakalayabilmek için.”

“Indra haklı,” dedi Arlo. “Gidemeyiz.” Indra bir başkasının daha mantıklı konuşmasına sevindi. Ne var ki ardından Arlo devam etti. “Benim yalnız gitmem gerek.”

Connor bu fikri reddetti. “Keşif yapmanın ilk kuralı: Grubu asla bölemezsin.”

“Tabii bir öncü göndermek dışında. İzcilik becerilerinde geçiyor.” Arlo Elkitabı’nı epey okumuştı. “Ben öncü olacağım. Siz burada kalıp kızağın etrafına bir kalkan yapın. Sizi korur mu bilmiyorum ama denemeye değer.” Parkasını çıkarıp kızaktaki yığının üzerine koydu.

Indra onu ikna etmeye çalışıyordu. “Arlo, belli ki onun istediği sensin. Oradan içeri girersen seni yakalar. Sonra ne olacak? Bizi daha iyi bir konuma sokmuyorsun.”

Jonas onunla hemfikir di. “Evet. Pazarlık kozu olarak sana ihtiyacımız var.”

“Ben öyle bir şey söylemedim!” diye tersledi Indra.

Wu arkadaşına odaklandı. “Arlo, oraya gidemezsin. Seni görürse işin biter.”

“Beni görmeyecek.”

Arlo kızağın ipini çözdü. Bunun işe yarayacağından emin değildi ama içinden bir his mümkün olduğunu söylüyordu. Vadiye geldikleri andan itibaren bir şeyler hissetmişti. Teninde bir karıncalanma. Kemiklerinde bir sızı. İlk başta sadece korktuğunu düşünmüştü ama ilk panik anı geçtikten sonra hisleri gitgide arttı. Gür Ormanlar’da bir titreşim vardı. Her ağaç, her yaprak, her kaya mırıldanıyordu.

Ve Arlo da onlarla birlikte mırıldanıyordu.

İpi bir ucundan tutup katlamaya ve döndürerek toplamaya başladı. Ne yapmaya çalıştığını ilk fark eden Indra’ydı. Ona alan tanımları için herkese işaret etti.

İzbarço veya iki yarım kazık bağının aksine, kördüğüm atmak için belli bir yöntem yoktu. Daha çok sanat gibiydi. Bir değişim

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

hissedene kadar üzerinde çalışmaya devam etmeliydiniz. İp yavaş yavaş daha esnek hale geldi, ta ki bir ilmeği diğerinden tam olarak ayırt edemeyene kadar. Yine de parmakları nerede durmaları gerektiğini biliyordu. Arlo ipi içe, dışa ittirip çekiyordu.

Gözlerini kapattığında liflerin canlandığını hissetti. Arlo dokunmadan hareket etmeye başladılar – yine de onun kontrolü altındaydılar. İp ısınıyordu. Arlo yanık kokusunu alabiliyordu. Bu yüzden yavaşladı. Biraz zaman verdi. Birkaç döndürmeden sonra, attığı son düğümler yerine oturmaya başladı.

Gözlerini açtı. Ellerini açtı. İpin ortasında basit bir düğüm bağlıydı. Daha yakından incelendiğinde, liflerin içinde titreşen minik parıltıları görebiliyordu.

Kördüğüm atmıştı. Bu sefer isteyerek.

Indra hayran kalmıştı. “Bunu nasıl yaptın?”

“Bilmiyorum. Sanki ip kendi içinden geçiyor.”

“Ekstra-boyutlu olmalı,” dedi Wu. “Bir düşünün. Böyle bir düğümü üç boyutta bağlayamazsınız, uçlardan biri serbest olmadan asla. Ama dört boyut olsaydı o zaman iş kolaylaşır.” Abarttığını fark ederek, “Eh, kolay değil ama mümkün hale gelirdi,” diye ekledi.

Indra ona katıldı. “Belki de bu yüzden sadece Gür Ormanlar’da ve ona yakın yerlerde yapılabilir.”

“Parmak ışığı ve el gürlemesi gibi,” dedi Connor. “Bunlar için boşluğu bükmek gerekiyor.”

“Parmak ışığı ve el gürlemesi yararlı şeyler,” dedi Julie. Arlo’nun ipini işaret etti. “O şeyin bize ne yararı olacak?”

Arlo parmaklarını düğümün içinde kısırdatarak dikkatlice çekip genişletti. Daha önce olduğu gibi başparmakları gözden kayboldu. İp çemberin arasındaki boşluk sabun köpüğü gibi parıldıyordu. Bir bisiklet tekeri boyutuna ulaşana dek

emberi açmaya devam etti. Dmn her an kapanmaya çalıştığını hissedebiliyordu. İpi sıkıca tutarak sağ ayağını delikten geçirdi. Bacağı kalçasına kadar kayboldu ama hâlâ arkadaşlarının önünde duruyordu.

“Vay canına,” dedi Jonas, gruptaki herkesin duygularını dile getirerek.

Arlo sol ayağını da deliğe soktu. O da gözden kaybolunca, artık Arlo’nun vücudunun yalnızca st yarısı görünüyordu. “Bunun ne kadar süreceğini bilmiyorum. Siz kalkanı yapmaya başlayın.”

“Buraya gelirse ne yapacağız?” diye sordu Wu.

Arlo Connor’a baktı. “El gürlemesi akarsın. Ben hemen geri dönerim.”

“Bekle!” dedi Indra. “Ben de seninle geliyorum.”

Wu ona bir bakış attı. “Bunun bir tuzak olduğunu söylemiştin!”

“Bu yüzden yalnız gitmesine izin veremeyiz. Gidip kendisini ldrtecek.” Ellerini Arlo’nun omuzlarına koyup çemberden geçmeye hazırlandı. “Ayrıca, orada önemli bir şey varsa ne olduğunu benim bilme ihtimalim daha yüksek.”

Arlo bu konuda ona katılmak zorunda kaldı.

Indra emberden geçerken ipi sabit tuttu. Biraz sıkıştılar ama sığmayı başardılar. Sonra Arlo hızlı bir el hareketiyle düğümü başlarının üstünden geçirdi. Halat yere düştüğünde düğüm aniden büzülüp kaldı. Lifler enerjiyle titreşerek kıvrıldı.

Arlo ve Indra ortadan kaybolmuştu.

—28—

KULÜBE

ORADAYDILAR AMA ORADA DEĞİLLERDİ.

Sağ taraflarında Wu ile Julie kırmızı taşlar topluyordu. Connor ve Jonas kızağın orada kalkanı inşa etmek için taşları sıralayıp istifliyorlardı. Arlo ve Indra dudaklarının hareket ettiğini görebiliyor ama ne söylediklerini anlayamıyorlardı.

“Neden onları duyamıyoruz?” diye sordu Indra.

Arlo, Philadelphia’da yaşarken yazları gittiği kalabalık havuzu düşündü: Yüzeyin ne kadar gürültülü olduğunu, suya daldığında ise ne kadar sessiz olduğunu hatırladı. “Bence su altında gibiyiz.”

Indra başını salladı – o da böyle hissediyordu. Hava bile daha yoğun görünüyordu; ışık öyle bükülüyordu ki parılıyordu. Elleri sanki sime batırılmış gibi parlıyordu. Yerde ısıllı parlayan düğüme işaret etti. “Yanımıza almalı mıyız? Tekrar ihtiyacımız olursa diye?”

Arlo ipi almak için yere eğildi. Parmakları ipin doğrudan içinden geçti. Şaşkınlıkla kızağa uzandı. Eli çerçevenin içinden geçti.

Kördüğümün büyüsi onları yalnızca görünmez değil, aynı zamanda maddesiz hale getirmişti. Hiçbir şeye dokunamıyorlardı, ayrıca dokunulmazlardı – yine de zeminden aşağıya gezegenin merkezine doğru düşmüyorlardı, bu da onların avantajıydı.

Arlo, dünyalar arasında yarı yolda sıkışıp kalan, gerçekte olmayan şeylere sessizce havlayan Cooper'ı düşündü. Belki de ölüm, hiç çözülmeyen bir düğümdü.

Bu düşünce onu ürpertti. O ve Indra, ölümler diyarına açılan bir delikten içeri adım atmışlardı. Bu fikir artık kulağa o kadar da hoş gelmiyordu.

En azından yalnız değildi.

“Gitmeliyiz,” dedi Indra. “Ne kadar vaktimiz olduğunu bilmiyoruz.” Arlo başıyla onu onayladı. Etkilerin birkaç dakikadan fazla süreceğini ancak sonsuza dek sürmeyeceğini umuyordu.

Ayak seslerinin olmaması haricinde, yürümek gayet normaldi. Çam ağacına yaklaştıklarında, Arlo ve Indra yanmakta olan çam iğnelerini tek tek seçebildiler. Kızıl korlar beyaza dönüşüyor, en sonunda kül haline gelene kadar yanıyorlardı.

Indra yere düşen iğnelerden birini yakalamaya çalıştı ama iğne elinin içinden geçip gitti.

Kulübe az ilerideydi. Bir nehir yatağının ortasında duruyordu; burada erimiş bir kar yığını küçük bir akarsu oluşturacak şekilde kayaların arasından dökülüyordu. Yusufçuklar su birikintileri arasında uçuşuyordu. Hayvan kemikleri ve ölümleri, bir yemekten arta kalanlar gibi pürüzsüz taşların arasına dağılmıştı.

Indra kapıya işaret etti. Sanki yeni açılmış gibi hafifçe sallanıyordu. Ama rüzgârdan da olabiliirdi.

Dikkatlice yaklaştılar. Kapı ve çerçeve arasında, Arlo'nun içeri bakabileceği kadar bir genişlik vardı. Indra, Arlo'nun omzuna yaslanıp gözlerini kısarak içeriği görmeye çalıştı.

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

Kulübe, çamur zeminli tek bir odadan ibaretti. Penceresi ya da gerçek anlamda mobilyaları yoktu; yalnızca ortasından saman sapları fırlamış kirli bir yatak vardı. Bir ateşten kalan küllerin üzerinde ağır bir çaydanlık asılıydı. Kapı haricinde kulübenin içindeki tek ışık kaynağı tavandaki çatlaktı. *Kesinlikle bir kulübe değil bu*, diye düşündü Arlo.

Derken aniden önlerinden bir şekil geçti. Indra nefesini tutup duvarın arkasına sıkıştı. Arlo popo üstü yere düştü.

Kadın, belli ki önceden kulübenin içinde göremedikleri tek noktada duruyordu. Yavaşça Arlo'ya doğru döndü. Arlo bir an için kadının onu gördüğünü düşündü. Ne var ki bakışları ona odaklanmıyordu. Kayan kördüğümün büyüğü işe yarıyor gibi görünüyordu.

Dikkatlice kalkıp kapıya doğru eğildi.

Kadın, üzerindeki gözetmen üniformasını çıkarmıştı. Onun yerine etekleri eski püskü, kirlenmiş, mavi renkli, incecik bir elbise giymişti. Giysilerinin durumuna rağmen, inkâr edilemez derecede güzeldi: Dergi kapaklarındaki kadınlar gibi uzun boylu ve güçlü duruyordu. Sanki içten bir ışıkla parılıyordu. Arlo, onu saatlerce izleyebileceğini ve asla bıkmayacağını hissetti.

Kadın birisiyle konuşuyordu – ama kiminle? Kulübede başka kimsenin olmadığından emindi. Büyünün etkisinden hiçbir şey duyamıyordu. Duysa da anlayacağı kesin değildi.

Muhtemelen gereksiz olsa da Indra fısıldadı: “Elindeki o şey. Bu bir *konuşma kabuğu*. Onlar hakkında okumuştum.” Kadın, sanki okyanus sesini dinliyormuş gibi kulağına spiral bir kabuk tutuyordu. “Birbiriyle uyumlu çiftler şeklinde bulunuyor bu kabuklar. Bir tanesinin içine söylediğin her şey diğerinden duyuluyor, teneke kutularla konuşmak gibi ama ipsiz versiyonu.”

Arlo, iki plastik bardak ve diş ipinden yaptığı ilkel telefonu hatırladı. “Birisiyle konuşuyor. Belki onlara burada olduğumu-
zu söylüyordur.”

“Ya da ne yapması gerektiğini öğreniyordur.” Tam o sırada kadın kabuğu tekrar kulağına götürdü.

“Onun ne olduğunu düşünüyorsun?” diye sordu Arlo.

“Tahmin etmem gerekirse onun bir cadı olduğunu söyleyebilirim. Orman cadısı gibi. Bu gördüğümüz kesinlikle onun gerçek şekli değil.”

“Nereden biliyorsun?”

“Ayaklarına bak. Yalınayak geziyor ama ayakları tertemiz. Hepsi bir yanılısama.”

Derken kadın –cadı– görüşmesini aniden bitirdi. Kabuğu duvarda karanlık, kuytu bir köşeye sıkıştırdı, sonra kapıya yöneldi. Arlo ve Indra, tam içlerinden geçmemesi için geri çekildiler.

“Onu takip etmeliyiz,” dedi Arlo.

“Bekle. Kızağa doğru gitmiyor.” Indra haklıydı. Cadı bir su birikintisinin üzerine eğilmişti. Sudan bir ağ çekmeye başladı. Hayal edebileceklerinden çok daha büyük bir ağdı bu. Ağı çekerken iplere takılan kerevit ve denizkestanelerini alıp kayalara vurarak parçaladı.

Arlo gözlerini kıstı. “Sanırım acıkmış.”

“Güzel. Birkaç dakika kazandık.” Indra, herhangi bir itiraza zaman tanımadan kulübeye girdi. Arlo da onu takip etmeye karar verdi. Büyünün etkisi geçse bile en azından kadının gözünün önünde olmazlardı.

Kulübenin görmedikleri kısmı oldukça ilginçti. Derme çatma bir rafta çeşitli otlar ve malzemeler duruyordu. Kavanozların

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

bazıları belli ki normal dünyadan geliyordu; üzerlerindeki solmuş süpermarket etiketlerinden kekik veya biberiye gibi isimler okunabiliyordu. Ancak içlerinde vızır vızır dönen böcekler ve örümcekler veya kum vardı. Indra hiçbir şeye dokunamadığını unutarak bir tanesini almaya çalıştı.

Kulübenin arka tarafında, çatıdan uzanan ipten bir kafes asılıydı. Kafes, telden ziyade ince dallardan yapılmıştı ama birçok yönden bir papağan veya sultan papağanı kafesine benziyordu. En alt kısmında açıkta kalan birkaç santim haricinde, üzeri kirli bir bezle tamamen örtülüydü.

Arlo içine bakabilmek için eğildi. Kafesin alt kısmı kırık kemiklerle doluydu. Yalnızca etleri sıyrılmamış, ayrıca yarılıp içlerindeki ilik çekilmişti.

Derken kafes sallandı. İpten sallanarak dönmeye başladı. Kumaş kafesin üstünden düştüğü sırada Arlo geri çekildi. Kulübe şimdi ılık ılık aydınlanmıştı.

Kafeste iki orman cini süzülüyordu. Arlo'ya ulaşmaya çalışırken kafesin ahşap çıtalarına çarpıyorlardı.

Arlo'nun paniği geri dönmüş, yüreği ağzına gelmişti. "Bizi görebiliyorlar! Görünmez değiliz."

Indra dikkatlice kafese yaklaştı. Elini kafesin diğer tarafına doğru uzattı. Cinler ona hiç aldırış etmedi. "Bizi gerçekten görebildiklerini sanmıyorum. Ama senin burada olduğunu hissediyorlar. Sanki seni bulmak için eğitilmiş gibiler."

Arlo kapıdan dışarı baktı. Cadı hâlâ su birikintisi üzerine kambur bir şekilde eğilmiş, ağına takılan canlıları ayıklıyordu. Tüm öfkelerine rağmen, orman cinleri kadının dikkatini çekebilecek kadar ses çıkarmıyorlardı. "Onları gönderen oydu. Ormandaki o gece, özellikle beni arıyorlardı."

“Ben de öyle düşünüyorum.” Indra etrafa bakındı. “Aramaya devam etmeliyiz. Bir şeyler olab...” Sözünü tamamlamadan yarıda kesti. Huzursuzlanmıştı.

İkisi de hissedebiliyordu. Bir şeyler oluyordu.

Eğer kördüğüm su altında olmak gibi bir şeyse şu anda su yüzeyine çıkıyor gibi hissediyorlardı. Sesli bir vızıltıyla büyü aniden sona erdi. Olağan dünyaya, daha doğrusu Gür Ormanlar’ın olağanüstü dünyasına geri itilmiş gibi hissettiler.

Ciltleri artık parıldamıyordu. Yeniden görülebilir olmuşlardı.

Arlo hafif bir baş ağrısıyla dikkatlice kapıya yönelerek cadıyı kontrol etti. “Hâlâ orada duruyor.”

“Aramaya devam edelim. Belki işe yarar bir şeyler bulabiliriz.”

Orman cinlerinin ışığı sayesinde, duvarların cepler ve oyuklarla kaplı olduğunu görebiliyorlardı. Tenekeden kolyeler, uzun iğneler, kuş kafatasları ve misketler buldular.

Duvarın en tepesinde, tam olarak göremediği bir yerde, Arlo’nun parmakları yumuşak bir şeye dokundu. Bir kumaş. Tutarak aşağı çekti. Sarı renkliydi, süpermarkette satılan hardalların rengi gibi. Kumaşın katını açmadan ne olduğunu anlamıştı.

Dayısının fularıydı bu. Üzerindeki kurumuş kan lekesinden tanımıştı.

Indra kumaşı Arlo’nun elinden aldı. Üzerindeki logoyu şaşkınlıkla inceledi. “Çam Dağı Oymağı’na ait.”

“Dayı mıydı. Bana ödünç vermişti. İlk toplantıda üzerimdeydi ama sonra kaybettim.”

Aslında kaybetmemişim, diye düşündü Arlo. Çalınmış.

“Ama bu imkânsız,” diye karşı çıktı Indra. “Sarı Oba yok ki!”

Arlo bunu açıklayamazdı. “Dayım kendisine ait olduğunu söylemişti.”

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

Indra bir önseziyle fuları kafese yaklaştırdı. Orman cinleri aniden çıldırdı; fulara ulaşabilmek için çaresizce çırpındılar.

“Tazı gibiler,” dedi Indra. “Kokuyla veya koku gibi bir şeyle eğitiliyorlar. Seni göremeseler bile burada olduğunu bu şekilde hissettiler.”

Fuları Arlo’ya geri verdi. O da tam pantolon ceplerinden birine tıkıyordu ki...

BOM! Bir el gürlemesi duyuldu.

Arlo dönüp dışarıya baktı. Cadı gitmişti.

—29—

İKRUH

RÜZGÂRIN YÖNÜ DEĞİŞMİŞTİ.

Yanan ağaçtan yayılan duman şimdi vadinin karşı tarafına doğru sürükleniyordu. Dumandan etkilenen Arlo gözlerini kırptırdı. Cadıyı göremedi. Arkadaşlarını da göremedi...

BOM! Bir başka el gürlemesi duyuldu.

Başları beladaydı.

Arlo ve Indra sesin geldiği yöne doğru koştu. Duman daha da yoğunlaşarak boğazlarını kaşındırıp ciğerlerini yakmaya başladı.

Indra fularını boynundan çözüp bir ucunu kirli su birikintilerinden birine sokup çıkardı. Sonra ağzına tutarak nefes almayı denedi. Arlo'ya dönüp başparmağını kaldırdı – fular işe yaramıştı. Arlo onu taklit ederek fularını çıkarıp çamura daldırdı. Islak kumaş, gölet pisliği ve terli spor çorapları gibi kokuyordu. Ne var ki işe yaramıştı. Yeniden nefes alabiliyordu.

Dumanın içinden geçerek ilerlediler. Yanan ağacın önünden geçerken, görebildikleri tek şey parlayan turuncu bir lekeydi.

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

Ancak yaklaşmışlardı. Ormanın ucu –ve obanın geri kalanı– hemen ileride olmalıydı.

Derken birdenbire, rüzgârın yönü tekrar değişti ve dumanı bir çarşaf gibi havaya kaldırdı. Arlo ile Indra, bir anda açığa çıkmanın verdiği şaşkınlıkla, vakit kaybetmeden yere yatıp geniş bir kayanın arkasına gizlendiler.

Cadı yalnızca yirmi metre ötelerinde, sırtı onlara dönük vaziyette duruyordu. Balık ağını beline kuşak gibi bağlamıştı. Arkadaşları kızığın arkasına saklanmıştı. Connor, Julie ve Jonas’a kalkan yaparak onları uyardı: “Gözlerine bakmayın!” Wu bakışlarını yere indirdi ama elindeki tencereyi silah gibi havada tutmayı ihmal etmedi.

Indra üst üste dizdikleri taşları işaret etti. “Koruma kalkanı işe yarıyor,” diye fısıldadı. “Daha fazla yaklaşamaz.”

Gerçekten de cadı görünmez bir duvar tarafından engelleniyor gibiydi. Bir eliyle koruma kalkanının bir açığını bulmaya çalışarak kızığın etrafında dönmeye başladı. Cadı hareket ettikçe oba üyeleri de yana doğru, tam tersi yönde adım atıyordu; böylelikle ondan her an en uzak mesafede kalabiliyorlardı. Koruma kalkanına çarpmamaya dikkat ediyorlardı.

Cadı insan gibi görünse de hareket edişinde tuhaf bir şeyler vardı. Her adımı çok büyük, her hareketi abartılıydı. Bu bedeni nasıl kullanacağını hâlâ öğreniyor gibiydi.

O sırada Wu, Arlo ile Indra’yı fark etti. İkisi de işaretparmaklarını dudaklarına götürerek sessiz olmasını işaret ettiler. Wu başını salladı.

Cadı tam bir dönüşü tamamlamış ancak içeri girmeyi başaramamıştı. “Güvendeler,” diye fısıldadı Arlo.

“Koruma kalkanı onları sonsuza dek koruyamaz. Onu durdurmanın bir yolunu bulmalıyız.”

Aniden aklına gelen bir fikirle, Arlo eğilip pantolonunun sağ cebinden o tanıdık cam şişeyi çıkardı. Indra'ya gösterdi: tuzluk.

“Bu ne işe yarayacak?”

“Belki Gece Terörü'nü kovduğum gibi onu da kovabilirim.”

“Bu işe yaramaz. Cadı buraya çağrılmadı. Burası zaten onun evi.” Indra durup kulağını çekiştirdi. Arlo onun bu hareketinden bir şeye kafa yordüğünü anlayarak sessiz kaldı. Yine de tuzdan vazgeçmeye hazır değildi. Tuzluğu haftalardır taşıyordu, tam da böyle bir acil durum bekliyordu. Belki de dikkatini dağıtmak için kullanabilirdi. Sonuçta kimse üstüne tuz atılmasından hoşlanmazdı. Cadılar bile, diye tahmin yürüttü.

Indra da ceplerini boşaltmaya başladı. Arlo, Indra'nın kulübede bulduğu her şeyi aldığını fark etmemişti. Paslı kapağına delikler açılmış kirli bir cam kavanozu tutup kaldırdı. “Bu işe yarayabilir.” Kavanozun içindeki yanardöner renkli üç böcek oraya buraya yürüyordu. “Peri böcekleri.”

Arlo kavanozu eline alıp bu tuhaf böceklerle hayretle baktı. Tanıştıkları gün Wu'nun neden bir tanesini yakalamaya çalıştığını şimdi anlamıştı. Parıldıyorlardı, belli bir renkleri yoktu.

Cadı kızıağın önünde diz çöktü. Parmaklarını çamura batırdı. Ancak artık parmakları yoktu. Pençeleri çıkmıştı. Cadı gerçek formuna geri dönüyordu: Yara izleriyle kaplı, mavi renkli, kösele gibi bir cildi, başında kapkara bir saç yumağı vardı. Alnından kemik beyazı iki tane boynuz çıkıyordu.

Cadının ellerinin etrafındaki topraklar dalgalanıp karışmaya, ardından yer sallanmaya başladı. Arlo o güne dek gerçek bir deprem yaşamamıştı ama bunun bir deprem olduğundan emindi.

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

Koruma kalkanını oluşturan taşlar birbirine çarpıyordu. Connor birdenbire cadının planını anladı. “Taşların devrilmesine izin vermeyin!”

Connor, Wu, Jonas ve Julie çılgına dönmüş bir halde küçük kuleleri dik tutmaya çalıştılar. Ancak deprem fazlasıyla şiddetliydi. Taşlar birer birer devrildi. Koruma kalkanları düşmüştü.

“Koşun!” diye bağırdı Connor. “Kayalara doğru koşun! Saklanın!” Onları ileri doğru itti.

Bu sırada cadı yavaşça durdu. Boynunu uzattığında kademe kademe yeniden insan formuna dönüyordu. Önce elleri, sonra bacakları, en sonunda yüzü değişti. Karanlık bir ifadeyle gülümsedi. Bu anın tadını çıkarıyordu.

Yumuşak bir hareketle, belindeki ağı eline alıp o sırada koşmakta olan Jonas’a doğru fırlattı. Ağ Jonas’ın tökezlemesine sebep oldu. Sert bir şekilde yere düştü. Ağın büyümlü lifleri, avını saran bir örümcek gibi Jonas’ın bacaklarına doğru sürünmeye başladı. Jonas panik içinde çığlık attı.

Wu ve Connor ona yardım etmek için geri döndüler. Çakılarıyla ağın iplerini kesmeye koyuldular. Kestikleri her bir ipin yerine iki yeni ip çıkıyordu. Çabaları faydasızdı.

Indra, Arlo’yu kolundan tuttu. “Fırlat!”

Arlo elinde tuttuğu peri böceklerini tamamen unutmuştu. Ayağa kalkıp dikkatli bir şekilde nişan aldı ve kavanozu tüm gücüyle cadıya doğru attı.

Iskaladı.

Kavanoz cadının yanından geçip Wu’nun yanındaki çamura düştü.

Cadı döndü ve Arlo’yu fark etti. Aniden diğerlerine olan ilgisini kaybetti. “İkruh!” dedi, gülümsemesi yüzüne iyice yayılarak.

Bu oydu. Ormandan gelen çağrı ona aitti.

Cadı yaklaşırken Arlo geri çekildi.

Indra bir adım atıp Arlo'nun önünde bir kalkan gibi durdu. Bu sırada yere bakıyordu. "Ona zarar vermene izin vermeyeceğim."

Arlo onu kenara itti. "Kaç buradan. O sadece beni istiyor." Kendisi ise yerinde kaldı. Arkadaşlarına biraz zaman kazandırmaktan başka hiçbir planı olmadan, doğrudan cadının gözlerinin içine baktı.

Aniden, her şey yoluna girdi.

Hayır, daha da iyisi. Her şey o ana kadar olduğundan çok daha iyiydi.

Arlo kendisini neredeyse-fazla-yumuşak yatağında buldu; sabah güneşinin duvar kâğıdındaki solmuş kar tanesi çiçeklerine vuran yansımasını seyrediyordu. Akçağaç şuruplu krep kokusu alabiliyordu ama yataktan kalkmaya üşendi. Zephyr Fireball Maxx'in ziline ulaşmak için elini uzattı. *Çın!*

Kapı sesi. Annesi kapıyı açtığında dönüp baktı. "Bütün gün uyuyacak mısın?" diye sordu annesi gülümseyerek. Annesinin omzuna elini uzatarak yanında beliren babası kapıyı biraz daha araladı. "Bırak dinlensin. Öğleden sonra büyük bir yolculuğa çıkacağız. Tam on kilometre!" Arlo zile tekrar bastı. *Çın!*

Cooper her zaman uyuduğu yerden, yatağın ayakucundan ona bakıyordu.

"Arlo?" diye sordu köpek. "Arlo!" Tuhaf, Cooper daha önce hiç konuşmamıştı. Köpeğinin bir kız sesi olduğundan haberi yoktu. Cooper sinirli görünüyordu. Hiç kendisi gibi değildi.

Bir hırıltıyla aniden Arlo'nun elini ısırdı.

Arlo yarasına baktı. Bir damla kan yüzeye çıktı. Arlo başını kaldırdığında yeniden vadide olduğunu, Indra'nın, elinde

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

cadının iğnelerinden biriyle yanında durduğunu gördü. “Arlo! Koş!” diye bağırdı.

Hareket etmesi gerektiğini biliyordu. Saklanmalıydı. Indra akıllıydı, inatçıydı ve neredeyse her zaman haklıydı. Ama burada kalmak çok daha kolaydı. Ailesi burada, bir aradaydı; hemen kapıda duruyordu. Bu yanılsamaya inanabilseydi eğer her şey harika olurdu.

“Çocuklar!” diye bağırdı Wu. “Eğilin!”

Arlo, Wu’nun cam kavanozu fırlattığı sırada dönüp baktı. Kavanoz cadının kafasına çarpıp parçalandı. Panikleyen peri böcekleri, kirli mesanelerini cadının üstüne püskürterek boşalttı. Havayla temas eden bu berrak sıvı, anında mor renkli yapışkan bir maddeye dönüştü.

Birazı Arlo’nun üniformasına, birazı Indra’nın saçma geldi. Ancak çoğunluğu cadının yüzünü kaplayarak onu körleştirdi. Cadı öyle yüksek sesle kükredi ki sesi tüm vadide yankılandı.

Arlo’nun trans hali bozulmuştu. Vücuduna, vadideki bedene geri dönmüştü. Indra’nın hemen yanından kayalık yamaca doğru koşmaya başladı.

Connor, Jonas’ın bacaklarına dolanan ağı kesmeyi başardı – ağ kendi kendini tamir etmeyi bırakmıştı. Wu kalkmalarına yardım etti. Üç çocuk da Julie’nin dev kayaları tırmandığı buzul alana doğru hızla koşmaya başladı.

Hâlâ hiçbir şey göremeyen cadı kollarını gökyüzüne kaldırarak uluyordu. Bu sırada zemin yeniden sallanmaya başladı. Her biri mızrak kadar uzun, bükülmüş ahşap çiviler, toprağın içinden fırladı. Arlo, orman cinlerini kovalarken neredeyse düştüğü çukurdakilerin aynısı olan mızrakları tanıdı. O çukuru kimse kazmamıştı. Cadı onu büyüyle oluşturmuştu.

“Bunlar kök!” diye bağırdı Indra. “Ağacın kökleri.”

Nitekim uzun mızrakların her birinin ucunda yer alan parıldaayan közleri görülebiliyordu. Topraktan fırlayan mızrakların bazıları iç içe geçerek kaba engeller oluşturuyordu.

Cadı avlarını göremiyordu ama kaçmalarını bu şekilde engelleyebilirdi.

Mızraklar dalgalar halinde gelmeye devam ediyordu. Tek şansları onlardan kaçarak yaralanmaktan kurtulmaktı. Indra sağa saparken Arlo sola sapıyordu. Birbirlerinden yalnızca on metre uzaklıktalardı ancak onlarca alevli mızrak aralarından vızır vızır geçiyordu.

Derken Arlo tökezleyip yana doğru yuvarlandı; tam da o sırada yeni bir mızrak topraktan fırladı.

“Kayalıklara gidin!” diye bağırdı Connor. “Orası güvenli!” Haklıydı: mızraklar yalnızca topraktan çıkıyordu. Kayalar korunaklıydı. Arlo oraya giden bir yol bakındı. Yüz metre ötede bir yol vardı ama önüne çıkan mızraklardan ötürü birkaç adımda bir sağa veya sola dönmesi gerekiyordu.

Son bir sıçramayla okuldaki sırası boyutunda bir kayaya çıktı. Dönüp arkasına baktığında mızrakların sıklığını görünce şaşırıp kaldı. Mızrakların ardında cadı hâlâ kıvranarak gözlerindeki mor yapışkanı temizlemeye çalışıyordu.

Sağ tarafında Connor, Wu ve Jonas'ın vadiden güvenli bir şekilde ayrılmış olduklarını gördü. Julie iki kayanın arasındaki boşluğa yerleşmekle meşguldü. Ancak Arlo, Indra'yı hiçbir yerde göremedi.

O sırada Indra, “Arlo!” diye bağırdı. Yakındaydı. Arlo sonunda onun yerini tespit edebildi; bir düzine mızrağın ortasında kapana kısılmıştı. Kaçacak yeri yoktu.

Arlo kayaların üzerinde durmaya dikkat ederek ona doğru ilerledi. “Buradan tırmanabilirsin,” diye bağırdı Indra’ya, iç içe geçmiş iki mızrağın oluşturduğu üçgeni işaret ederek.

“Oraya çıkamam! Çok yüksek.” Tam o sırada, arkasından bir mızrak daha fırladı. Onu teğet geçmişti.

Indra saçlarını geriye atıp sakinleşmeye çalıştı. Önündeki mızrakları inceledi. Bunların arasından geçmenin yolu yoktu. Derken o an aklına bir fikir geldi.

Indra pantolonundan kemerini çıkarıp mızraklardan birinin etrafına sardı. Kemerini sıkıca kavradıktan sonra, direğin tepesine ayaklarından birini attı. Diğer ayağını ise daha yüksek bir direğe. Arlo, Indra’nın kemerini birkaç santim yukarı savurup bu süreci tekrarlamasını izledi; ağaca tırmanan bir oduncu gibi yavaşça ilerliyordu.

En zor kısmı direkler arasındaki geçişti. Sol ayağını Arlo’nun gösterdiği yere koyarken kendisini taşıması için dua etti. Sonra ağırlığını verdi. Artık yapabileceği tek bir şey kalmıştı...

“Atla! Seni yakalayacağım!” diye bağırdı Arlo.

Indra elindeki kemeri bırakıp sıçradı. Arlo onu yakalamaktan ziyade, üzerine yumuşak bir iniş yapmasını sağladı. Her ikisi de kayaların üzerine düştü; biraz sarsılmış ancak zarar görmemişlerdi.

“Tırmanmaya devam edin!” diye bağırdı Connor. “Dağılın!”

Arlo tepesindeki kayalık yamaca baktı. Cepler ve oyuklarla doluydu ve bir futbol sahası kadar genişti. Bu da onu mükemmel bir saklanma yeri yapıyordu. Ve saklanmak şu an için onların tek umudu gibi görünüyordu.

Bir kayanın altındaki dar boşluğa sıkıştığı an, Arlo izciler arasındaki en ufak çocuk olmaktan memnuniyet duydu. Burası onu hayatta tutabilirdi.

Kayalar eriyen kardan dolayı kaygandı. Daha derine inerken, üniformasının sırtından içeri giren ıslak soğukluğu hissedebiliyordu.

Bu açıdan baktığında, mor gökyüzüne doğru yükselen bir duman yayarak yanan çam ağacının tepesini görebiliyordu. Kulaklarında kanın pompalanmasını duyabiliyordu.

Belki cadıdan kurtulmuşlardı. Belki de kayalık yamaç yerine onları ormanda arıyordu. Belki...

“İkruh! İiiiiiiik-ruuuh!” Sesi paslı bir menteşeyi andırıyordu. Bir köpeği yemeğe çağırır gibi sesleniyordu. Ancak burada yemek olan Arlo’ydu.

Arlo nefes nefese, bulunduğu yarığın daha da derinine indi. Küçük, turuncu renkli bir kertenkele, bu davetsiz misafirden rahatsız olarak aniden yuvasından fırlayıp kaçtı. Yaratığın üç gözü de çocuğu incelerken arka arkaya kırıştı. Arlo eve döndüğünde kertenkeleleri araştırmak istediğine karar verdi.

Eğer eve dönerse.

Sağ taraftan kayaları tırmalayan pençe sesleri duydu. Cadı yaklaşıyordu. Arlo’nun mükemmel saklanma yeri artık pek de ideal görünmüyordu. Kendisine hiçbir kaçış yolu bırakmamıştı. Cadı ya onu bulacaktı ya da bulamayacaktı. Arlo’nun bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Bir kadının çıplak ayağı ortaya çıktı, pis elbisesinin yırtık kenarı baldırına değiyordu. Cildi mermer gibi temiz ve pürüzsüzdü.

Kayaların kenarında duran üç gözlü kertenkele, yukarıya doğru büyülenmiş gibi bakıyordu – pençeli bir el aniden onu

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

kapana kadar. Arlo, cadının kertenkelenin kemiklerini kırarak onu bir lokmada yiyip bitirmesini dinledi.

Cadının güzel görünmek için yaptığı büyü her neyse şimdi yemek yerken kesintiye uğramıştı. Arlo, cadının ayak bileklerinin koyu mavi bir ton alıp kabarıklar ve yara izleriyle kaplanmasını izledi. Derisinin altında solucanların süründüğünü görebiliyordu. Ayak tırnakları tırtıklı siyah pençelerdi, taşları tırmalıyordu.

Derken bir iniltiyle ortadan kayboldu. Arlo'nun tek tahmini, alanı daha iyi görebilmek için daha yüksek bir kayanın tepesine çıkmış olabileceğiydi.

Hareket etmemesi gerektiğini biliyordu. Saniyeler ve dakikalar birbirini kovalarken, adrenalinden olduğu kadar soğuktan da titremeye başladı. Sol ayağı uyuşmuştu. Ayrıca pek nefes alamıyordu.

Arlo dikkatini dağıtmak için sessizce İzci Yemini'ni okumaya karar verdi:

Sadık, cesur, kibar ve doğru...

Eskilerin ve Yenilerin Koruyucusu...

Yabanılları gözetir,

Güçsüzleri korurum,

Yolumu çizer,

Erdem peşinden giderim.

Orman ruhları duy beni

Şimdi İzci Yemini'ni ederken.

Arlo gülümsedi. İlk defa doğru kelimeleri doğru bir sırayla söylemişti.

Cadıdan kaçtığını ve arkadaşlarını bulduğunu, dahası bir şekilde Gür Ormanlar'dan kurtulduğunu –daha da önemlisi hayatta kaldığını– varsayarsak muhakkak Sincap rütbesini kazanacaktı.

Ama önce hareket etmesi gerekiyordu. Burada daha fazla kalma riskini göze alamazdı. Kayaların arasından sızan buzlu su sonunda hipotermiye yol açabilirdi. Saklanmak için daha kuru bir yer bulması gerekiyordu.

Çok yavaş bir şekilde ışığa doğru ilerlemeye başladı. Gömleğinin düğmeleri küçük bir kaya çıkıntısına takıldı. Düğmeleri kurtarabilmek için elini uzatabileceği yer yoktu, bu yüzden tüm nefesini vererek göğsünü iyice küçülttü. Bu yöntem işe yaramıştı. Biraz kıvrılarak engeli geçti ve derin bir nefes aldı.

Arlo pençe sesleri duymaya çalıştı. Veya ayak sesleri. Ya da kayaların arasından dökülen kum taneleri. Rüzgârın dışında bir ses gelmiyordu. Eğer cadı yakında bir yerlerdeyse hiç ses çıkarmadan duruyordu.

Elini kayanın kenarına kadar uzattı.

Sonra duydu: Bir kedi tasmaşının çınlaması: Mor balçığın sesi. Donup kaldı. Cadı yakındaydı. Bu, cadı olmalıydı – gerçi işin tuhafı, cadı hemen oracıkta dururken Arlo bu sesleri duymamıştı. Belki de büyüünün etkisiyle balçıktan kurtulmuştu.

O zaman neden şimdi duyuyordu?

Kolunu yavaşça kayanın altına geri çekti. O an çınlama sesini yeniden duydu. Ses ondan geliyordu. Kolunun yenini çevirince, altına bulaşan mor balçık lekesini fark etti. Rahatlamayla iç geçirdi. Sonra...

Bir çığlık duydu. Bir kızdı. Indra'nın değil, Julie'nin sesiydi. Ses çok uzaktan geliyordu.

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

Arlo, yönünü bulmaya çalışarak çıkış yolunun geri kalanına göz gezdirdi. Yağmur yağmaya başlamıştı – daha doğrusu kar yağıyordu ama kar taneleri yere düşerken eriyerek incecik damlalar haline geliyordu.

“İmdat! Yardım edin!” Ses yamacın aşağısından geliyordu. Bir kayaya tırmanıp araziye taradı. Connor yakındaydı. Wu ise yamacın ortasında durmuş, yukarıya çıkabilmek için bir yol arıyordu.

Sonra cadıyı gördü. Yamacın epey aşağısında, Julie’yi saçından sürüklüyordu. İri bir kayanın tepesindeydiler.

Bir el gürlemesi duyuldu. Cadı başını kaldırıp ilgiyle Connor’a baktı. Connor ona doğru üç kere parmak ışığı çaktı. Hiçbiri canını acıtmamıştı ama Julie’nin elinden kurtulup kayaların arasında gözden kaybolabilmesi için yeterince dikkatini dağıtmıştı.

Başka bir parmak ışığı, bu sefer farklı bir yönden geçti. Jonas olmalıydı. Sonra bir üçüncüsü – diğerlerine göre biraz kısıydı: Indra. Wu da deniyordu ama ışık bir türlü parmaklarından ayrılmıyordu.

“Denemeye devam!” diye bağırdı Connor. “Dikkatini dağıtalım!”

Arlo kirli eline baktı. Bir parmak ışığı yaratabileceğinden emin değildi. Bugüne dek bir parıltı bile çıkaramamıştı. Yine de denemeliydi.

Kolunu sanki beyzbol topu fırlatacakmış gibi eğdi. Elini kaldırdığında statik elektrik gibi bir karıncalanma hissetti. Kördüğümü bağlarken ipte hissettiği enerjiyle aynıydı ama bu sefer enerji onun içindeydi.

Başparmağını ortaparmağına bastırdı.

Kıvılcım çıktı. Bir sıcaklık hissetti. Arlo, etrafındaki havanın büküldüğünü hissedebiliyordu.

Yumuşak bir hareketle dirseğini düzeltti. Elini öne doğru uzattı. İşaretparmağını dosdoğru cadıya doğrulttu. Ve parmaklarını şıklattı.

Işık göz kamaştırıcıydı, karanlık bir odada çakan bir kamera flaşı gibiydi. Işık parmağının ucundan ayrılırken cazırdadı ve sonra havada düz bir çizgi izleyerek ilerledi. Hiç esnemedi. Çok hızlıydı ve çok güçlü.

Havadaki sisin ışık saçan bir katman halinde dalgalandığını gördü.

Yıldırım cadının göğsünün tam ortasına isabet ederek onu kayadan itti. Arlo cadının gözden kayboluşunu izledi.

Eline inanamayarak baktı. Bir parmak ışığı bunu yapamazdı. Sonuçta, yalnızca ışıktan ibaretti – ısı yaymıyordu, gücü yoktu. Yine de cadıya bir top güllesi gibi çarpmıştı.

“O neydi?!” diye bağırdı Wu.

“Bilmiyorum.”

Hava yıldırım düşmüş gibi kokuyordu. Arlo parmak uçlarını kontrol etti. Kayalara tırmanmaktan incinmiş ve kızarmışlardı ama yanmamışlardı. Bunu nasıl yaptığını ya da bir daha yapıp yapamayacağını bilmiyordu.

Bu sırada yamacın aşağısındaki Julie iri bir kayaya dikkatlice çıkmıştı ve epey heyecanlı bir hali vardı. “Hey! Buraya gelin!”

Arlo ve obanın geri kalanı ona doğru ilerlediler. Birtakım sıyrıklar ve çürükler dışında hiçbiri zarar görmemişti. Arlo, buzul açıklığının kenarına varan son kişi oldu. Ne olduğunu gören son kişi.

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

Cadı, fırlattığı mızraklardan birinin üstüne düşmüştü. Göğsünü yaran mızrak yüzünden, yerden birkaç metre yukarıda asılı kalmıştı.

Kanı akmamıştı. Yarası tamamen kuruydu.

Hatta cadının her şeyi kurumuş gibi görünüyordu. Mavi renkli teni ağaç kabuğu kadar sertleşmişti. Parmakları bükülmüş dallara benziyordu.

“Ağaca dönüşüyor,” dedi Indra. Arlo haklı olduğunu görebiliyordu. Değişim cadının göğsünde başlamıştı ama hızla yayılıyordu. Birkaç dakika içinde tamamen dönüşecekti.

Cadının hızla budanmış ağaç dallarına dönüşen karanlık gözleri, Arlo’nun üzerinde sabitlendi. Arlo ona doğru yaklaştı, korkmuyordu. İçi ona karşı acıma ve iğrenme hisleriyle doldu.

“Neden beni öldürmeye çalışıyordun?” diye sordu.

Cadı gülümsedi, birkaç dişi düştü. Ağaç dalından elini kaldırarak Arlo’nun renkleri uyumsuz gözlerine işaret etti.

“İkruh,” diye fısıldadı.

Ve sonra gitti. Arlo, ruhunun ayrılarak geriye yalnızca bu tahta kabuğu bıraktığını hissedebiliyordu. Cadı, Arlo’nun merak ettiği soruların cevaplarını da yanında götürmüştü.

—30—

GERİ DÖNÜŞ YOLU

CADI GİTMİŞTİ.

Onun gitmesiyle vadideki dikenli kökler de çamurun içine çekilmeye başlamıştı. Kısa sürede yerlerinde küçük kabartılar bıraktılar. Cadının ahşap vücudu yere düşüp un ufak olurken, alelade çıra parçalarından farksız görünüyordu.

Çam ağacı o sırada yanmaya devam ediyordu. Ağacın büyü-sü belli ki cadının büyüünden bağımsızdı. Ateş daha önce nedenli tehditkâr göründüyse şimdi o derece rahatlatıcı bir etkisi vardı. Arlo'ya, hayatları tehlikeye girmeden önce, Koç Bayırı'nda yaptıkları ilk kamp ateşini hatırlattı.

Kızağın etrafında duran oba üyeleri şişelerinden su içtiler. Connor her ihtimale karşı kalkan için kullandıkları taşları topladı. Indra ipi kızağa tekrar bağladı. İkizler sıyrıklarını suyla temizleyip bandajladılar.

Kimse konuşmuyordu. Çok yorgundular ve hepsi de kendisini diken üstünde hissediyordu.

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

Wu suyunun kalanını bitirdi. Şişenin kapağını kapattı. “Çocuklar?” diye sordu. “Buradan nasıl çıkacağız?”

Hepsi aynı şeyi düşünüyordu. Daha önceki en önemli tehdit unsuru cadı olsa da aslında en büyük endişeleri bulundukları yerdı. Yanlış dünyadaydılar ve kendi dünyalarına nasıl geri döneceklerine dair herhangi bir fikirleri yoktu.

Önce Julie konuştu. “Yerimizden ayrılmamalıyız. Küçükken ailelerimiz bize böyle öğretmişti. Ormanda kaybolduğunda açık bir alan bulup orada kalman gerekir. Bu şekilde arama ekipleri seni bulabilir.”

“Connor ve Katie’yi buldukları gibi mi?” diye sordu Indra. Ses tonundan anında pişman oldu. Julie’nin gözleri doldu. “Özür dilerim. Yani kimse Gür Ormanlar’da olduğumuzu bilmiyor. Kimsenin bizi burada bulmasını bekleyemeyiz. En azından bizi bulmasını isteyeceğimiz birinin...”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Connor.

Indra ile Arlo birbirleriyle bakıştı. “Kulübede cadıyı biriyle konuşurken gördük. Sihir aracılığıyla – konuştuğu kişi orada değildi. Ama işin içinde kesinlikle başka biri daha var. Buraya doğru geldiklerini varsaymak faydalı olabilir.”

“O zaman gitmeliyiz,” dedi Connor. “Vadinin tepesine tırmanıp etrafa bakalım. Sonra bir yön seçip oraya doğru gideriz.”

“Kızağa ne olacak?” diye sordu Wu.

“Burada bırakıyoruz. Taşıyabildiklerimizi taşıyalım.”

Wu dehşete kapıldı. “Bay Henhao’dan vazgeçmiyoruz! Oba’nın bir parçası o!”

Jonas gözlerini devirdi. “Kırık bir sandalye ve eski bir kayak takımından ibaret. Unut gitsin.”

“Yarıшта ikinci geldik!” diye bağırdı Wu. “Bu çok iyi bir şey.”

Indra ise, “Biz en azından bir şeyler yaptık Jonas,” dedi. “Peki ya siz ikiniz, şikâyet edip kurtarılmaktan başka ne yaptınız?”

Connor aralarına girdi. “Yeter! Hepiniz susun.”

Oba sessizleşti. Julie şimdi kendisini iyice koyvermiş ağlıyordu. Kardeşinin onu teselli etme girişimine omzunu çekerek karşılık verdi. “Çaresiz bir haldeyiz,” dedi başını sallayarak. “Burada öleceğiz, değil mi?”

“Hayır, ölmeyeceğiz,” dedi Arlo. “Bizi eve götürebilirim.”

Arkadaşları tartışırken, Arlo pusulasını çıkardı. İbre hâlâ yavaşça daire çiziyordu. Arlo hafifçe döndüğünde bir şey hissetti: ufak bir titreşim. Kuzey değildi. Tamamıyla başka bir şeydi.

Araba yolunda pratik yaparken, aldatıcı titreşimleri görmezden gelmeyi öğrenmişti. Ancak şimdi, bunların gerçek bir şeye işaret ettiğini anlıyordu: Gür Ormanlar’a çıkan yolları.

Şimdi burada, Gür Ormanlar’dayken ise pusula ona geri dönüş yolunu gösteriyordu.

“Ne kadar eminsin?” diye sordu Connor. “Bir ila on arasında bir ölçekte.”

Arlo dürüstçe cevap verdi. “Belki altı ya da yedi. Orada bir şeyler olduğunu biliyorum ama ne olduğundan emin değilim.”

“Kim bilir belki de ormanın iyice derinliklerine götürecekt bizi,” dedi Jonas. “Eğer yanılıyorsa eskisinden de beter bir duruma düşeriz.”

“‘Beter’ dediğin şey zaten şu an buraya doğru geliyor,” dedi Indra.

“Burada kalamayız. Çok tehlikeli.”

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

Wu bir adım öne çıktı. “Bunu neden tartıştığımızı bile anlamıyorum. Arlo’nun iple yaptığına bakın! Parmak ışığına bakın! Hiçbirimiz bunları yapamazdık. Ne ben ne siz ne Connor. Christian bile yapamazdı. Bahse girerim dün geceki şenlik ateşinde o havai fişekleri yapan zanaatkârlar bile yapamazlardı. Arlo’nun yaptıklarını kimse yapamaz. Eğer bizi buradan çıkarabileceğini düşünüyorsa tahmin edin ben ne düşünüyorum? Ona inanıyorum. Nedenini, nasılını bilmeme gerek yok. Sadece kızağı hangi yöne çekeceğimi bilmem gerekiyor çünkü Arlo bizi eve götürecektir, bu kadar basit.”

Indra, Arlo’ya döndü. Connor da. İkizler bile dönüp ona baktılar. Tartışma sona ermişti.

Wu, Arlo’nun pusulasına işaret etti. “Hangi yöne gidiyoruz?”

Arlo eliyle işaret etti. Geldikleri yön burası değildi ama titreşimi oradan hissediyordu.

“Tamam! Hadi gidelim!” Wu ceketini kızaktan alıp üstüne giydi ve fermuarını kapattı. Oba’nın diğer üyeleri teker teker paltolarını ellerine aldılar. Daha sonra üçe kadar sayıp kızağı kaldırarak en yakın karlı zemine taşıldılar.

Çekme ipini eldivenine saran Arlo, vadiye ve yanan ağaca son bir kez baktı. Ne kadar süredir buradaydı? Bir saat? İki saat? Burada keşfedilecek çok şey varmış gibi hissediyordu. Ama eve dönme vakti gelmişti.

Hareket etmeye başladıklarında, hızla eski tempolarını yakaladılar. Arlo kızakların ve botlarının karda çıkardığı sesi duyabiliyordu.

Normal dünyada izciler pusulalarını uzaktaki bir noktayı seçerek kullanırdı –belli bir ağaç, bir dağın tepesi, iri bir kaya– sonrasında o yöne doğru düz bir çizgi şeklinde ilerlerdi.

Yürürken pusulayı cebinize koyabilirdiniz. Ancak Gür Ormanlar'da bu şekilde işlemiyordu. Burada düz çizgiler yoktu. Yollar her zaman bükülüyordu. Arlo birkaç adımda bir, titreşimin yönünün değiştiğini hissediyordu. Sağda veya solda yere düşmüş bir kütüğün yanından geçerken bile küçük bir değişiklik oluyordu.

Yanlış yönü seçerse yolunu kaybedebilirdi. Geri dönüşü de yoktu.

İpin en ucunda duran Arlo diğerlerinin yüzlerini göremiyordu ama seçtiği rotadan şüphe duyduklarından emindi. Onların yerinde olsa o da şüphe duyardı. Bir noktada sert bir şekilde sağa, sonrasında da sola döndüler; burası sıradan bir koruyu andırıyordu. Ancak önlerine yokuş yukarı bir yol çıktığında, bu sert dönüşlerin onları inanılmaz bir yere getirdiğini keşfettiler.

Hızla akan bir nehrin üzerinde buzdan bir köprü uzanıyordu. Köprü ancak kızak genişliğindeydi, hata payı yoktu. Suyu dalma gibi bir seçenekleri yoktu: nehir hemen sol tarafta devasa bir uçurumdan dökülüyordu. Onun da ilerisine baktıklarında, belki de yüzlerce kilometre ileriye, mor gökyüzünün pembe, turuncu bir parıltıyla buluştuğu ufuk çizgisini görebiliyorlardı.

Etraflarında ağaç dallarından uzanan buz sarkıtları ışıktan parıltıyordu. Julie elleriyle fotoğraf kadrajı yaptı. "Fotoğraf makinem yanımda olsaydı keşke."

"Makinelerin burada çalışmayacağına eminim," dedi Connor. "Çalışsaydı sürekli karşımıza Gür Ormanlar'ın fotoğrafları çıkardı."

Indra ona katıldı. "Mucize'nin on katı gibi."

Herkes farkında olsa da Jonas dikkatlerini çekmek istedi: "Bu köprüden daha önce kesinlikle geçmedik."

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

“Biliyorum,” diye yanıtladı Arlo, “ama geri dönüş yolu bu. Hissedebiliyorum.”

Wu ipi eline aldı. “Benim için yeterince iyi bir sebep. Kimse düşeyim demesin.”

Tamamı buzdan yapılmış bir köprüye göre, Arlo’nun korktuğundan daha az kaygandı. Nehirden köprüye sıçrayıp donan sular, botlarının altında biraz olsun sürtünme kuvveti sağlıyordu. Ayrıca o gün köprüden ilk geçen onlar değildi. Indra buzun üzerindeki izleri fark etti. “Altı ayaklı vaşak,” dedi. “Ayak izlerini görüyor musunuz? Bahse girerim şu an ağaçların arkasında saklanmış bizi izliyordur.”

Kızağın köprünün kenarına doğru tehlikeli bir şekilde sürüklendiği yürek hoplatan bir an sonrasında güvenli bir şekilde karşıya geçmeyi başardılar. Arlo onları bir sonraki yokuşa doğru yönlendirdi. Bir dakika sonra durdu, kafası karışmıştı.

“Ne taraftan?” diye sordu Connor.

“Bilmiyorum. Kayboldu.”

“Ne demek ‘kayboldu?’” diye sordu Jonas. “Kaybolduğumuz mu söylüyorsun?”

“Bilmiyorum! Burası farklı hissettiriyor.”

Indra kendi pusulasını çıkardı. “İbre artık dönmüyor! Artık Gür Ormanlar’da olduğumuzu sanmıyorum.”

Connor da kontrol etmek için pusulasını çıkardı.

Arlo, geldikleri yoldan hızla geri döndü. Yokuşun tepesine geldiğinde, etrafında sıradan ağaçlardan başka bir şey görmedi. Nehir ve buzdan köprü gitmişti. “Doğru söylüyor!” diye bağırdı. “Geri döndük!”

“Peki, tam olarak neredeyiz?” diye sordu Jonas.

“Kanada’da olmak istemiyorum,” dedi Julie.

Wu kızaktan biraz uzaklaşmış, ağaçlarda bir şey arıyordu. Aniden gözleri açıldı. “Hey! Millet! Buraya gelin!” Diğerleri yaklaşırken Wu açıklamaya koyuldu. “Ayıyı gördüğümüz yer burası. Hatırlıyor musunuz, hani ağacın arkasıındaydım? Şey... o ağaç buydu.”

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü her zaman baş harflerimi yazıyorum.” Yerde, karın üzerine yazılı, sarı renkli *HW* harflerini gösterdi. “Henry Wu.”

Indra, “İğrençsin,” diyerek ona sarıldı.

Connor saatine baktı. “Saat daha dört bile değil. Yarışı hâlâ bitirebiliriz.”

Mavi Oba’nın altı üyesi, uzun bir an birbirlerine baktı. Ayıyı, cadıyı ve Gür Ormanlar’ı atlattıktan sonra, Alp Derbisi’ni tamamen unutmuşlardı.

Yorgun düşmüşlerdi. Yemek yiyip uyumaya ihtiyaçları vardı. Anlamsız bir gurur uğruna zaman harcayamazlardı.

Önce Julie konuştu. “Hadi o zaman. Kırmızı’yı geçelim.”

— 31 —

BITİŞ ÇİZGİSİ

HAVA KARARIYORDU. Karın üzerindeki gölgeler gitgide kaybolmuş, yerlerine belli belirsiz bir karartı bırakmıştı. Soğuk bir rüzgâr yükseliyordu. Arlo parkasının fermuarını çenesine kadar çekti. Fermuarın metali çenesine değiyordu ama umursamadı. Bu rahatsız edici his, ağrıyan ayaklarını ve vadideki dumandan hâlâ yanmakta olan gözlerini düşünmekten onu biraz olsun alıkoyuyordu.

Pusula olmadan bile doğru yönde ilerlediklerinden emindi. Karda düzinelerce kızak izi görebiliyordu. Ama yol uçsuz bucaksız görünüyordu.

Sonra onu görmeden önce duydular. Dönemecin hemen ötesinde, yüzlerce izci ve yetişkin tezahürat yapıyor ve davul çalıyordu. Neredeyse varmışlardı.

“Son kısmı koşalım,” dedi Connor. Herkes kabul etti.

Kalan son enerjilerini toplayan Mavi Oba üyeleri, son hızlaıyla koşarak kırk dokuzuncu yıllık Alp Derbisi’ndeki son dönüşü tamamladı.

Otuz obanın yirmi sekizi yarışı çoktan bitirmişti. Şenlik ateşinin etrafında dolaşıyor, sıcak çikolata içiyorlardı. Yeşil Oba'dan bir kız, ormandan çıkan Mavi Oba'yı ilk gören oldu. Kız tezahürat yapmak için bir grup izci topladı. Onlara acımış gibiydi.

Kırmızı Oba üyelerinden birkaçı dönüp onlara baktı. Sesizlerdi.

Bitiş çizgisi karın üzerinde parlak kırmızı bir levha şeklinde duruyordu. Mavi Oba, kızakları çizginin ötesine geçene kadar koşmayı bırakmadı.

Terlemiş, üşümüş ve çok yorulmuşlardı. Arlo sıcak su dolu bir küvette uyumak istiyordu. Ama yapılacak bir şey daha vardı.

Connor onları bir araya topladı. Eğilip başlarını tokuşturdular. "Son kez," dedi. "Tüm nefesimizle."

Sıraya dizildiler. Arlo en küçükleri olarak yine sonuncuydu. Sesleri kısık olsa da bağıldılar:

Çırp ellerini!

Vur ayaklarını yere!

Mavi Oba yenilmeyecek!

Amerika tavşanından daha hızlı,

Bir bozayıdan daha güçlü,

Hem bugün hem de yarın,

Mavi Oba başı çekecek!

Arlo ile Connor ikinci kupa sıcak çikolatalarını içerken, Indra yanlarına geldi. "Bunu kulübede buldum," dedi. "Diğerlerinin bilmesini istemedim."

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

Connor'a kararmış gümüş bir kolye uzattı. Ucunda *KC* harfleri olan bir kolyeydi.

Connor kolyeyi tanıdı. "Katie'nindi. Onu taktığını hatırlamıyorum ama tüm kayıp ilanlarında vardı. Ona dedesi vermişti." Kolyeyi geri vermeye niyetlendi.

"Hayır. Sende kalmalı."

Connor omuzlarını silkti. "Onda kalmalı. Ailesine veririm." Kolyeyi ceketinin cebine koydu. "Ama kabul eder mi bilmiyorum. Kimsenin ona Katie demesinden hoşlanmıyor. Gerçek isminin hiçbir zaman Katie olmadığını söylüyor."

Arlo'nun, Connor'a göre kuzeninin kayıp olmadığını, sürekli olarak kendisine hatırlatması gerekiyordu. Ona göre başka bir ülkede, daha doğrusu başka bir dünyada yaşıyordu. Connor bu duruma alışmıştı. Bu sırrı o kadar uzun süredir saklıyordu ki artık bir sırması gibi hissetmiyordu.

Son obanın da bitiş çizgisinden geçişini izlediler. Sonuçların açıklanma zamanı gelmişti. Tüm izciler şenlik ateşinin etrafında toplanırken, Wu, Julie ve Jonas'la bir araya geldiler.

"Etrafa sorup soruşturdum," diye söze girdi Wu, "ve sanırım üçüncü olma şansımız var. Bizim oymakta değil. Bütün katılanlar arasında."

Arlo'nun kafası karışmıştı. "Bu nasıl mümkün olabilir? Son-
dan bir önce bitiş çizgisini geçtik."

"Sadece bitiş çizgisini geçtiğin için dört puan alıyorsun," dedi Indra parmaklarıyla sayarak. "Ayrıca istasyonları sırasıyla geçmek üç puan kazandırıyor. Biz de öyle yaptık. Bu on üzerinden yedi demek. Çizgiyi ilk geçen obanın bizden sadece üç puan önde olması gerekiyor."

“Ki değiller,” dedi Wu. “İlk oba Kırmızı’ydı ama Dügüm-ler’den önce İşaret’e gittiler. Böylece üç puan kaybettiler. Ayrıca Dügümler’de çuvaladıklarını duydum. Margarita bağı yerine sancak düğümü yapmışlar.”

“Of, gerçekten onları yenmeyi çok isterdim,” dedi Jonas.

Julie başını salladı. “Ben sadece derece yapalım istiyorum. Bugün yaşadığımız onca şeyden sonra ilk üçe girmek istiyorum.”

“Her şey takım ruhunda bitecek,” dedi Indra. “Seksen bir puanımız olduğunu biliyoruz. Geçen yıl üçüncüler doksan puan almıştı. On üzerinden dokuz almayı başarırsak yapabiliriz.”

Sakallı gözetmen bir merdivene tırmandı. Arlo gün ışığında gözetmenin boynundaki dövmeleri görebiliyordu; çoğu sakalının altında gizlenmişti. Kalabalık sessizleşti. Gözetmen, “İzci-ler!” diye seslendi. “Yolunuz açık olsun!”

Herkes hep bir ağızdan cevap verdi: “Hedefiniz doğru olsun!”

“Kırk sekiz yıl önce, ilk izciler bu dağlarda yarıştı. Bu yarışa Alp Derbisi adını verdiler. Kilometrelere ve dakikalara bağlı bir yarış değildi bu. İzci Yemini’nin ideallerini; yani sadakat, cesaret, kibarlık ve doğruluk ideallerini test etmek için tasarlanmış bir irade ve inanç yarışıydı. Zira engeller sürekli değişir ancak onlarla yüzleşmemizi sağlayan erdemler değişmez.”

Arlo zihninde vadiye geri döndü ve cadıyla savaşlarını hatırladı. Hayatlarını kurtaran, o kördüğüm veya parmak ışıkları değildi. Birlikte çalışmalarıydı. Hiçbiri kusursuz bir şekilde sadık, cesur, nazik ya da doğru değildi – ama öyle olmaları da gerekmiyordu. Mavi Oba’nın altı üyesinin de bir arada kalabilmesi için yeterince sadakat, cesaret, nezaket ve doğruluk vardı.

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

Gözetmen başını eğip elindeki panoya baktı. “Bu yıl yarışan otuz oba vardı. Yarışı bitiren herkesi tebrik ederim. Şimdi bayrak teslimi için ilk üç obayı açıklamamanın zamanı geldi.”

Indra, Arlo ile Wu’nun ellerini tuttu. Heyecan doruktaydı. Eğer herhangi bir ödül alacaklarsa bu üçüncülüktü. Arlo nefesini tuttu.

“Doksan puanla üçüncü sırada yer alan oba, Cheyenne Oymağı’ndan Geyik Obası.”

Bir tezahürat koptu. Arlo, bir grup Wyoming izcisinin merdivene doğru ilerlediğini gördü. Çocuklardan biri görme engelli ve yürürken arkadaşının kolundan tutuyordu. Gözetmen onlara bakır iplikle işlenmiş siyah bir bayrak uzattı. Oba üyeleri bayrağı havaya kaldırıp tezahüratlarını yaptılar.

Arlo kelimeleri seçemedi. Zihninin derinliklerine indi, onu şaşırtan bir şekilde hayal kırıklığına uğramıştı. Yalnızca birkaç dakika önce, üçüncü olma olasılığını düşünmemişti bile. Şimdi bu şansı ellerinden kaçırmışlardı ve bu kayıp onu çok üzüyordu.

Sessizce bir daha asla herhangi bir şey istemeyeceğine yemin etti. Asla aşırı umutlu olmayacağına. Kalbi fena halde kırılmıştı.

O sırada yanlılıkla Russell Stokes’la göz teması kurdu. Russell, yanağındaki hayali gözyaşını silerek *vah-vah* der gibi ağzını oynattı.

Wu, bu bakışı fark etti. “Onu görmezden gel. Pisliğin teki.”

Arlo omuzlarını silkti. Neredeyse ölümden döndükten sonra üçüncülük bayrağını kaybettiklerine üzülmesi çok saçmaydı.

Geyik Obası yana çekildi ve gözetmen tekrar merdivene tırmandı. “İkinci sırada, doksan bir puanla Çam Dağı Oymağı’ndan Mavi Oba yer alıyor.”

Arlo tam duyamamıştı. Gözetmen'in "Yeşil Oba" veya "Kırmızı Oba" dediğini varsaydı. Neden sonra Indra ve Wu'nun zıplamaya başladığını gördü. Connor şaşkına dönmüş, gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Jonas ve Julie çığlık atıyorlardı.

"Takım ruhundan tam puan almış olmalıyız," dedi Indra. "Bu pek gerçekleşen bir olay değil."

Connor onları kalabalığın arasından geçirdi. Gözetmen merdivenden indi ve onlara gümüşle işlenmiş, üzerinde Alp Derbisi mührü bulunan siyah bir bayrak uzattı. Connor bayrağı yanındakine verdi. Yalnızca kumaş ve iplikten ibaret olan bu bayrak paha biçilmez bir eser gibi görünüyordu.

Sıraya dizilen oba üyeleri tezahürat yaptı. Bu sefer senkronize değillerdi. Wu ellerini çırpması gerekirken ayaklarını yere vurmuştu. Arlo da "Amerika tavşanı" yerine "bozayı" demişti. Ne var ki bunun bir önemi yoktu. İkincilik bayrağını kazanmışlardı.

Oba, Wyoming Geyikleri'nin yanında toplandı. Şimdi birinciyi duyurmanın zamanı gelmişti.

Arlo o an Kırmızı Oba'nın kazanmış olabileceğini fark etti. Yarış başlangıcında sahada öndelerdi. Kurtarma görevinde güçlüydüler ve şüphesiz Takım Çalışması'nda iyi iş çıkarmışlardı. Arlo, Gözetmen isimlerini söylediğinde, onları alkışlamaya ve tezahürat yapmaya hazırlandı.

"Birinci sırada yer alan oba, doksan üç puanla kırk dokuzuncu yıllık Alp Derbisi'nin galibi: Çam Dağı Oymağı'ndan Yeşil Oba."

Wu nefesini tuttu. Connor, o sırada hızlı bir şekilde matematiğini yapan Indra'ya baktı. "Her istasyonda tam puan almış olmalılar, ayrıca takım ruhu da var." Yeşil Oba birincilik

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

bayraklarını almak için merdivene doğru ilerlerken, Arlo daha yüksek sesle alkışlayabilmek için eldivenlerini çıkardı. Birincilik bayrağı diğerlerinden daha büyüktü ve üzerindeki mühür altın iplikle işlenmişti.

Yeşil Oba'nın tezahüratı diğer herkesinkinden çok daha özeldi; bazen bir üyenin sözü diğerinin sözü bitmeden başlıyordu ve hepsi de mükemmel bir uyum içindeydi. Hiç şüphe yok ki bunu öğrenmeleri aylarını almıştı. Bittiğinde tüm izciler tekrar tezahürat yapıp alkışladılar.

Arlo, Russell Stokes'un gönülsüzce alkış tuttuğunu fark ettiğinde, Kırmızı Oba'nın neden ilk üçe giremediğini hemen anladı.

Takım ruhu demek, yalnızca kendi takımın için sevinmek demek değildi. İyi olanı her zaman desteklemek demekti.

—32—

ONUR TÖRENİ

ARLO'NUN BABASI FIRINDA PEYNİRLİ MAKARNA İSTİYORDU.

“Telefonu tabağa doğru itin. Ben bir şekilde yemenin yolunu bulurum.”

Jaycee gülümsedi. “İğrençsin.” Jaycee’nin telefonundan görüntülü sohbet ediyorlardı. Değişiklik olsun diye saatleri tersine çevirmişlerdi. Şimdi Colorado’da akşam yemeği, Çin’de ise kahvaltı vaktiydi.

“Arlo, sana güveniyorum. Buradaki peynirli makarnalar berbat. Sanki birisi peynirli makarnanın fotoğrafını görmüş de tadını bilmeden bir şeyler yapmış gibi. Ciddiyim. Makarnayı koydukları kutu bile daha lezzetli.”

Arlo telefonu eline aldı. Peynirli makarnadan kocaman bir çatal alıp ağzına götürdükten sonra babasına göstere göstere çiğnemeye başladı.

“Şu an bana işkence ediyorsun. Sakın bir de lezzetli olduğunu falan söyleme.”

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

“Aşırı iyi. Öyle peynirli ki.”

Babası yemek çubuklarıyla kendisini bıçaklıyormuş gibi yaptı.

Kilisenin bodrum katında, uzun bir katlanır masada yemek yiyorlardı. İzci oymağının yılda iki kere düzenlenen yardımlaşmalı yemek davetindelerdi; Arlo daha sonra bu sözcüğün “çoğunlukla güveç ve salata” anlamına geldiğini öğrenmişti.

Annesi, diğer dört aile gibi bir çeşit makarna yapmıştı. Arlo her birinden bir kaşık denedi. Annesi hükümetin gıda yardım programından aldıkları peyniri kullanmıştı. Buna rağmen Arlo makarnaları birbirinden ayırt edemedi. “Şuna lütfen hükümet peyniri demeyi bırak,” demişti annesi. “Normal peynir işte. Sadece biraz yardıma ihtiyacı olan ailelere dağıtılıyor.”

Restoranda garsonluk yapıp tamirhanede hesap tutan annesi, masrafları için yeterince para kazanıyordu. Ancak zaman zaman bazı sürprizlerle karşılaşabiliyorlardı. Bir sabah uyandıklarında ısıtıcının bozulduğunu ve boruların donduğunu fark ettiler. Sonraki birkaç gün boyunca, Arlo içme suyu olarak kar eritmiş ve yatağının üstüne koyduğu uyku tulumunun içinde uyumuştur. Evin içinde kamp yapmaya benziyordu.

Tamirci Mitch her şeyi yoluna koydu. Arlo’ya kapatma vanalarının nerede olduğunu ve borularda sızıntı olup olmadığını nasıl kontrol edeceğini gösterdi. “Küçük bir şey olabilir, ufacık bir delik olması yeterli. Fazla basınç olunca bu delik genişleyip kocaman oluyor.” Mitch hafta sonu kızını görmek için New Mexico’ya gitmişti. Arlo, şehirde olsaydı annesinin onu bu akşamki yemeğe davet edip etmeyeceğini merak etti.

Arlo’nun babası arkadaşlarıyla tanışmak istemişti; bu yüzden Arlo da kamerayı annesi ve babası doktor olan Indra’ya

doğru çevirdi. (Indra'nın annesi psikologtu.) Indra, Arlo'nun babasına Elkitabı'nda yalnızca Asya'da bulunduğu söylenen bir güve hakkında sorular sormaya koyuldu. "Güve değil de kozası daha ilgi çekici," dedi Indra. "Kozasından, akrepleri uzaklaştıran bir çay yapabiliyorsunuz."

"Zaten akrepler neden çay için ki?" diye sordu Wu.

Wu'nun babası telefonu alıp Arlo'nun babasıyla Çince konuşmaya başladı. Arlo'nun ne dediklerine dair hiçbir fikri yoktu ama her ikisi de başını sallayarak gülüyordu.

Bu arada Wu'nun büyükbabası masanın en ucunda somurtkan bir yüzle oturuyor, tabağındaki misket limonlu payı didikliyordu. Arlo, Wu'ya bir sorun olup olmadığını sordu.

"Onu yine kızakla bir gezintiye çıkaracağımızı sanmış. Buraya gelmesinin tek sebebi bu. Kalabalığı pek sevmiyor."

Arlo onu anlayabiliyordu. Birkaç gün önce Wade dayısını davet etmişti. Yani davet etmiş sayılırdı. "Gelmek istersen Pazar gecesi Onur Töreni yemeğimiz var." Wade o sırada buzdolabından bir gazlı içecek alarak başını salladı. "Pek benim olayıma benzemiyor." Bunu dedikten sonra da mutfaktan çıkıp gitmişti.

Wade neredeyse tüm zamanını atölyesinde geçiriyordu. Arlo Gece Terörü olayından beri oraya adımını atmamıştı. Dayısının neler yaptığını çok merak ediyordu ama onu fazla zorlayarak zaten kırılğan dostluklarını riske atmak istemiyordu.

Dostluk doğru kelime miydi? Arlo'nun başka dayısı veya amcası yoktu, bu yüzden neyin normal olduğundan emin değildi. Ancak Wade bir ebeveynden ziyade, büyük, asık suratlı bir çocuk gibiydi. Arlo, Wade'in atölyesinde gizlediklerinin de ötesinde sırları olduğundan emindi ancak bunları nasıl öğreneceğini veya öğrenip öğrenemeyeceğini bilmiyordu.

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

Wu'nun annesi ile babası telefonu Jaycee'ye geri verdi. Benjy hakkında soru sorulduğunda iç çekti. Arlo bir süredir kavga ettiklerini biliyordu ama gerçekte ne olduğunu öğrenememişti. Jaycee'nin mutfakta geçen telefon görüşmelerine kulak misafiri olduğu kadarıyla, "Beni dinlemiyorsun,", "Senin söylediğin değil, benim duyduğum şey," ve "Neden bunu kastettiğimi düşündün ki?" gibi cümleler duyabilmişti.

Arlo, Benjy'ye aşırı derecede empati duyuyordu.

Arlo'nun masanın öbür ucunda oturan annesi, Indra'nın ailesiyle yollardaki çukurlar ve üniversite harçları gibi sıkıcı konular hakkında konuşuyordu. Derken Indra'nın babası şunu sordu: "Peki, Celeste, neden Çam Dağı'na geri dönmeye karar verdin?"

Arlo dikkat kesildi. Hâlâ sadece yemek yiyormuş gibi davrandı ama beynindeki her hücre, diğer tüm sesleri kapatıp annesinin cevabını duymaya odaklanmıştı.

"Clark'ın, Arlo'nun babasının durumunu biliyorsunuz..." diye söze girdi annesi. "Hükümetle yaşadığı sorunu? Herhalde bütün kasabanın diline dolanmıştır. Indra'nın annesi ve babası başlarını salladı. "Son birkaç yılımız inanılmaz olaylı geçti. Clark, Çin'e gittikten sonra, sürekli oradan oraya taşındık çünkü anladım ki kimse bir FBI kaçağıyla evli bir muhasebeciyi işe almak istemiyor. Ya da evini kiralamak. Öğretmenleri kızıma, tüm sınıfın önünde babasının bir hain olduğunu söyledi."

"Çok üzgünüm," dedi Indra'nın annesi, Celeste'in koluna dokunarak.

Arlo, babalarıyla mutlu bir şekilde görüntülü sohbet eden Jaycee'ye baktı.

“Beni yanlış anlamayın, Clark’la gurur duyuyorum,” diye devam etti annesi. “Doğru olanı savundu. Önünde sonunda, herkes bunu görecek. Ama bizim için hiç kolay olmadı.” Portakallı kokteyl dolu karton bardağından bir yudum aldı. “Çam Dağı’na dönmeye nasıl karar verdiğimizizi sormuştunuz. Eh, bir gün tepem attı.”

Arlo beklenti içinde gerildi. Annesi, cevaplanamaz olduğunu düşündüğü soruyu cevaplamak üzereydi: Gerçekten ne olmuştu?

“Chicago’da geçici bir muhasebe işinde çalışıyordum,” dedi Celeste. “Ofisim arka taraftaydı, otoparka bakan bir penceresi vardı. Bir akşam, salı günüydü, saat altıyı biraz geçiyordu ve ışıklar aniden söndü. Çok garip, diye düşündüm. Ön tarafa gidip baktığımda herkesin gittiğini fark ettim. Kapıyı kilitleyip alarmı da kurmuşlardı. Arkada olduğumu unutmuşlardı. Anahtarım yoktu. Alarm kodunu da bilmiyordum. Geçici bir elemandım sonuçta. Kimi arayacağımı da bilmiyordum. Polisi mi aramalıyım? Acil bir durum yoktu ortada ama acil de sayılırdı. Jaycee’yi antrenmanından, Arlo’yu da okuldan almam gerekiyordu. Sonra eve dönüp daha akşam yemeği hazırlayacaktım. Ama bu hiçbir çıkış yolu olmayan korkunç ofiste sıkışıp kalmıştım.”

“Ne yaptın peki?” diye sordu Indra’nın babası. Arlo bu kısmı kaçırmamak için öne eğildi.

“Pencereye bir sandalye fırlattım. Camı kırıp çıktım, arabama bindim ve çocuklarımı aldım. Birkaç gün sonra buraya taşındık.”

Indra’nın annesi gülümseyip Celeste’in elini tuttu. “Neden daha önce gelmediniz?”

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

Arlo annesinin tepkisini izledi. Bir şeyi hatırlamakta güçlük çekiyor gibiydi, sanki dilinin ucundaki bir kelime gibi. Ama o kelime bir türlü çıkmadı. “Bilmiyorum. Çam Dağı aklımdaki son yerdi. Nedenini açıklayamıyorum ama buradan biraz korkuyordum. Sanki burada gömülü bir şey varmış gibi. Ama sahiden, geldiğimiz harika oldu. Uzun zamandır hiç olmadığım kadar mutluyum.”

Arlo uzanıp annesine sarılmak istedi ama o zaman konuşmalarını dinlediğini anarlardı. Bunun yerine, Indra’nın annesi elini sıkarken onları seyretti. Dolan gözlerini kol yeniyle sildi. Wu’nun bunu fark ettiğinden emindi.

Sandalyesinden kalkan Christian, törenin başlama vaktinin geldiğini açıkladı. Herkes masaları temizlemeye başladı, obalar her şeyi tekerlekli raflara geri kaldıracaktı. Jaycee telefonu Arlo’ya verdi. “Babam seninle konuşmak istiyor.”

Arlo sessiz bir köşeye geçti. Babası kameraya biraz daha yaklaştı. “Hey, selam. Konuşma kesilirse diye hemen söyleyeyim, seninle ne kadar gurur duyduğumu bilmeni istiyorum. Gerçekten harika bir şey yapıyorsun.”

“Teşekkürler.”

“Seni ve ablanı tekrar görmenin bir yolunu bulacağım, söz veriyorum.”

“Ve annemi.”

“Ve annenizi. Son birkaç yılın çok zor geçtiğinin farkındayım. Ama biz Finchler güçlüyüz. Bunun da üstesinden geliriz.” Arlo başını salladı. “Pes etmek yok, değil mi? Kaybetmenin tek yolu, denemekten vazgeçmektir.”

İzci Yemini okunduktan sonra, Arlo obasıyla birlikte oturdu. Bu şekilde oturmaları tuhaf bir histi. Genellikle sandalyeleri olmuyordu. “Çoğunlukla ebeveynler için,” diye açıkladı Wu. “O kadar uzun süre ayakta duramıyorlar. Kemikleri zayıf.”

Christian küçük sahneye çıktı.

“Başlamadan önce bir duyurum var. Bazılarınızın bildiği ve çoğunuzun muhtemelen şüphelendiği gibi, Bozayı rütbesi için çalışmaya başladım.” Indra, Arlo ve Wu’ya *Size söylemiştim*, bakışı attı. “Çam Dağı’nda yapabileceğim her şeyi yaptım, bu yüzden okul bittiğinde eğitimimi tamamlamak için yola çıkacağım. Çam Dağı Oymakbaşı olarak görev yapmama izin verdiğiniz için hepinize teşekkür etmek istiyorum. Benim için bir onurdu.”

Mırıltıların ortasında sesini yükselten Russell Stokes, herkesin merak ettiği soruyu sordu: “Yerini kim devralıyor?”

“Bu oba liderleri konseyine bağlı.” Fısıltılar ve mırıltılar yeniden yükseldi. Herkesin bir fikri vardı.

Yeşil Oba lideri Diana Velasquez, ayağa kalkıp selam verdi. “Christian’a! Yolu açık olsun.”

İzciler uyum içinde karşılık verdi: “Hedefinden şaşmasın.” Diğer Yeşil Oba üyeleri de selam vererek Diana’ya katıldı. Ardından Indra ayağa kalktı. Connor da biraz çekinerek ona katıldı. Sonra Arlo, Wu ve ikizler de ayağa kalktılar.

Kıdemli izciler de kısa bir süre sonra aynısını yaptı. Yalnızca Kırmızı Oba üyeleri yerlerinde kalmıştı. Arlo, bazılarının gözlerini devirdiğini görebiliyordu. Russell kusuyormuş gibi yaptı.

Yetişkinler ve diğer misafirler geçerli görgü kurallarından emin olmasalar da alkışlamaya başladılar.

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

Indra, Arlo ve Wu'ya fısıldamak için öne eğildi. “Diana kesinlikle Oymakbaşılığa oynayacak. Çok belli.”

“Kırmızı Oba'dan Tyler'a ne dersin?” dedi Wu. “İstediyini biliyorum. Ya da son sınıflardan biri?”

Indra, Wu'nun saydığı rakipleri başıyla onayladı. “İşler karışacak.”

Arlo, başında Christian'ın olmadığı bir oymağı düşünemiyordu. Yalnızca birkaç aydır izci olmasına rağmen, Arlo kimse bu işi daha iyi yapamayacağından emindi. Hiçbir şeyin değişmesini istemiyordu: Ne burada ne evde ne de okulda. Tam da her şeyin nasıl işlediğini kavramış gibi hissetmeye başlamıştı ama şimdi kurallar yeniden yazılacaktı.

Sıra rozetlerin ve rütbelerin takdimine gelmişti. Her oba sırayla ilerledi; sahneye çıktıklarında oba lideri rozetlerini veriyordu.

Kıdemli izciler ilk sıradaydı. İki erkek İz Sürme rozeti kazanırken, kalın çerçeveli gözlüklü bir kız da Yılan Uzmanı ve Ağaç Kabuğu İlmi rozetlerini topladı. Ne var ki bunları alırken hiç mutlu görünmüyordu. “Koç rütbesi için sınavı geçemedi,” diye fısıldadı Indra. “Tekrar girmesi gerekecek.”

Arlo aniden panikledi; bir öğretmen sürpriz sınav duyurusu yaptığında hissettiği korkuya benziyordu. Kendi rütbe sınavı iyi geçmişti. En zor figürü (yıldız) seçmesine rağmen, Karanlık Yürüyüş'ü ilk denemede tamamlamıştı. İzci Yemini'ni ezberden okumuş ve ne anlama geldiğini açıklamıştı. Doğru bir şekilde selam vermiş ve tüm düğümleri bağlamıştı. Yanlış yapabileceği hiçbir şey aklına gelmiyordu ama sınavdan geçtiğini kimse ona söylememişti.

Sırada Kırmızı Oba vardı. Sanki çok da umursamıyorlarmış gibi mırıldanıp fısıldayarak sahneye doğru hızla yürüdüler. Rus-

sell Stokes Koruma Kalkanı ve Ok Atma rozetlerini aldı. Kwame Wilson, Kurt rütbesine çıkmıştı. Arlo'nun arkasında oturan annesi, telefonuyla sürekli oğlunun fotoğrafını çekiyordu.

Kwame, Arlo'nun sınavındaki beş izciden biriydi ancak ona hiç soru sormamıştı. Belki de hayır oyu vereceğinden emin olduğu içindi. Arlo üç koltuk ötede oturan Connor'a baktı. Oba'nın tüm yeni rozetlerini elinde tutuyordu. Bunlardan biri Arlo'nun Sincap'ı mıydı? Başarısız olsaydı Connor'ın ona mutlaka söyleyeceğini düşünüyordu. Tabii buna izni varsa.

Sırada Yeşil Oba vardı. Diana Velasquez, isimlerle rozetleri okumakla yetinmedi; onları kafiyeli bir şiire uyarlamıştı. Bazı yerler gerçekten akıllıcaydı: "Hope halat yapar, ormancılıktan anlar, sonuçta şahane salllar yapar" ama genel itibarıyla takip etmesi yorucuydu. Yetişkinler diğer obaları alkışladıklarından çok daha yüksek sesle alkış tuttular.

Son sırada Mavi Oba vardı. Connor, Wu'nun Gözlem ve Yol Bulma rozetleri ile ikizlerin İşaret ve İz Sürme rozetlerini uzatırken havalı bir şeyler yapmaya çalışmadı. Indra da bu rozetlerin her birini, ayrıca Baykuş rütbesini kazanmıştı. Connor, Indra'ya rozetlerini uzatırken, Arlo elindeki son rozeti gördü: Sincap. "Tebrik ederim," dedi Connor, Arlo'nun elini sıkarak.

Sincap rozeti yepyeni ve sertti. Arlo, başparmağını sincap ve meşe palamudunu oluşturan ipliklerin üzerinde gezdirirken, Wade dayısının üniformasından o ilk gece söktüğü rozetleri hatırladı. Başını kaldırıp seyircilere baktığında annesinin alkış tuttuğunu gördü. Jaycee de babaları da izleyebilsin diye telefonunu tutuyordu.

Tüm rozetler dağıtılmıştı ancak Connor'ın sözü bitmemişti. "Bazı özel ödülllerimiz de var." Pantolonunun ceplerinden

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

birkaç taş çıkardı. Arlo bunların, Connor'ın Alevler Vadisi'nde koruma kalkanı yapabilmek için kullandığı kırmızı taşlar olduğunu fark etti.

“İlk olarak, *En Yorulmak Bilmez* yani ‘durdurulamaz’ anlamına gelen ödülümüz var. Kazanan ise Indra Srinivasaraghavan-Jones.” Taşı ona uzattı. Indra gülümsedi. Birbirlerine selam verdiler.

“Sıradaki ise *En İyimser*,” diye devam etti Connor. “Bu ödül yalnızca Henry Wu'ya verilebilirdi.” Wu taşı alırken Oba'nın geri kalanı tezahürat yaptı.

“*En Uyumlu Ödülü* ise – vay, burada bir beraberlik söz konusu: Jonas ve Julie Delgado.” İkizler aynı anda uzanıp taşlarını aldılar. Sonra –tek kelime etmeden– değiş tokuş yaptılar. Ebeveynlerden bazıları güldü.

Connor elinde son taşı tutuyordu. “Son olarak, *Özel Kahramanlık ve Üstün Cesaret Ödülü*’müz var. Şüphesiz ki bu ödülü Arlo Finch hak ediyor.” Arlo taşı eline alıp selam verdi. Connor da selamla karşılık verdi.

“Yerlerinize geçebilirsiniz.”

—33—

BİR ZİYARETÇİ

“ÇOK ŞİRİN. KUYRUĞUNU SEVDİM.” Jaycee, Sincap rozetini Arlo’ya geri verdi. “Tebrik ederim.”

“Teşekkürler.” Kilisenin önünde durmuş, makarna güvecini unuttuğu için geri dönen annelerini bekliyorlardı. Arabaların çoğu otoparktan çıkmıştı.

O sırada Jaycee’nin telefonu titreşti. Gelen mesajı kontrol etti. Arlo’ya bir bakış attı...

“Sorun değil,” dedi Arlo. “Benjy’yi arayabilirsin.”

Jaycee kulaklığının düğümünü çözmeye uğraşarak oradan uzaklaştı.

Uçsuz bucaksız yıldız denizinin ortasında duran ay, incecik bir çizgi şeklindeydi. Arlo gözlerini gökyüzüne dikmiş, merakla Ay’ı seyrediyordu; hilal şeklinde görünse de kürenin tamamının orada olduğunu biliyordu. Gölgede kalan kısım her zaman oradaydı, ışık onu tamamen açığa çıkarmasa bile. Arlo kendisini Ay’ın üzerinde durup Dünya’ya bakarken hayal etti. Aşağıdaki

ülkeyi tanıyabilir miydi? “Aşağıda” demek doğru bir seçim miydi?

Ay bildiğimiz aydı. Dünya da dünya... Birbirlerine bağlıydılar ama aralarında aşağısı veya yukarısı gibi bir ilişki söz konusu muydu? Yan yana durdukları söylenebilirdi; birlikte karanlığın ortasında, ebediyen dönüp duruyorlardı.

“Bu gece muazzam bir ay var.” Yanında bir adam duruyordu. Arlo yaklaştığını duymamıştı. Bir yetişkine göre ufak tefekti, uçları kıvrılan bir bıyığı vardı. Yün ceket, deri çizmeler ve kürk şapka giymişti. “Nerede görsem tanırım, Avcı Ay’ı bu.”

Arlo bu adamı tanımıyordu, gerçi çoğu izcinin ailesini tanımıyordu. “Ama avcının ayı dolunaydır.” Bunu her izci bilirdi. Elkitabı’nda geçiyordu.

“Dolunayda avlanmayı dene, aç kalırsın. Avın seni hemen fark eder.” Konuşmasında belli belirsiz bir aksan vardı. Arlo ne olduğunu bir türlü çıkaramadı ama eski zamanlardan kalma bir tınısı vardı. “Ha, aklıma gelmişken... Tebrik ederim. Çok başarılıydın.”

Arlo elinde rütbe rozetini tuttuğunu unutmuştu. “Hemen hemen herkes Sincap rütbesini kazanıyor.”

“O değil. Orman’da yaptıkların için dedim. Gerçekten eşsizdi.” Adam dönüp ona baktı. Gözleri çok açık renkliydi, neredeyse gümüşü. Bu yalnızca ayışığının etkisi değildi.

“Sen de onlardan birisin, değil mi?” diye sordu Arlo. Adam gülümsedi. Dişleri bembeyazdı. Ve keskin. “Sen ormanın ötesindeki insanlardan birisin.”

Adam başını salladı. “İnsanlardan biri değilim. Arada sırada onlar gibi giyiniyorum sadece.”

“Nesin sen?”

“Bana Tilki diyebilirsin.” İsmnin önünde “Bay” yoktu – tabii bu bir isimse. Arlo, gerçek formunun tilki olabileceğini düşündü.

“Ne istiyorsun?”

“Kahramanla tanışmak! Bir cadıyı yenmek inanılmaz bir olay. Hem o savaştığın cadı var ya, ben daha küçük bir yavruyken neredeyse kuyruğumu koparıyordu.”

Arlo doğrudan ona bakmak için yüzünü döndü. “Neden beni öldürmeye çalışıyordu?”

“Ödül için.” Parmaklarını ovuşturdu. “Başına ödül kondu Arlo Finch. Yani – bir ara konmuştu en azından. Bugünlerde bazıları senin kanlı canlı daha değerli olabileceğini düşünüyor.”

“Neden? Benden ne istiyorlar?”

“Saklı bir şey. Yalnızca senin bulabileceğin bir şey. Lakin bu artık başka bir mevsime kaldı. Havalar ısınınca yine uğrarım.” Ceketinin yakasını düzelterip yola koyulmaya hazırlandı.

Arlo adamın kolundan tuttu. “Hâlâ tehlikede miyim?”

Tilki güldü. “Bir sincap her zaman tehlikededir.” Arlo’nun elini tutup kolundan çekti. “Yine de moralinizi yüksek tutun, Bay Finch. Tehlike, her zaman heyecan demektir.”

Adam ileriye doğru bir adım atıp onu kenara itti. Sonra ani bir rüzgâr esintisiyle ortadan kayboldu. Arlo arkasına baktığında annesinin geldiğini gördü. Elinde makarna güveci vardı.

“Hazır mısın?” diye sordu annesi.

Arlo başını salladı. Hazırdı.

*Bu kitap izcilere ve kâşiflere adanmıştır –
hem birlikte büyüdüğlerime hem de bana her gün
ilham verenlere.*

— J. A.

MACERA DEVAM EDİYOR...

Okul bitmiş, yaz mevsimi başlamıştı. Arlo ve Çam Dağı Oymağı izcileri, okçuluk, kanoculuk ve gölün buzlu sularında gizlenen kadim canavarı keşfetmek için iki haftalık Kızıltüy Kampı'na doğru yola çıkarlar.

Ancak daha otobüse bile binmeden, büyük bir keşif Arlo, Indra ve Wu'yu yeni bir tehlikeye sokar. Gür Ormanlar'ın da ötesinden güçler, yalnızca Arlo'nun kurtarabileceği gizemli bir şeyin peşindedir. Ve, normalde insanlara karşı nazik olan orman ruhları, Arlo'ya karşı birlik olmuş gibi görünmektedir.

Yeni yüzler ve ani ayrılıklar Mavi Oba'nın dinamiğini değiştirir. Sarı Oba'nın gizemi, Arlo'yu Ay Gölü'nden öteye, yepyeni, heyecan verici bir maceraya sürüklemektedir. Arlo, Wade dayısının sakladığı gizli geçmişi ortaya çıkardığında, artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktır.

— TARTIŞMA SORULARI —

İzci Yemini, “Sadık, cesur, kibar ve doğru,” sözüyle başlar.

1. **Sadık** olmak ne anlama geliyor? Arlo sadakat sözcüğünü, “bir sözleşmeye dayanmayan, kendiliğinden olan bir şey,” olarak tanımlamıştı. Arlo arkadaşlarına her zaman sadık mıydı?
2. Arlo’ya hangi yönlerden **cesur** diyebiliriz? *Cesur*, aynı zamanda *korkusuz* anlamına mı gelir? Arlo’nun annesi, cesaretle ilgili ona ne öğretmişti?
3. **Kibar** olmak, acımasız olmamakla aynı şey midir? *Alevler Vadisi*’ndeki kibar davranışlara örnek verebilir misin? Peki, kendi hayatından örnek verebilir misin?

4. Christian, Arlo'ya **doğru** sözcüğünün ikinci anlamını öğretmişti. Neydi bu? Sadakat ve doğruluk birbiriyle ilişkili midir?
5. İzci Yemini'ni yazman gerekseydi başka hangi erdemlerden bahsederdin?

*Alevler Vadisi'*nde Arlo, Gür Ormanlar'ın büyüsunü gizli tutmaya yarayan gizemli gücü; "mucize"yi öğrenir.

6. Hayatında hiç fotoğraflayamadığın bir şeyle karşılaştın mı?
7. Çam Dağı'ndaki yetişkinler, gözlerinin önündeki güçlerden habersiz görünüyor. Sence yetişkinlerle çocukların hayatı algılama biçimi nasıl farklılık gösteriyor?
8. *Alevler Vadisi'*ndeki –*parmak ışığı, el gürlemesi* veya *kördüğüm* atma gibi– izci becerilerinden birini öğrenebilseydin bu hangisi olurdu ve neden?

Birçok kitap gibi *Alevler Vadisi* de üçüncü kişinin bakış açısından anlatılmakta, Arlo'ya odaklanmaktadır. Bu da demek oluyor ki biz okurlar olarak yalnızca Arlo'nun bildiklerini bilebilir ve yalnızca onun "zihnine" bakabiliriz.

9. Bu hikâye, Indra'nın veya Wu'nun bakış açısından anlatılsaydı ne gibi farklılıklar olurdu? Peki ya Jaycee'nin bakış açısından?

ARLO FINCH: Alevler Vadisi

10. Wade dayı söylediklerinden fazlasını biliyor gibi görünüyor. Özellikle de Sarı Oba hakkında. Sence ne gibi bir sır saklıyor olabilir?

İZCİ YEMİNİ

**SADIK, CESUR, KİBAR VE DOĞRU...
ESKİLERİN VE YENİLERİN KORUYUCUSU...
YABANILLARI GÜZETİR,
GÜÇSÜZLERİ KURURUM,
YOLUMU ÇİZER,
ERDEM PEŞİNDEN GİDERİM.
ORMAN RUHLARI DUY BENİ
ŞİMDİ İZCİ YEMİNİ'Mİ EDERKEN.**